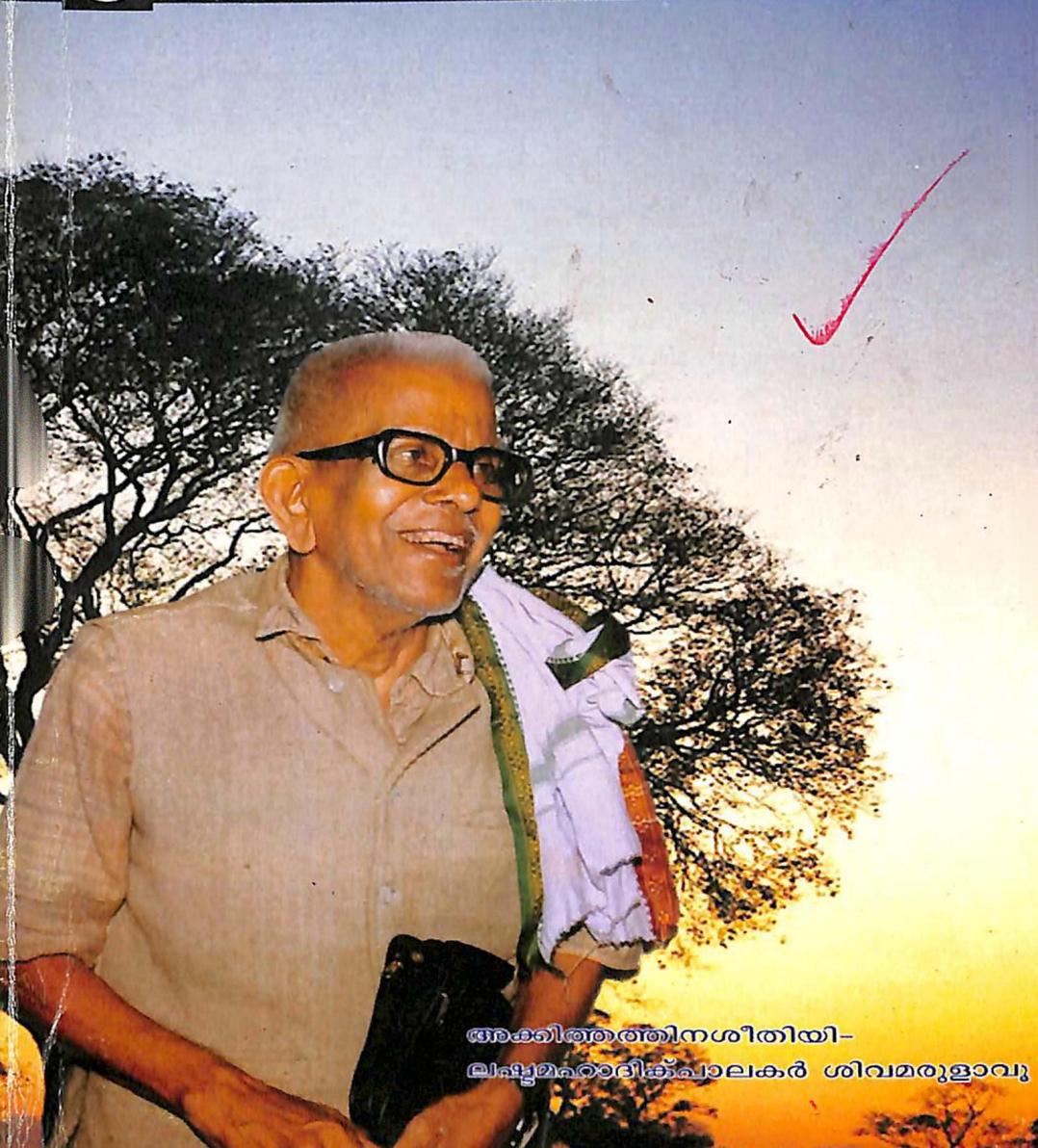

കൊവൻ കെള്ളബുദ്ധി

32

മെയ്-ജൂലൈ 2006

അക്കെനിത്രത്തിന്റെയി-
ലാഖ്യമഹാലിക്ക് വാലകർ ശിവമരുളാവു

കാവനീ കാളഭ്രതി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുവപത്രം)

പുസ്തകം 8

ലകം 4

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഏഡിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാഖവവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഏഡിറ്റർ	പ്രൊഫി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏഡിറ്റർ (ബന്ധം)	എം.എം.സചിന്ദ്രൻ
എഡിറ്റുംസ്	കെ.വി.രാഖുഷ്ണൻ
	കെ.പി.രക്ഷൻ
	കെ.പി.മോഹൻൻ
ഒപ്പ് സാറ്റിംഗ് & ലൈ ശ്രീ	ലാലി പ്രശാന്ത്
കവർ ടെറ്റിൽ	പ്രസാദ്
ഫോട്ടോ	സുകുമാർ.സി.വി, കോട്ടയ്ക്കൽ

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കൊച്ചി കാലാവി

സെത്രമാസിക

രൂപതി - 15.00
വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കൈപ്പറ്റി 6

സ്വന്തമാണ്

നാമം ജപിക്കുന്ന സശ്രദ്ധത്വാവ്	9	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
സാന്തുന്നസ്പർശം	35	കെ.പി.രക്ഷരൻ
സംക്രമപുരുഷൻ	49	ഡോ.എം.ആർ.രാഘവവാരിയർ
കളിവിളക്കാളിയിൽ	53	ഞായൻ ബാലൻ
ഭാവ്യകതവന്തിലേയ്ക്ക് അന്വയിക്കുന്ന ജീവിതം	66	സി.വി.ഗോവിന്ദൻ

കൃതി

അച്ചൂതശാന്തം	7	അക്കിഡം
മാർക്കൺഡയൻ	8	പി.എം.നാരായണൻ
കവിപ്രാഭവം	27	പ്രാഹ.കെ.റോപാലകൃഷ്ണൻ
ഹരുടിലെവെളിച്ചം	29	പി.എം.പള്ളിപ്പാട്
ഗുരുദക്ഷിണം	31	പുറിമണ്ണുർ ടി. ഒറുമ്മൻ
അഭിവാദയേ	33	എൻ.എൻ. പുരളിപ്പുറം
ചിതലെടുത്തജാതകം	34	ഇടക്കുളങ്ങര ഗോപൻ
ഹളകിയാട്ടങ്ങൾ	48	അത്തിപ്പറ്റ രവി
മഹാധാനം	63	ശ്രീയരനുജ്ജാഥൻ
തർപ്പണം	64	ആർ.ആർ.വർജ്ജൻ
പെപതുകം	70	ജീരിൽ അഹമ്മദ്
പിഠയാളികൾ	71	കെ.എസ്.ആരുന്ദാഥൻ
അമൃതപുജ	73	ഡി.കെ.എം.കർമ്മാ
പച്ചമണ്ണ്	75	വിജയരാഥൻ
ഗീതാഞ്ജലി	77	കെ.രാമകൃഷ്ണവാരിയർ
ദശാവത്താരം	80	ശകുന്തള.സി
പിതൃബലി	85	വി.കെ.ഫോൾ

കൈപ്പറി

പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

1. കൈച്ചുണ്ടി. മോഹൻദാൻ ശ്രീകൃഷ്ണപുരം, വില 35.00
2. പെത്തഗോറൻ. പള്ളിയാർ ശ്രീധരൻ, വില 35.00
3. എഴുത്തച്ചൻ രാമായണവും മറ്റു രാമായണങ്ങളും. ഡോ. എസ്. മുകുന്ദൻ, വില 35.00
4. അമ. ഇ. വാസു, വില 55.00
5. മേ കോഴിക്കോടൻ ഭോൽത്താ എം. കോഴിക്കോടൻ, വില 45.00
6. മേലപമം. കെ.ആലിപ്പകുമാർ, വില 50.00
7. ഭ്രാഹ്മ ഒട്ടക്. കവിത ജോസഫ്, വില 60.00
8. സിഖൻ കുറങ്ങൻ. മലയത്ത് അപൂർണ്ണി, വില 25.00
9. സ്ത്രീകളും മാനസികപ്രവർത്തനങ്ങളും. മുരളിയരൻ മുള്ളമറ്റം, വില 30.00
10. അഞ്ചിപ്പേട്ടയിലെ ദുരന്തങ്ങൾ. കൊളത്തോർ രാജവൻ, വില 75.00
11. ജൈനരൂദ കമ. പ്രൊഫ. കെ. ശോപിനാമൻ നായർ, വില 30.00
12. എത്തോരു നാട്. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, വില 70.00
13. നിങ്ങളുടെ മനസ്സ്, നിങ്ങളുടെ ജീവിതം .. (എഡി) ചെലവുൾ വേണ്ടും, വില 45.00
14. മാതാപുരുഗ്മാംഗദം. അനാമിക വില 45.00
15. കേശവദേവിൻ്റെ രണ്ടു നോവലുകൾ. കേശവദേവ്, വില 50.00
16. താൻ അയാൾ തമൻ. വി.ആർ ഗോവിന്ദനുണ്ണി, വില 30.00
17. ഏകദശിപ്രത്യും ജീവിതവിജയവും. ഡോ. എസ്. ശാതകുമാർ, വില 45.00.
18. അഗ്നിശൂഖ്യം. എസ്.എൽ.പുരും സദാനന്ദൻ, വില 125.00
19. ആർ. രാമചന്ദ്രൻ - കവിയും കവിതയും. (എഡി) പി. എം. നരായണൻ, വില 160.00
20. നക്ഷത്രവിരുന്ന്. മടിക്കൈ രാമചന്ദ്രൻ, വില 60.00
21. മരുനുകൾക്കപ്പുറം. ഡോ. പി.എ. ലാളിത, വില 55.00.
22. തടകപ്പോരി. ഡോ. പി.കെ. തിലക്, വില 85.00
23. പട്ടിഞ്ഞ ഉലച്ചിൽ. മാധവിക്കുട്ടി, വില 85.00
24. വേദഹൃദയത്തിലുടെ. ഡോ. കെ.ആർ. രാമൻ നന്ദ്യത്തിൽ,
25. മാപിയുടെ വിപ്പം. അരവിന്ദൻ, വില 55.00
26. വയൽക്കമ. (എഡി) ടി. ശ്രീനിവാസൻ, വില 60.00
27. വേദത്തിലെ നിഗ്രഹ രഹസ്യങ്ങൾ. ഡോ.എം.ആർ രാജേഷ്, വില 75.00
28. വേട്ടക്കാരനോട് ഇരു. അഗോക് കുമാർ പെരുവ, പ്രസാ: ഹരിതം ബുക്ക്‌സ്, കോഴിക്കോട്, വില 45.00

അച്യുതശാന്തം

അക്കിൽയം

ച്യുതനായവാതഗ്രസ്തൻ പേരിടപ്പെട്ടപ്പോള-
ച്യുതനായിരുന്നതാനെനിഃപത്താറാമാണ്ഡിൽ
ഇദ്ദേഹത്തിനുപക്ഷേ പതിനാറല്ലോ വയ-
സ്സിപ്പാഴും മനസ്സല്ലോവയസ്സിനുമാധാരം
കവിയച്യുതസന്ത്യർത്ഥനന്നയായതുകൊണ്ടും
കമനീയസ്സനേഹത്തിൻ സത്യാധതുകൊണ്ടും
തന്നടക്കത്തും പരമാരശയാട്ടാക്കത്യാഗ-
ധന്യതകൊണ്ടത്യന്നമാകർഷിപ്പതുകൊണ്ടും
മനുഷ്യാക്കുതിപുണ്ടകാന്തശക്തിതൻ മുന്നിൽ
കുനിപ്പുശിരഭസ്സല്ലാലൗകികപാരമാരും.
ങവതുരസങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ഭവിയക്കുന-
തൊന്പതാമത്തെയുാനം: നാമുടൻപ്രവ്യാപിപ്പു
അതുകൊണ്ടല്ലോ വടിക്കുത്തിവന്നോതുന്നു എന്ന്:
അഭിവാദയേ, മനുഷ്യായു:പുർത്തി തേ ശാന്തിൻ!

ମାର୍କବେଳେୟାଙ୍କଳୀ

ପ୍ରୀ. ଏଣ୍ଟି. ନାରାୟଣସ୍ନାମ

କ୍ରୀଷ୍ଣାର୍ଥକରେଣ୍ଯାଙ୍କୁଂ କରିଛି-
ତମୀରେକରାଷର୍ପୁତରୀଙ୍କୁଂ
ତାଙ୍କିତାଙ୍କି ଭବାନେତାଙ୍କି
ଲୋକାଲୋକରତିଗପ୍ରାଣିଂ.

ନିର୍ମାଣପାଦିକର୍ମାଂ ସନ୍ଦେହା-
ଭାଶୀରମିତିରେ ଖୁଣ୍ଡିଗୀ
ସୁବର୍ଣ୍ଣବର୍ଣ୍ଣନାଯ୍ ନିଲ୍ପା
କାଲପୁରୁଷଙ୍କାନିଯା.

କୁନିଶେଷ ନିର୍ମାଣ ତଲାଯିତ୍-
କେବେବେଚ୍ଛଣେନ ନିଲ୍ପିତେ
ଆନ୍ଦୋଳନ ଚେବାରିଣତ୍ତ୍ଵଙ୍କା-
ଙ୍କାଶମାଳା, ନିରନ୍ତିରେଷନାଯ୍

ଅବେଳୋତୁମ୍ଭୁକୁ ସନ୍ଦେହାଠି
ସନ୍ଦେହିତଂ ହୋ! ହମାକବେ!
ଏଣ୍ଟପତାଯକିଲୁଂ ମାର୍କବେ-
ବେଳେୟାଙ୍କଳୀଙ୍କ ନା.
ଏଣ୍ଟକୁ ନିର୍ମାଣ ପତିକା-
ରାକୁମ୍ଭୁ, ନିର୍ମାଣ କର୍ମକାରୀ
ନିର୍ମାଣ ପୁଣିରିଯୁଂ ସୁନ୍ଦର-
ରଶ୍ମିପୋତ୍, ବେଳ୍ଲିଲାବୁପୋତ୍

ଏଣ୍ଟମେନ୍ଦ୍ରିଯୁଂ ତିଲ୍ଲିକର୍ଦ୍ଦ
ମନୁଷ୍ୟପୃଷ୍ଠାଙ୍କଳେ.
ନିର୍ମାଣକାରୀ ପୁକର୍ଦ୍ଦ
ସତ୍ୟସଫଳକାରୀରିଂ.

നാമം ജപിക്കുന്ന നശരാത്മാവ്

അകർമ്മണ്യതയുടെ മടിയിൽ നാമം ജപിച്ചിരിക്കുന്ന
നശരാത്മാവിനെ കർമ്പമത്തിലെ അനശരാത്മാവാക്കുന്ന
കലാത്മകമാണ് അക്കിൽത്തനിബന്ധ വൈദിക്യങ്ങൾ അടിസ്ഥാപ്തം

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ചട്ടിപ്പോത്തിബന്ധ വട്ടിവിൽ സകല്പപിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും നിംബ
ഖ്യാസനം ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ ദൈവം നമ്മുടെ മുസ്തിൽ നീണ്ട
മുഖവും വിട്ടനു നാസാദാരണങ്ങളും ഉണ്ടക്കണ്ണുകളും ചട്ടിക്കാഡുകളും
മായി നാലുകാലിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുമെന്ന് പഴക്കമി. പ്രത്യുക്ഷപ്പെടലിനു
മുമ്പുള്ള സകല്പന-ധ്യാന-നിംബില്ലാസനങ്ങളല്ലാം നടക്കുന്നത് ഉള്ളി
ലാണ്. പ്രത്യുക്ഷമാവുന്നത് ഉള്ളില്ലെങ്കിലോ. എന്നർത്ഥം. ഉള്ളില്ലെങ്കിൽ
പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടു എന്നും കൂടിവായിക്കാം.

ഉള്ളിൽ ഉള്ളതിലേയ്ക്കുള്ള അനേഷണയാത്രയിൽ നാം നടന്നു
തിരിക്കുന്നത് ദൈവത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി. ഈ അനേഷണയാത്ര ഉള്ളി
ലേയ്ക്കാണല്ലോ. മരിച്ച് അത് പുറതേതയ്ക്കാവുമോൾ, പുജാപൂഷ്പങ്ങ്
ഇമായി നാം കാത്തിരിക്കുന്നു - ‘ദൈവം ഇപ്പോൾ വരും, ഇപ്പോൾ വരും’
എന്ന്.

അക്ഷമനായിക്കാത്തു -

കാത്തിരിപ്പു ഞാൻ, ‘വരു-

മിക്ഷണം ഭവാൻ, ഭവാ-

നിക്ഷണം വരു’മെന്നായ്

(കെതാൻ - അക്കിൽത്തം കവിതകൾ, 43)

ഒരു പു കണ്ണമിഴിക്കുമോൾ, ഇളംകാറിബന്ധ വിരൽത്തുന്ന് ഇക്കിളിപ്പെടുത്തി
ഒരു പച്ചില ചിരിക്കുമോൾ, കാത്തിരിക്കുന്ന മനസ്സ് ഉദിഗ്രമാവുന്നു. ‘ഈതാ
എത്തിപ്പോയി’ എന്ന് എല്ലാ രോമങ്ങളും എഴുന്നേൽക്കുന്നു. എന്നിട്ടും,

എവിടെ? ‘പുജാപുഷ്പം, പാവനാത്മാവേ, വാടിത്തുടങ്ങീ നിരാഗയിൽ’. ഉള്ളിൽ കണ്ണുനീർ നിറയുന്നു. അപ്പോഴാണ്, അസ്വപ്നമായ ഒരു മന്ത്ര യാം: ‘തിരഞ്ഞെടിക്കണമെന്ന നീ നിന്നിൽത്തെനെ’. ഇത്, ഒരു വിവേകത്തിലേയ്ക്കുള്ള കണ്ണുതുറിക്കലാണ്. ദൈവത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി വെളിയിലേയ്ക്കല്ല; ഉള്ളിലേയ്ക്കാതെ.

അതുകൊണ്ട് നാം നമ്മുടെ വടക്കിൽ ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു, സാധാരണയായി. കാക്കയും നമ്മുടെ ദൈവത്തെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ വിശദിക്കുന്നില്ല. കാക്കയുടെ ദൈവത്തിന് കൊക്കും ചീറകും കറുത്ത തുവലുകളും ഉണ്ടാവണം; സിംഹത്തിന്റെ ദൈവത്തിന് നാലു കാലുകളും. ചെടികളുടേയും വൃക്ഷങ്ങളുടേയും ദൈവം പച്ചില ക്ഷേപ്തും വെളിച്ചതിനുനേരെ വിടർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ ഇടയിൽത്തെനൊ ഓരോരുത്തരുകളും ഓരോ ദൈവമാകുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ നിറം; വ്യത്യസ്തമായ മുഖ്യായ. നാമോരോരുത്തരുടേയും ഉള്ളിലാണ് നമ്മുടെ ദൈവം എന്നതുകൊണ്ട് ഇത് മരിച്ചാവാനും തരമില്ല. നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും മുക്ക് കീഴ്പോട്ടാണകില്ലും എല്ലാ മുക്കുകൾക്കും ഒരേ നീളമല്ലല്ലോ.

അണ്ടിയോ മാവോ?

ഈ നാനാത്രത്തിൽ ഒരു ഏകത്രമുണ്ട് എന്നും ഈ ഏകത്രം പ്രപബ്രഹ്മത്തിലെ സകല ചരാചരങ്ങളിലും കൂടിക്കൊണ്ട് സകല ചരാചര അഭ്യന്തരം പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു എന്നും നാം വിശദിക്കുന്നു. ‘നാം’ എന്ന പദത്തിന് ‘മനുഷ്യർ’ എന്നർത്ഥം. ഈ ചിത്ര തീർത്തും ഭാരതീയ മാണം, പാശ്ചാത്യർക്ക് അപരിചിതമാണ് എന്നാണും ഇതിൽ വായിച്ചെടുക്കരുത്. നാനാ ചരാചരങ്ങളിലും പ്രസർജ്ജനിക്കുന്ന ഏക ചെതന്യ തത്ക്കുറിച്ച് ഷേക്സ്പീയർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. (Romeo and Juliet-II.3.15-30). മഹാകവികൾക്കുമാത്രമല്ല ശാസ്ത്രജ്ഞങ്ങളും സമ്മതമായിരുന്നു ഈ ആശയം. ഭൗതികശാസ്ത്രം ഇതിനെ പദാർത്ഥം അമവാ ഭ്രവ്യം (matter) എന്നു വിളിക്കുന്നു. എല്ലാ വസ്തുകളിലും സാമാന്യമായുള്ള ഘടകം എന്ന് ഭൗതികശാസ്ത്രം ഭ്രവ്യത്തെ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ ഒരു പ്രത്യേക പദാർത്ഥം എന്നതിനേക്കാൾ താത്ത്വികമായ ഒരാശയം എന്നു വിളിക്കുന്നതാവും കൂടുതൽ സമീചീനം. ‘ഭൂശ്രൂണഭ്രായ സകലതിനേറ്റേയും ആത്യനികത്തതം’ എന്നും ‘പ്രപബ്രഹ്മത്തിന്റെ ആത്യനികമായ വിശദിക്കണത്തിന് ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഏക വസ്തു’ എന്നും ‘പരമമായ

യാമാർത്ഥ്യം' എന്നും വിവിധരിതിയിൽ ഇത് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭദ്രത്തെ സംഭവങ്ങളായി മാത്രം കണക്കാക്കിയാൽ മതി എന്ന് ബർട്ടാർഡ് റസ്റ്റിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഭൗതികവാദത്തിലുന്നിയ തത്ത്വചിന്ത, ഭദ്രമാൺ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നും മനസ്സ്, ബൃഹി തുടങ്ങിയ പ്രതിഭാസങ്ങളെല്ലാം ഭദ്രത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങളാണ് എന്നും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഭദ്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ അണ്ണവാണ് എന്ന് ഒരുക്കാലത്ത് ശാസ്ത്രലോകം വിശ്രസിച്ചു. അണ്ണവിശ്രദ്ധണം സാധ്യമായപ്പോൾ പ്ലിട്ടോൺും നൃഭ്രാംണും ആയി ഭദ്രത്തിന്റെ തന്മാത്രകൾ. അതും കടന്ന്, ഇപ്പോൾ, എല്ലാറ്റിന്റെയും ഉറവിടം അമേയമുയ ഉഞ്ജജമാണ് എന്നിടൽ വന്നുന്നിൽക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല ചരാചരങ്ങളിലും പ്രസരിച്ച നിൽക്കുന്നത് ഏകചെതന്യവിശേഷമാണ് എന്ന് ഭാരതത്തിലെ പുരാണ മാരും ഷേക്ക്‌സ്പീയറെപ്പോലുള്ള വിശ്വമഹാകവികളും പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ളത് ശാസ്ത്രലോകം കാലംകൊണ്ട് തിരിച്ചിരിഞ്ഞുവരികയാണ് എന്നു തോന്നുന്നു.

ഒരു കാര്യംകൂടി സുചിപ്പിക്കുമ്പോൾ അക്കിത്തത്തിലേയ്ക്ക് എത്തുന്നു. മനസ്സ്, ബൃഹി തുടങ്ങിയ പ്രതിഭാസങ്ങളെല്ലാം ഭദ്രത്തിന്റെ വിഭിന്നരൂപങ്ങളാണെന്നു പറയുമ്പോൾ, മനസ്സിന്റെ അമവാ ബൃഹിയുടെ സുഷ്ടിയല്ലോ ഭദ്രം എന്നു ശക്കിക്കാം. ഭദ്രം എന്ന ആശയം മനുഷ്യൻ സുഷ്ടിച്ചതല്ലോ എന്നു സാരം. മാക്സ് പ്ലാകിനെപ്പോലുള്ള ശാസ്ത്രകാരരംഗം മുഴുവൻ വഴിക്ക് ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനേകണം തുടർന്നാൽ, ‘അണ്ണകിയോ മാവോ മുത്തത്’ എന്ന പ്രഹോളികയിലെത്തുകയും ചെയ്യും. ഈ ചിന്തകാലംപോലെ അനാദ്യനമാണ്. കാലം തുടക്കവും ഒടുക്കവും ഇല്ലാത്ത ചക്രംപോലെയായതുകൊണ്ട് നാം കാലചക്രം എന്നു പറയുന്നു. ഈ തിരിച്ചറിവ് ഒരുത്തരം ആത്മബോധാദയമാണ് എന്നർത്ഥം.

അണ്ണകോ മാവിനോ മുപ്പേറുക എന്ന അനേകണം അക്കിത്തത്തിന്റെ ചിന്ത കടന്നതിട്ടുണ്ടോ ഒരു കാലത്ത്? അങ്ങനേയും തോന്നാം. അദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിൽ ഭാതികശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥിയും ആയിരുന്നു വല്ലോ. പകേജ്, മുപ്പ് എത്തിനുകൂടിയാലും മാവിച്ചതിന്റെ മാധ്യരൂപം വർഗ്ഗപ്പോവാതിരിക്കണം എന്നതിലായിരുന്നു കവിയുടെ ഉംഗാൽ. മാവി തിന്റെ മാധ്യരൂപം ഒരു സകലപം - ആശ - മാത്രമാവാം. ആയുംകോടു. പുരിവിന്റെ നിർബാധനിദാസ്യവും അനന്തനിലാകാശത്തിന്റെ തത്ത്വചി

നൊ വ്യാപ്തിയും കിളിയുടെ നെനസർഗികഗാനവും മുഴുമതിയുടെ അകാരണമായ ആപ്പറ്റാദവും ഇളംപുല്ലിന്റെ സദാനതമായ വിനയവും ‘ഇപ്പാർഡ് നേതൃത്വത്തെ’ നേരിടാനുള്ള അരുണനിർഭീകരയും തന്റെ നിതാനസകൾപമായി പുവിടാൻ അദ്ദേഹം കൊതിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്തെന്തു വസ്തുകളോയ് -

തീർന്നില സകല്പതാൻ

കാര്യക്രം വായ്പോരെന്തെ

ചേരല്ലു കുടക്കുട?

എകിലും പേടിപ്പു എ -

‘നാ വസ്തുകൾത്തെ ധർമ -

മെകിലും വളർത്തുകെ’ -

നീശ്വനാടപേക്ഷിപ്പാൻ:

ആശയല്ലാക്ഷാൽക്കാരം

മർദ്ദിച്ചിട്ടിൻ കുണ്ടി -

പ്രശ്നലമുവം വാടി -

കരിച്ചുകളഞ്ഞാലോ!

(എന്തെ പേടി - അക്കിത്തം കവിതകൾ, 55)

പ്രപഞ്ചലാവണ്ണും അമ്ഭവാ പ്രപഞ്ചവെച്ചതന്നും തനിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കാനിടയാക്കണം എന്ന് ദൈവത്തെന്നും പ്രാർത്ഥിക്കാൻപോലും അക്കിത്തത്തിന് പേടിയാണ്. ഈ സാക്ഷാത്കരാം മുന്നിൽ ശുന്നുതയല്ലോ തുറന്നിടുക? പുവും ആകാശവും നിലാവും കിളിയും പ്രഭാതവും ഉള്ളിടത്തോളം കാലം വിശാലെചന്നുത്തക്കുറിച്ച് സകല്പവികാൻ തനിക്ക് കഴിയും. സാക്ഷാൽക്കരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പിനെന്ന സകലപത്തിന് ഇടമില്ല വിശാലെച തന്നും അത്തദ്ദേശിയിലന്നുവെളിക്കുന്നോൾ ജീഷിയാവുന്നു; ആത്മാവിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നോൾ മുന്നിയും. അക്കിത്തം ജീഷിയാണ്; ജീഷികവിയും. (‘നാനുഖി: കവി’).

Ah! but a man's reach should exceed his grasp

Or, what's a Heaven for?

(Andrea Del Sarto - Robert Browning)

എന്ന് ബൗണിഞ്ച്.

എന്നും കൊതികലാ, സൗന്ദര്യം ഭജികലാ-
 സൗന്ദര്യം പ്രതീകഷികലാണു സാഖ്യം.
 ലോകത്തിലയേം കരഗതമാവുകി-
 ലാകാശപുഷ്പവും ശുശ്കരഷ്പം.

എന്ന് ചഞ്ചവ്യാഴയുടെ മലയാളം. പറഞ്ഞുവന്നതിൽനാണ്: ദൈവം ഓരോ രൂത്തരുടേയും ഉള്ളിലാകുന്നു.

ചോരയിലുഡിക്കുന്ന ഉഷ്ണ്ണ്

ദൈവത്തിലേയ്ക്കുള്ള അനേകം ഉള്ളിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയാണ് എന്നു പറഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ എത്തിപ്പുട്ടത്, അക്കിത്തം എന്ന കവിയുടെ ദൈവസങ്കല്പം കണ്ണടച്ചിരുന്ന് നാമ ചൊല്ലുകയാണ് എന്നിടത്താണോ? അടിവരയിട്ട്, ശക്കാലേശസ്പർശമില്ലാതെ, തരപ്പിച്ചു പറയട്ടു: അല്ല.

പത്മാസനത്തിലിരിപ്പും
 തുടമേൽ മലർന്ന കൈയും
 പകുതി ചിമ്മിയ കണ്ണും
 യാനമായ് വീണ്ണും

(വർണ്ണക്കുപ്പായം - ഇടയ്ക്കു)

എന്ന് ഇടയ്ക്കു നെഞ്ചുരുകിപ്പിരുത്തത് ആർഷസംസ്കാരം പല്ലും നവവ്യം കൊഴിച്ച മഹർഷിമാരെപ്പറ്റിയാണ്. പേരുമാറി, തേണ്ട് മുർത്തി തിരിച്ചറിയാതായിട്ടുള്ള ബിംബത്തിനുമുമ്പിൽ ദേവതയെത്തന്നെന്ന ബലിയർപ്പിക്കുന്ന നടക്കിൽ, ദിർഘലയ്യാനനിരതരായി അകർമ്മണ്യതയിൽ കണ്ണുമടച്ചിരിക്കുന്ന മഹർഷിമാരോടുള്ള ധാർശികരോഷമാണ് ഇടയ്ക്കുവിൽ കൂത്തിയാളിയത്. ‘പത്മാസനത്തിലിരിപ്പും തുടമേൽ മലർന്ന കൈയും പകുതി ചിമ്മിയ കണ്ണും’മാണ് ആർഷസംസ്കാരമെങ്കിൽ അതിനെ ‘പൊട്ടിയാട്ടുക താൻ വരി’മെന്ന് വിളിച്ചുപറയാൻ ഇടയ്ക്കു മടച്ചിട്ടില്ല. ആത്മകർമ്മമെന്ത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും അത് വിനാബേദ്ധിബ്യം അനുവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് പരമമായ ധർമ്മം എന്ന് സന്നം ജീവിതത്തിലും അനുഷ്ഠിച്ചു കാണിച്ച ഇടയ്ക്കു, അക്കിത്തത്തിലേർപ്പു ഗുരു. ‘അമ്മയുമച്ചനുമായിട്ടെന്ന സ്നേഹിച്ച ധർമ്മശാസ്ത്രം’വുമായിരുന്നു തനിക്ക് ഇടയ്ക്കു. സന്നം ജീവിതംകൊണ്ടു ഗുരുവിന് ദക്ഷിണ നൽകാൻ ശ്രമിച്ചുപോരുന്ന അക്കിത്തം, അകർമ്മണ്യതയെ ‘പകുതി ചിമ്മിയ കണ്ണു’കൊണ്ടുപോലും അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല, ഒരിക്കലും. തിരിച്ചറിയാതായ ബിംബത്തിനു മുൻപിൽ ദേവതതന്നെ

ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ മുട്ട് പടമണിഞ്ഞ് പത്മാസനത്തിലിരുന്ന് നാമം ജപിക്കുന്നത് അകർമ്മാനുഷ്ഠാനമാവുമെന്നും, സധർഘമം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അനുഷ്ഠാനത്തിൽ നിധനത്തിൽ കലാശിച്ചേക്കാമെങ്കിലും അതാണ് ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്നും അക്കാദമിയിൽ തിരിച്ചറിയുന്നു. അതിനാൽ അതുകർമ്മാനുഷ്ഠാനം ഹൃദയരക്തമൊഴുകാനിടയായാൽ ആ ചുടുചോരയിൽനിന്ന് ഒരു പുണ്യാഷ്ടാന വിഭാഗത്തുമെന്ന് വിളിച്ചുപറയാനും അദ്ദേഹം മട്ടിച്ചിട്ടില്ല.

എൻ്റെ ഉന്നത്തിന് സാര-

മെന്തുമാവട്ട്, ദുഃഖ-

അതിന്റെയീ സ്ഥലകാല-

ശ്രൂന്യാസ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ

ആദിത്യചന്ദ്രമാർത്ത-

നൂദയാസ്തമയങ്ങ-

ളിഡാതെയും സർവ-

ഭാഷയും ഭിന്നും ഞാൻ

സ്വന്തമാം നടക്കുരി-

യുനിയു, ശിരടിയും

സ്വന്തമാം കർമ്മത്തിന് കാ-

വടി പിന്തുടരുമ്പോൾ

പറയാമിതു ഭാഗ്രം

ഇന്നലെവരെയും ഞാ-

നിശ്ചയിലാരാണു ഞാ-

നെന്നുള്ളതിന്ത്രംതാളി;

പറയാമിതു ഭാഗ്രം

ആശയയും വിശ്വാസവും

സ്ഥിരച്ചി, ണ്ണുരസ്സിലെ-

ചോദയാൽ വിഭാഗത്യും ഞാൻ

എന്നുരസ്സിക്കൽപ്പുഴ്ചന

ചുർച്ചടിയിന്നേലൊരു

പുണ്യമാമുഖസ്സിനെ...

(സൗഹ്യദാസ്മരണ - അക്കാദമിയിൽ കവിതകൾ, പേജ്: 973)

എന്ന് അക്കിത്തം ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ പു വാടി പ്ലോവാം; എങ്കിലെന്ത്? കാലത്തിന്റെ വിത്തിനകത്ത് വിടരാൻ ത്രസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നൃഗുനുറുഷസ്സുകൾ ഉണ്ടപ്പോ എന്ന് ദിർഘദിവസനം ചെയ്യാനും ഈ ജീഷ്ഠികവിക്ക് ഉൾക്കെള്ളുണ്ട്. ആത്മകർമ്മമെന്ത് എന്ന വിവേകം, അത് സമ്യക്കായി അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള സെഫര്യം, ആ പാത യിൽ ഉണ്ടി നടക്കാൻ സന്തം നട്ടല്ലെങ്കിലും കാര്യമായി അക്കി തത്തിന്റെ കവിവ്യക്തിക്കാത്തിലെ നിർണ്ണായകാലടക്കങ്ങളാണിവ. ഇതിൽ അകർമ്മണ്യതയ്ക്ക് ഇടമില്ല.

അപകടത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി

ഈ സകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ മാർഗം, സന്ദർഭത്തിനുസരിച്ച്, അല്ലെങ്കിലും അപകടം പിടിച്ചതാണെങ്കിൽ, അമ്ഭവാ വിസ്തൃവാതമകമാണെങ്കിൽപ്പോലും തനിക്കെതിൽ തെള്ളും കുസാലില്ല. ശ്രീകോവിലിൽനിന്ന് ബിംബം പുഴക്കിയെടുത്ത് നാടുകടത്തി, ‘കോടി കോടിയേധാളിന്’ വിൽക്കുന്നത് അപകടകാരിയാണെന്ന് വിശ്വേഷിച്ചെടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലപ്പോ. മാത്രമല്ല, സംസ്കാരാഭിത്ഥനയും ഒരു കർമ്മവുമല്ല അത്. പക്ഷേ, ശ്രീകോവിലിൽനിന്നിരിഞ്ഞി തന്റെ മുന്പിൽ വന്നുനിന്ന്, അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ ഇഷ്യംരംതന്നെയാവുമോഫോ? അപ്പോൾ കൂഴിപ്പം പറുമേയ്ക്കു കാണുന്നതിനേക്കാൾ അശായതരമാവുന്നു. അങ്ങനെ യോരു നിർദ്ദേശം അനിവാര്യമാകിയ സാഹചര്യം ആണ് ഈവിടെ പ്രധാനം.

കണ്ണൻ മരതകകാടിൻ
മുർഖനി വജ്രം കണക്കെ ഞാൻ
മദ്യാഹനസുരുവാലിംബവെന്ത;
നെഞ്ചിൽക്കാടുസ്വലത്തെയും.

(കാടുസ്വലത്തിൽ - അക്കിത്തം കവിതകൾ. പേജ്: 1153)

എന്ന്, ‘കാടുസ്വലത്തിൽ’ എന്ന കവിത ആരംഭിക്കുന്നു. കത്തിനിൽക്കുന്ന മധ്യാഹനസുരുവിംബം കാണുന്നത് ‘വജ്രംകണക്കെ’യാണ്. വജ്രം നവര ത്തന്മാഖലിലോന്ന്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ശ്രേഷ്ഠമായത്. അത് ഇന്നേന്തെ ആയുധവുമാകുന്നു. ഏകലും പിയടങ്ങാതെ ശത്രുവിന്റെ നേരെ കൂതി ചുച്ചെപ്പല്ലുക എന്നതാണ് ഈ ഇന്നായുധത്തിന്റെ സവിശേഷത. ഇത് പ്രത്യേകിപ്പെട്ടുന്നതോ? മരതകകാടിൻ മുർഖനാവില്ലോ. മരതകം പച്ചക്കല്ല്. പച്ച ജീവൻ പ്രതീകം. ‘മരതക്’ശബ്ദത്തിന് മരണത്തെ നിവർത്തിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന് ശബ്ദാർത്ഥം. ഈ കാടിൻ നെഞ്ചിൽ കാടുസ്വലംകൂടി ഉൾച്ചേരു

നോശേ ദൃശ്യം പുർണ്ണമാവുന്നുള്ളു. ‘കാട്ടവലം’ കാട്ടിലെ അസ്വലമാവാം; കാടുപിടിച്ച് അസ്വലവുമാവാം. (കാട്ടിലെ അസ്വലങ്ങളെല്ലാം കാടുപിടിച്ച് വയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല എന്നും തിരിച്ചറിയണം). ഇത്രയുമാവുനോ ഫേയകൾ, രംഗചീതം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ നാലുവർ, കേവലമായ അന്തരീക്ഷത്തിന്നപ്പുറിൽ, കാവ്യത്തിന്റെ അന്തശ്ശേത്രതന്മുത്തെ ജുലിപ്പിക്കുന്ന അനന്തസാധ്യതകളുടെ വാനവട്ടം ആയി വികസിക്കുന്നു.

മേൽക്കുര തകർന്നുവിണ്ട് ആകെ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ഈ കാട്ട സ്വലത്തിന്റെ ഗർഭഗ്രഹത്തിൽ ഒരു വാട്ടവുമില്ലാത്ത ഉണ്ണിക്കല്ലൻ; ‘നവ നീതം വലബൈയ്യിലേതും മദ്സമിതാശ്യനും’. ബാഹ്യമായി അമവാ ഭൂതി കമായി അടിമുടി തകരുന്നോഴ്യം ആന്തരികമായി അമവാ ആത്മികമായി ചെച്ചതനും കെടാതെ സുകഷിച്ചുപോരുന്ന ഇന്ത്യ എന്ന ചിത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഈ കാട്ടവലത്തിന്റെ അന്തരിക്ഷം അന്നയിച്ചെടുക്കാൻ എന്തെല്ലാപ്പും! ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞതിട്ടും പുംഗ മുട്ടിയിട്ടില്ല ഇവിടെ. തന്റെ കാഴ്ചയ്ക്കപ്പുറിൽ ദ്രോഢിഭൂതത ഒരു പാവം വ്യദാനം ഇവിടെ എന്നും നീരും ചന്ദനവുമായി എത്തുന്നു. പിന്നെ ഉണ്ണിക്കല്ലനേങ്ങങ്ങെന വാടാൻ? പക്ഷേ, കണ്ണനുഭവിച്ചിട്ടും താനെന്താൻ ചെയ്യുന്നത്? ഇതെല്ലാം

മനസ്സിലുണ്ടെങ്പായുണ്ടോ -

ശ്രീരിഷ്ണൻ ശ്രീലിതേക്ഷണൻ

പുരയില്ലാകരിക്കല്ലു -

ഡണ്ഡപച്ചുടിൽ ഉന്നി തോൻ.

ഇടയ്ക്കു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു, ആർഷസംസ്കാരം പല്ലും നവവും കൊഴിച്ച മുനിമാർ പകുതി ചിമ്മിയ കല്ലും തുടമേൽ മലർന്ന കൈയും ആയി പത്മാ സന്തതിലിറിക്കുന്ന ചിത്രം ഇതിനോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു നോക്കു. ഇന്ത്യൻ സ്വതാന്തര പല്ലും നവവും കൊഴിച്ച് ഷണ്യമാക്കി, കരിക്കൽച്ചുടിലും മുനി ഞതിരുന്ന ധ്യാനിക്കുന്ന അകർമ്മണ്ണയതയിലാണ് ആർഷസംസ്കാരം കൊണ്ടാര്ഥത്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് അഴക്ക് ചാറുന്ന കെട്ടവെളിച്ചമായി പൊട്ടിയാട്ടാൻ ഇടയ്ക്കു മട്ടിച്ചിട്ടില്ല. ഇവിടെ അക്കിത്തത്തിനും തന്റെ മാർഗ്ഗ തെത്തപ്പെട്ടി തെല്ലും സംശയമില്ല. ഇതിക്കുന്നിടം ചുട്ടുപഴുത്താലും പുറത്തുനിന്നു കിട്ടുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങളെക്കു അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് താനിവിടെ നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ('ആര്യമാവെൻ നിറുകയിലാട്ടുനുണ്ടായിരു കുടം, തന്നുത്ത വായുശേഖവാൻ ഒപ്പിമാറ്റുന്നു വേർപ്പുകൾ') കിണ ദ്വിൽത്തെളിഞ്ഞ വെള്ളം; കോരാൻ നല്ല കപ്പിയും. പക്ഷേ, ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തനിക്ക് കുടിക്കാൻ മാത്രം യോഗമില്ല. ഭാഗം വേണേ? ഇനി കവനക്കാമുകി

ബാഹിച്ചാൽത്തനെ എന്നുകാരും? നാമം ജപിച്ചിരുന്നാൽ വെള്ളം വായി ലെത്തുമോ? അകർമ്മണ്യത വരിയുടച്ച് ഒരു ജനതയ്ക്ക് കർമ്മസാഹല്യ മെവിടെ? ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നഷ്ടസ്വന്നരും ആൽ, എന്ന് വീണ്ടുക്കും? ആകെ തകർന്നിയുണ്ടാഴും താൻ കണ്ണകളുമടച്ച് ജപിച്ചിരിക്കും.

ഹരേ രാഖ ഹരേ രാഖ
രാഖ രാഖ ഹരേ ഹരേ
ഹരേ കൃഷ്ണ ഹരേ കൃഷ്ണ
കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ ഹരേ ഹരേ.

‘കൃഷ്ണ നീയേ പരംപൊരുൾ’ എന്ന് കണ്ണടച്ച് ഗദ്ഗദംകൊണ്ടിരിക്കു നേരാൾ, കൃഷ്ണനുപോലും സഹികെടുന്നു. മെല്ല പുറത്തിരിങ്ങി തന്റെ മുൻപിൽ വന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്നു. ഷണ്യതരത്തോട് കയർത്തിട്ടു കാര്യമില്ലെന്ന് ആ നയകോവിദന് അറിയാം. ആ തന്റെലി ചോദിക്കുന്നു:

നാം ജപിക്കുന്ന നശി -
ഭാത്മൻ! താകൾക്കു സാധ്യമോ
ഭേദാദ്ദേശവനം?

പക്ഷേ, എന്നാണീ ഒറ്റപ്പേരുണ്ടെന്നും? മനസ്സിലാവില്ല എന്നാൻഞ്ഞുകൊണ്ടുതനെ ആ കുസൃതിപ്രിയൻ്തുടരുന്നു: ഈ മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ ശോച്യാവസ്ഥ കണ്ട് ദ്യുവിച്ചിരിക്കാതെ നേന്നാണീക്കാമോ? ശ്രൂഢിപ്പം വെടിഞ്ഞ് ഒന്ന് സ്ത്രീറ്റാൽ മാത്രം മതി എന്നാണ് പറയുന്നത്. പക്ഷേ, തനിക്കെങ്ങെനെ മന സ്ത്രീലിംഗവാൺ? ‘ക്ഷുദ്രം ഹൃദയദാർശിശ്വലും തുകേതാത്തിഷ്ഠം പരന്തപ്’ എന്നു കൂടി പരിഞ്ഞുനോകി. വരിയുടെ തന്റെ അകർമ്മണ്യതയ്ക്ക് അതെ ആനെ തിരിച്ചിയാണ്? പിന്നെ വ്യക്തമായിത്തനെ പറയുകയായി:

സക്കോചം, സംഭ്രമം, സന്ദേശം -
ഹവ്യാശ്ചക്കുട പെഹിന്പം
രാത്രിവന്നെന്നിന്നിയിശ്വിംബം
പുഴക്കിക്കാണ്ഡുപോക നീ.

കടത്തുക വിഭേദത്തേ -
യ്ക്കെന്നിട്ടുഡില്പസ്വഭഗം
കോടിക്കോടിപ്പ്രോളിന്നു
വിഭ്രാംിക്കുക നിർബന്ധം.

തിരികേവന്നു നീ ശ്വേതി-
കലം നിർവ്വഹിക്കുക;
പ്രതിഷ്ഠിക്കുക സാഖ്യാജി-
മിവിടക്ഷുതുവിഗ്രഹം.

അതുലക്ഷണസംയുക്തം
നിർമ്മിക്കാനുള്ള വൈദിവം
അസ്തമിച്ചിട്ടില്ല ഭാര-
തതിലെന്നാശ്വസ്ത്രം ഞാൻ.

ഇതിലും കുടുതൽ വ്യക്തമായി, മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ എങ്ങനെ പറയാൻ? വേണ്ടിവന്നില്ല; മനസ്സിലായി താൻ ‘കണ്ഠതുറന്നേറ്റു നടന്നു’ എന്നു കൂടി വളിപ്പേടുത്തിയേ അക്കിത്തം കവിത അവസാനിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. കർമ്മണ്യതയിലേയ്ക്ക്, ഉള്ളിൽ ഷണ്യതം പേറുന്ന ഒരു ജനതയെ തല്ലിയുണ്ടത്താൻ വിഭ്രാമകമായ ഒരു പൊളിച്ചുതുട്ടതെന്ന വേണ്ടിവരും. അടിമുടി തെളിഞ്ഞിക്കുന്ന ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയിലും മാത്രമേ ജയനിദയിലാണ്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു നാടിനെ ആത്മകർമ്മത്തിലേയ്ക്ക് ഉണ്ടത്താൻ കഴിയും. ബിംബം കടപ്പക്കിയെടുക്കാം; കടൽകടത്താം; ഡോജിനു വിലപേശി വിൽക്കാം. അതിൽ വിപ്പവത്തിന്റെ സാഹസികതയുണ്ട്; അധർമ്മമൊന്നുമില്ലതാനും. ഈത് അധർമ്മമാവാതിരിക്കുന്നത് അകർമ്മണ്യത എന്ന മഹാഅധർമ്മത്തിന്റെ മുൻപിലാണെന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

സമ്പർശം വിപ്പവം

മാത്രമല്ല, പുഴക്കിയെടുത്ത ബിംബത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സർവ്വലക്ഷ്യാസംയുക്തമായ പുതിയെയാരു ബിംബം പണിത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും വേണും. ‘ബിംബ’മാണ് പുഴക്കിയെടുക്കുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. അതിനേ കഴിയുകയുള്ളതാനും. ‘വസ്തു’ അനുസൃതം അവിടത്തെന്നയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ‘ബിംബം’ വീണ്ടും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യാം; പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും. ഈ പുന്നസ്വാശ്ചികാവശ്യമായ വൈഭവവും ആത്മബലവും കുറിയറ്റുകഴിഞ്ഞില്ല എന്ന വിശ്വാസവും ഉണ്ട്. ഈരുണ്ട് അഴക്ക് ചാറാൻതുടങ്ങുന്നതിനെ പൊട്ടിയാട്ടുക; തേണ്ട് മുർത്തി തിരിച്ചറിയാതായത് തല്ലിയുടയ്ക്കുക. ആവാം. പക്ഷേ, ശൈവോത്തരെ കുടിവെയ്ക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നോഴു, പുതിയ ബിംബം വാർത്തയുടെത്തും പ്രതിഷ്ഠിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നോർ മാത്രമേ വിപ്പവം പുർണ്ണമാവുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ സമ്പർശം വിപ്പവം അകർമ്മണ്യതയേക്കാൾ ആയിരംമടങ്ങ് ദ്രോഷ്ഠന്തര

മാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തിരിച്ചറിവിന്റെ വെളിച്ചതിലാണ് ‘കാട് സല’ത്തിലെ ‘ഞാൻ’ എന്നീറ്റു നടക്കുന്നത്. ആത്മകർമ്മം എന്ത് എന്നും, അത് വിധിയാംവസ്തും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ തന്റെടവും ഉൾപ്പെടെയും തനിലവശേഷിക്കുന്നുണ്ട് എന്നും ഉള്ള വിവേകത്തിന്റെ ആത്മഹർഷമാണ് ഈ പുരോഗതിയിലെ പാമേയം. തളർന്ന് തേർത്ത ട്രിൽവെച്ച ഗാണ്യീം തിരിച്ചട്ടുത്ത് ഞാൻ മുറുക്കിയപ്പോൾ അർപ്പജ്ഞന നിൽ നിറഞ്ഞതുതുള്ളുവിയത് ഈ ആത്മഹർഷമായിരുന്നു.

ആചാരങ്ങൾ പഴകി മ്രദിച്ച് ദുരാചാരങ്ങളാവുകയും അങ്ങനെ സാമൂഹികജീവിതം ക്ഷയാനുവമാവുകയും ചെയ്യുന്നോൾ ആവശ്യമായ മാറ്റം ഒരു സമ്പൂർണ്ണവിസ്തൃവത്തിലൂടെ മാത്രമേ നേടിയെടുക്കാനാവു. അവിടെ ആത്മബലി വേണിവന്നേയ്ക്കാം. എല്ലാം പരിപാലിച്ചുപോരുന്നു എന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ള സാക്ഷാത് മലദൈവത്തെപ്പോലും അപ്പോൾ ചവിട്ടിമ റിച്ചിട്ടുകയും വേണിവരാം. അതിന്റെ അപ്പൂരതുമാത്രമേ സമത്വമുണ്ടായെന്നു കുന്നാകുള്ളും ഇടിഞ്ഞതുകരുകയും എല്ലാകുണ്ടുകളും തുർന്നു വരുകയും ചെയ്ത് മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ കൂളിരുന്നീരോഴുകുന്ന, സമു ഹജിവിത്തതിന്റെ സമനിരപ്പ് ഇവിടെ സുഷ്ടിച്ചെടുക്കാനാവു എന്ന് എൻ.വി. കൃഷ്ണനാഥരാജ് പരഞ്ഞതുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. (“രൈ പശയപാട്”). സകർണ്ണമെന്ത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും അത് യീരമായി അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുതിയ തലമുറയുടെ ആത്മബലിയിലൂറിയ ഹർഷംതന്നെ.

ജീർണ്ണാചരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ് സകർമ്മമെന്ത് എന്ന് തിരിച്ചറിയാതെയുള്ള വികർമ്മാനുഷ്ഠാനവും. സംനം കുഞ്ഞതുങ്ങലെ വേണ്ടപോലെ പരിപാലിക്കുക എന്നത് സ്വധർമ്മം തന്നെ. പക്ഷേ അതിന് അനുവർത്തിക്കുന്നത് വികർമ്മത്തിന്റെ പാതയായാലോ? അതിലൂടെ എന്ന ദുരം സബവിച്ചിട്ടും ലക്ഷ്യത്തിലെത്താതെ വരുന്നോൾ കൂടുതൽ കൂടു പുമായി. അപ്പോൾ,

മബ്ലൂദു ചേരാനായീകാലം
മടയിലൊരാറുകാശില്ല.
എന്തിനുംവേണിഇജീവിച്ചു ഞാ-
നേന്നതിനുംതരമില്ലെല്ലാ.
കോവിലിലുണ്ടാരോരുബൈട്ടവർ; അവൾ
തുവിട്ടുമെന്നിൽ കാരുണ്യം
എന്നു ധരിച്ചു; കണ്ണുമിച്ചിച്ചീ-

ലെന്നുടെ നേരക്കുത്തിച്ചി.

എന്നു പിഴച്ചു കുട്ടികൾ? മേലാ-

ലെല്ലാർക്കും വഴിയാധാരം.

(കുട്ടപ്പൻ എന്ന കോമരം - അക്കിത്തം കവിതകൾ, പേജ്:387)

എന്ന്, കുട്ടപ്പൻ നീറുന്നു. ഈ നീറ്റത്തിൽ കണ്ണുതുറക്കുന്നത് കർമ്മപദ്ധതിന്റെ തിരിച്ചറിവിലേയ്ക്കാണ്. പിറേന്,

പേരാൽത്തായിൽ കുത്തിയിരിപ്പു

പേരില്ലാത്തതാരു സംസ്ഥാപി

ദന്മംപുശ്രിയ ദേഹത്താട,

ദക്ഷരാതിൽ കൃപയോട.

പിന്നെ കാൽക്കൽ കനകം കുമിയാൻ കാലമേതും താമസിച്ചില്ല. ആൽത്തരം വെടിഞ്ഞു: നാടിൽ തിരിച്ചത്തി പുതതൻ വിടുവെച്ചു. കുടുംബം പാലിച്ചു. പണവും പദവിയുമായപ്പോൾ, പണ്ണു തന്റെ നേരെ കണ്ണുതുറക്കാതിരുന്ന ആ ‘ഒരുവെച്ചോൾ’ ഇതാ ഇങ്ങനൊപ്പിച്ചതിയിരിക്കുന്നു - ‘പണവാ മുതമാം മൊഴിതുകീ’ക്കാണ്ട്.

കുളിരോലും ഭൂദ്രവാൺിതലത്താൽ -

കല്ലം പുരുഷന്തുപോലെ

കുട്ടപ്പൻ നെറ്റിവിയർപ്പു തുടയ്ക്കാനും ഇപ്പോൾ അവർക്ക് ബഹു ഉത്സാഹം. സാക്ഷാൽ ഭവതി തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കാനെത്തിരിക്കില്ലെന്നു. ചാടിയെണ്ണിറ്റ കുട്ടപ്പൻ ഭവതിയുടെ കാൽക്കൽ കുമിട്ടു. പള്ളിവാൾ നിറുക്കിലേറ്റ് ചോരവാർന്ന് അയാൾ വിഴുകയും ചെയ്തു.

ബോധം കെട്ടുകിടക്കുകയായേരു

സാധിതകാമൻ കുട്ടപ്പൻ.

കട്ടിൽക്കാലിൽ കൈകൾ മുറുകി

കട്ടേച്ചാരയിലാറാടി

നിത്യതപോലെ യുംഞ്ഞുകയായേരു

നിർവ്വതി പുകിയ കുട്ടപ്പൻ.

‘നിർവ്വതി’ പരമാനന്ദമാണ്; മരണവും. പക്ഷേ, കുട്ടപ്പൻ മരിച്ചു എന്ന് കവി വെളിവായിപ്പറയുന്നില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കണം. ‘നിത്യതപോലെയുറ ഞങ്കു’ യാണായാൾ; നിത്യതപുകിയുറഞ്ഞുകയാല്ല. കുടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട പദം ‘സാധിതകാമൻ’ ആകുന്നു. അയാൾ സാധിതമായ കാമത്തോടുകൂ

ടിയവൻ ആകുന്നു - തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം നേടിയിരിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. ജീവിതത്തിൽ ആത്മകർമ്മം തിരിച്ചറിയുകയും അത് അനുഷ്ഠിക്കുകയും അങ്ങനെ ജീവിതലക്ഷ്യംനേടുകയും ചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ സിദ്ധകാമ നാവുന മനുഷ്യൻ്റെ ‘നിർവ്വതി’ മരണമാവുന്നതിൽ ഒക്കും അപാകമില്ല.

നീളംകുടിയ നാവ്

ഔദിദ തെല്ലുമാറി നിൽക്കുന കവിയുടെ കുസ്യതിച്ചിരി ശ്രദ്ധി കൂടു. കുടപ്പൻ കടച്ചോരയിൽ ആറാടികിടക്കുന്നത് ‘കടിൽക്കാലിൽ കൈകർ മുറുക്കി’യാണ്. പക്ഷേ കുടപ്പൻ്റെ അനുഭവസത്യമോ? സാക്ഷാൽ ഗവതിയുടെ തിരുച്ചരണങ്ങളും അയാൾ പുണ്ണനിതിക്കുന്നത്. അതിലും വലിയ നിർവ്വതിയെന്ത്? ദൈവത്തെ ചട്ടിപ്പോത്തിരെ വടിവിൽ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതും കടിൽക്കാലിൽ ദേവിയുടെ തിരുച്ചരണങ്ങൾ കാണുന്നതും ഒരേ കണ്ണുകൊണ്ടാണ്. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു - അവൻ്റെ വടിവിൽ, അവൻ്റെ ആത്മബലത്തിനുവേണ്ടി. അപ്പോൾ, ദൈവ തതിനും മനുഷ്യനെ ആവശ്യമാണ്. തന്റെ അന്തിതാം മനുഷ്യനിലാണ് എന്ന് ദൈവത്തിനിയാം. മനുഷ്യനില്ലെങ്കിൽ ദൈവവുമില്ലപ്പോ.

നാരാധാപ്രദു ഭാത്രേ സത്യത്തിൽ
നമ്മൾക്കാരാദ്യമുള്ളു
നാരാധാപ്രദുവിനുമില്ലാദ്യം
നാവുള്ളു നമ്മളാതെ!

(പ്രാണാധാമം - അക്കിത്തം കവിതകൾ, പേജ് : 909)

എന്ന് അക്കിത്തം തെളിച്ചുപറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. നരന് നാവുണ്ട്; അതു കൊണ്ടുവൻ നാരാധാനാമം ജപിക്കുന്നു. ശരി; പക്ഷേ, അവൻ്റെ നാവിനു നീളം കൂടിയാലോ? അപ്പോൾ ദൈവത്തിനുപോലും അവനെ ഓർത്തു പരിതപിക്കാനേ കഴിയു.

വില്ലിപ്പിരുന്നു കരണ്താഗീശ്വരൻ:
ഇന്നും നരനൊരു തിരുക്കോ?
വാലുകൊഴിഞ്ഞു, കൊനും; പക്ഷേ,
നീളം നാവിനിരട്ടിച്ചു
നിർദ്ദേശത്തുകൊതിതനാഴലാൽ
നിന്ദ വരിപ്പു സാധുക്കൾ

(ഇടിണാനുപൊളിഡാ ഫലാക്കം - അക്കിത്തം കവിതകൾ, പേജ് : 412)

നര-നാരാധിക്കാർ തമിലുള്ള പരസ്പരാഗ്രിതത്താത്തിൽനിന്ന് ഇവിടെയും കവി കല്ലടക്കുന്നില്ല. ഭൂമുഖത്തെ സാമൂഹികജീവിതം എന്ന പടം, മനുഷ്യൻ അമുഖം ദേവം മാത്രമായാൽ അപ്പുണ്ടാണെന്ന് എന്ന ആശയം ഇടപ്പെട്ടിട്ടും ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു. വസ്ത്രത്തിന്റെ ഉടട്ടും പാവും പോലെയുള്ള അനേകാനുാശിതത്വം മനുഷ്യനും ദൈവത്തിനും തമിൽക്കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്, ഇടപ്പെട്ടിരി.

ദൈവത്തെക്കാണ്ണു പാവിട്ടും
ഒർത്തുനുടായുമണ്ണനെ
നെയ്തു വെച്ചാലു സാമുഹി-
ജീവിതം ചിരസുന്നം.

(വരദാനം - ഇടപ്പെട്ടിയുടെ കവിതകൾ, 486)

എന്നുദ്ദേശം അഭിദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈത് പരസ്പരപുരകതവുമാണ്.

നന്നും നാഡിം നാരാധിക്കാമവും വരെ അക്കിതത്തിന് സമ്മതമാണ്. എന്നാൽ, നരന് നാവിന് നീളം കുടകയും, നീളംകൂടിയ നാവുകൊണ്ട് അവൻ സ്വാർത്ഥപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി നാരാധിക്കാമം ജപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനോട്, സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനോട് അദ്ദേഹത്തിന് വിയോജിപ്പാണ്. നിർദ്ദേശത്വം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരെ സ്വാർത്ഥം. അത് സാധിത്തമാവുന്നതിൽ അവനെ സഹായിക്കുന്നവിധി ഒരു ദൈവം അക്കിതത്തിന്റെ സങ്കല്പത്തിലില്ല. നീളം കൂടിയ നാവിൽ, ‘നിർദ്ദേശത്വം’ എന്നത് ‘നിദ്രാവത്വം’ എന്നാവുന്ന തിലും ദൈവത്തിന്റെ ഇടപെടലാനുമില്ല. മനുഷ്യൻ്റെ തെറ്റിൽ ദൈവ തതിന് പക്ഷാനുമില്ല; ദൈവത്തെ പഴിക്കേണ്ടതുമില്ല. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ്റെ കാര്യസിഖിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു കൈക്കാരം(agent)ന്നുണ്ടോ ദൈവം. അമുഖം, അങ്ങനെ സകല്പിക്കുമ്പോൾ സാധാരണ മനുഷ്യനേക്കാൾ എത്ര താഴെയാവുന്നു ദൈവത്തിന്റെ! ധാനം! നിംബ നാഡിക്കാണ്ട് നിദ്രവരിക്കുന്നവരോട് അക്കിതത്തിന് സഹിതാപമെയ്യുള്ളൂ. (‘നിദ്ര വരിപ്പു സാധുക്കൾ’) ‘സാധു’ ശബ്ദത്തിന് അനുകസ്യയർഹിക്കുന്നവൻ എന്നും അർത്ഥം.

നാവിനുനീളം കൂടിയാൽ നിർദ്ദേശത്വം വരിക്കാനാവും തുര.അപ്പോൾ പരദുഷ്ടാനമാവും ശീലം. അതിന്റെ സ്വാഭാവികപരിണാമത്തിയാണ് നിദ്രാവത്വം. നിദ്ര ജീയതയാണ്. ആത്മനാശത്തിലേയ്ക്ക്, മരണത്തിലേയ്ക്ക് ഏറെ ദൂരമില്ല അതിൽനിന്ന്. അതിനാൽ, ജീവിതം ദൃഢഭാരംളും ദൃഢിതങ്ങളും

ദേയും ദുരന്തങ്ങളുടെയും മുൻവഴിയില്ലൂടെ ‘വളളിമുറിഞ്ഞ ചെതിപ്പിനേൽ’ അടിയളന്നു തീർക്കുമ്പോധ്യം (‘...സിമന്റിട തീയിൽ കാൽ പിടയ്ക്കുന്നു!’) വഴിക്കു വന്നുവീഴ്ചന ആദരങ്ങളെ ‘ഹിരന്ധിലേക്കീർത്തിഭാരമേ ഭാരം!’ എന്ന് വിനയാനിതനാവാനേ അക്കിത്തത്തിനു കഴിയു. സ്വന്തം കാലക്രോടിന് അനുനാസ പഴിക്കരുത് എന്നദേഹത്തിനുണ്ടാം. എല്ലാ മുളളുകളും മാറോട കക്കിപ്പിടിച്ച്, ‘ഉഴറ്റും കാൽവെപ്പോടെ’ സ്വന്തം വഴി മുഴുവൻ നടന്നു തീർക്കുക. ആത്മകർമ്മം തിരിച്ചറിയുന്ന മനുഷ്യൻ മറ്റാരു മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുകയില്ല.

ശ്രദ്ധാൾ സ്വയർമ്മോ വിത്രുണാ:
പരയർമ്മാത് സ്വനുഷ്ഠിതാത്
സ്വയർമ്മോ നിയനം ശ്രദ്ധയു:
പരയർമ്മോ ദയാവഹാ:

(ഭഗവദ്ഗീത-3,35)

എന്ന് കവി തിരിച്ചറിയുന്നു. അതിനാൽ,
പാശ്വദാതിക പാര-
തന്ത്രജ്വല പേരി പ്രാണി-
പ്രാണിയുണ്ടാരിപ്പാക്കി-
നാവസാനമെന്നാവോ!
അനീവില ഞാനൊന്നു-
മെക്കിലും ചുമഴ ചുരാ-
ചരബവയനാം ദൈവ-
മൊക്കയും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.
അവബന്ധം നാമം മാത്രം
മിടിപ്പു മു ഹ്രസ്വി-
ലവബന്ധം നാമം മാത്രം
സ്വഹൃദിപ്പു രസനയിൽ. ഞാ-
നാമമാധ്യവ്യത്തിൽ ഞാ-
നാണാണു ഭരയുമ്പോൾ
നാദവൈവരിയിലെ-
നാശുവാം പദയിക്കുമ്പോൾ
കൂനീയമാണേതോ

പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ

നിമിഷം യുദ്ധയർമ്മ -

രാലയിലിട്ടെങ്ങനു.

(പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ - അക്കിത്തം കവിതകൾ, പേജ്: 896)

എന്ന്, അക്കിത്തം സാന്താം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുനു. ആരുടെയും ‘നിർദ്ദേശ തത്തിൽ’ മനസ്സുനിയല്ല കവിയുടെ നാവിൽ ‘അവൻ്റെ നാമം മാത്രം സ്വപ്നവിക്രൂ’നാൽ. അത് ‘പാഞ്ചലതികപാരതത്ത്രയും പേറി പ്രാണി പ്രാണി’ മുന്നോട്ടു നടക്കുന്നോൾ നേരിട്ടേണ്ടിവരുന്ന എല്ലാ ദുസ്തരദ്വർല്ല ടങ്ങളേയും അടപാത്താതെ നെങ്ങേറ്റാനും സഹിക്കാനും ആവശ്യമായ മനസ്സെല്ലാം ആത്മബലവും സംഭരിക്കുന്നതിന് താൻ തിരഞ്ഞെടു തത, തന്റെതായ ഉപാധിമാത്രം. മദ്ഗാരാശ്രക്കും അത് യാതൊരു വിധത്തി ലുള്ള അലോസരവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. തനിക്കാകട്ട അത് ഉള്ളിൽ നിര യുന്നോൾ എല്ലാ പ്രാപണിക ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും മോചനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അ ‘നാദബൈവർത്തിലെന്നത്രയും ലയിക്കു’നു. അതിൽ വിട രൂന്തർ ഉടലോടെ സർഭ്രത്തിലെത്തിയ ദിവ്യാനുഭൂതിയതെ. തള്ളർത്തുന്ന ജീവിതയാത്രയിൽ മുന്നോട്ടുനടക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ ഉൾപ്പാടം സംഭ രിക്കുന്നതിന് താൻ സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം നാമോച്ചാരണമാണ് എന്നർത്ഥം. ദൈവമിതറിയുന്നുണ്ടാ കേൾക്കുന്നുണ്ടാ എന്നൊന്നും തനിക്കേന്നോഷി ക്കേണ്ടതില്ല. ദൈവം കേൾക്കുമെമ്മനും തന്നെ എത്തെങ്കിലും തരത്തിൽ തുണ യ്ക്കുമെമ്മനും ലക്ഷ്യം വെച്ചല്ലോ തന്റെ ഈ മാർഗ്ഗസീകാരം. മാത്രമല്ല, ചരാചരബൈഡന്നായതുകൊണ്ട് ഈതെല്ലാം ശ്രഹിക്കുന്നതിൽനിന്ന് മാറി നിൽക്കാൻ ദൈവത്തിന് സാധിക്കുകയുമില്ല. ഈനി, യമാകാലം കേൾക്കു വാനും യമാവിധി, യമോച്ചിതം, യമാർഹം എത്തെങ്കിലും ചെയ്യവാനും ആൺ ദൈവത്തിന്റെ പുറപ്പാട് എക്കിൽ എന്നിക്കെതിലും ഈല്ല അതിരുവിട ആവേശമെന്നും.

ഒത്തദിവേശ!

ന ജാനേ ഹിതമാത്മനഃ

ത്രഭേദ സാഖിന്ത്യ വിശ്വാ

ഹിതം മേ ഭാതുമർഹാസി

എന്നാണ് തന്റെ ഉറച്ചനിലാപ്പ്. ഈ നിലപാടുത്തിയിൽനിന്ന് താനൊന്നും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലോ. തനിക്ക് അഹിതമാവാത്തത് എന്നോ അത് സംഭ വിച്ഛാൽ നന്ന്; അമവാ, എന്നുസംഭവിച്ചാലും അത് ഹിതമെന്ന് താൻ സ്വീക

രിക്കും. അങ്ങനെ എന്തും താങ്ങാനുള്ള ഉൾക്കരുത്തു നേടാനാണല്ലോ തന്റെ ശ്രമം. അമവാ, ഭദ്രവം തന്റെ ഉള്ളിൽത്തന്നെന്നാണ് എന്നിരിക്കേ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കേന്തർത്ഥമോ?

കാണുനേ, നൃശ്ചല്ലു നിറച്ചും
കാണുനേനല്ലോ
തുണിനകത്തു തുരുവിനകത്തും
നാരാധാരുപം

(ചർമ്മിതചർവണം - അക്കിത്തം കവിതകൾ, പേജ്: 954)

കൊടിയും പിടിച്ച് പാതയിലൂടെ നീങ്ങുന്ന ജാമയിൽനിന്നുയരുന്ന മുദ്രാ വാക്യം ‘ഹിരണ്യായനമാ’ എന്നാവാം. ഹിരണ്യം, സർബ്ബം - സമ്പത്ത് - പണം. പണത്തിനുമീതെ എന്തു പരുന്ത്? എന്തു ജാമ? എന്തു കൊടി? എന്തു മുദ്രാവാക്യം? പക്ഷേ, തന്റെ കല്ലിൽ നല്ലാ നരമാരും നാരാധാരാകുന്നു. അതു തന്റെ അനുഭവസത്യം. അതിന്പുരത്ത് തനിക്കൊരു സാക്ഷ്യവും ആവശ്യവുമില്ല.

ഈതു പൊള്ളാണനാരോഹിക്കാ -
മനുഭവശുന്നമാ -
ർക്കി, താണുനേ, ദിതുമാത്രം നേരെ -
നേനിക്കു തോനുന്നു.

ഈ തോനലിൽ താൻ അനുഭിനം സയം ഉടച്ചുവാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ‘ഞാനാക്കലപചികിത്സയിലുന്നിനമുയിർത്തെന്നീക്കുന്നു’. ‘ഉർജ്ജസംഭരണാപാധി’ എന്ന നേരത്തെ നിരിക്ഷിച്ചതിന് ഇതിൽക്കൂടുതൽ സാക്ഷ്യം ആവശ്യമില്ല.

ഗർജ്ജപാത്രിലുണ്ടായിരിതവാസല്യ -
നിർഭരനായോരാളിന്റെയായെന്റെയായ്.

(പണ്ഡത്ത മേര്ശാന്തി-അക്കിത്തം കവിതകൾ, പേജ്: 397)

എന്ന് ദശാബ്ദങ്ങൾക്കുമുന്ന് അക്കിത്തം എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളിലുള്ള താൻ ഭദ്രവം എന്നു പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചതിന് വിരുദ്ധമല്ലോ ഈത്? അങ്ങനേയും തോനാം, ‘അനുഭവശുന്നമാർ’ക്ക്. കേഷത്രത്തിനകത്ത് ബിംബം പ്രതി ഷംഖകുന്ന ഇടം ഗർജ്ജപഠം. കേഷത്രം ശരീരം തന്നെ.

ഇദം ശ്രീരം ക്രാന്നേയ!
ക്ഷേത്രമിത്യുദിയീയതേ

എന്ന് ഭവത്താതി. ദേഹത്തിലെ ഗർഭഗൃഹം, അങ്ങനെ, ഹൃദയവുമാകുന്നു.

ഈ ഗർഭഗൃഹത്തിൽനിന്ന് ഇരഞ്ഞിവന്നാണ്, ‘കുഞ്ഞിക്കുഷ്ഠൻ’
ചോദിച്ചത്:

നാമം ജപിക്കുന്ന നഖം-
രാത്രൻ, താകൾക്കു സാധ്യമാ
ഞ്ഞാറ്റണ്ണേവനം?

എന്ന്. നേരത്തേ, ‘കാടുവലത്തിൽ’ എന്ന കവിത, ഈ പേരിൽത്തട്ടുത്ത്
പരിശോധിച്ചിടത്ത്, അകർമ്മാന്ധനയുടെ മടിയിൽ ചാമസ്തിശീരുന്ന് നാമം
ജപിക്കുന്നവൻ സമരാത്മാവാണ് എന്ന് വ്യപദ്വശിച്ചിട്ടുള്ളത് ചുണ്ടിക്കാണി
ച്ചിടുണ്ട്. നാമജപം അക്കിത്തത്തിൽ കായകല്പമാണ്. അത്, ജീവിതാന്ത്രിക
ധനത്തിലെ ഉള്ളജസംഭരണോപാധിയാണ് എന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുവേംബാൾ,
‘നാമം ജപിക്കുന്ന സമരാത്മൻ!’ എന്ന സംബന്ധിയിൽ ‘നാമം ജപിക്കുന്ന
അന്നശരാത്മൻ’ കുടിയുണ്ട് എന്നും ഉള്ളില്ലബിച്ചു കിടുന്നു - തെളിനിർബന്ധ
യക്കയിൽ ശാരദാകാശം പോലെ.

◆◆◆

“എൻ.വി.യുദൈ കവിതകൾ”

(എൻവി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കവിതകളുടെ സമ്പൂർണ്ണസമാഹാരം)

പ്രേജ് : 800 മുഖ്യവിലാ - 500.00

സ്രീമശാലകൾക്ക് പ്രത്യേകം - 350.00

(കൊറിയർ ചെലവ് 25 ക. ചേരുത്ത്, എം.എ/ഡി.ഡി.ഓ.യെയ്യുക്കുക)

സെക്രട്ടറി

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്,
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കവിപ്രാഭവം

ചോദ്യ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ദിന കത്തുകത്തും തപനനരു വീഖം
 മുഖത്തുവെണ്ണച്ചന്ദ്രികയാക്കിമാറി
 ജഗത്തിനേപ്പാൽച്ചിരിതൻ സരസ്വിൽ
 കമിഴ്ത്തിട്ടും സഞ്ജയവാക്പത്രിന്ദൻ
 അപുണ്യനാഥന്നശ്ശണയ്ക്കുമുന്നി -
 ലാജുപഹാരാർച്ചന ചെയ്തവാണോ
 അതാർക്കു സാവർണ്ണവിശ്വാസയായി -
 തകരിതമാകവീവെല്ലവുതാക!
 വിശ്വേഷമീമാല്യമണിഞ്ഞമാറി -
 നതണ്ണഞ്ഞപദ്ധപ്രയായ രത്നം
 പ്രദീപ്തമാം കാസ്തുരേശോഡയാളി -
 കവിന്ദനത്താൻ വന്മാലിയാക്കരീ
 അല്ലെങ്കിലെന്തിനിതുമട്ടു നുറു -
 സമ്മാനമണ്ണയ്ക്കുലഭിച്ചതില്ലോ
 അനേനാക്കയും താനിതിനോന്നുമാളി -
 ലൈനാം സ്ഥിതപ്രജ്ഞത, യിനുമേഘം.
 കൗരുത്തിൻ കണയേറുവിണ കിളിയെ -
 കൈകൈകാണ്ണുരക്ഷിപ്താം
 ശൗഖ്യവേടനുനേർക്കു ചാട്ടുവതിനേ -
 കാർബ്ബർമ്മമെനോതുവോൻ
 പാരിൽക്കാലുതൊടാത്ത, തെത്രമഹിതം
 വേദാന്തമായീടിലും
 പാഴാമെന്നിയുന്ന ഭാഗവത, ന -
 ഞാഞ്ചേര വരിഷ്ഠം തുലോം

വിശ്വപ്രേമവിനിർമ്മിതം വിപുലമാം
 കൊട്ടാരമത്യുന്നതം
 പാർശ്വത്തിൽസ്ഥിതിചെയ്ക്കിലും ഭിഞ്ചിതുറി -
 നാഞ്ചാട്ടുനോക്കാത്തവൻ
 വിശ്വാസത്താട്ടുമാഖുവപ്പിലരു -
 ഇന്നാണുനുനീട്ടുന്നതാ -
 മാഞ്ചാസ്തിറിവള്ളിയേറി; ധിതുവി -
 ട്രണേ കവിപ്രാദവം?

പാടട്ടേ പുതുമംഗളം കിളികുലം
 പണ്ടത്തെ ചേരോന്തിയെ -
 തേടടട്ടേ ഗതിമുട്ടിനുക്കുവതിനി -
 നാത്തെകവീപ്രാർമ്മികൾ
 നേടട്ടേ ചിരസാർമ്മതത്തുവിതിഹാ -
 സതതിന്റെ സത്തച്ചുത -
 നേകട്ടേ പരമച്ചുതൻ പരമഭാഗ്യത്തിൻ
 മണിച്ചല്ലവും.

● ● ●

“എൻ.വി.യുടെ കാവ്യലോകം”

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലേയ്ക്കും
 എൻ.വി.കവിതകളുടെ അന്തർമ്മണാധികാരം അനുവാച
 കനെ കൈപിടിച്ചെടുത്തിക്കുന്ന പ്രാധാന്യമാണ്. വില: 75.00

സമാഹരണം: എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകടസ്സ്,
കോട്ടയ്ക്കൽ.

പ്രസാധനം: കരിങ്ങ് ബുക്ക്, റഹണ്ടവെസ്റ്റ്, തൃശ്ശൂർ.

ഇരുട്ടിലെ വെളിച്ചം

••• മഹാകവി അക്കദിക്ഷയൻ്റെ •••

പി. എം. പണ്ണിഷട്

ഒരു സർപ്പതാംജിയർക്കശത്തി -
 ലെത്തിയ ഉഹാകവേ,
 താക്കളെ മലയാളം
 സാഹാറഗം നമിക്കുന്നു.
 ആയിരാചത്തെ പുർണ്ണ -
 ചന്ദ്രസ്വനമുതാഡി -
 ഷേചനത്തിനു കാലം -
 കാതുനിൽക്കുന്നു മുനിൽ
 അസ്വലത്തിൽവെച്ചാരം -
 ദിച്ചതാം കാവ്യഭ്രാത -
 സ്ഥാനകട്ടുവാനാവാ -
 അതാഴമാർബനാഴുകവേ,
 സാമുഹ്യപരിശ്കര -
 സോദ്വേദ്യംനിറവേദ്യാൾ
 വീരേഴും മുദ്രാകാവ്യ -
 ഭായുത്സേലാശിച്ചുധിരം
 രാജ്ഞിയകവിതകൾ
 ഉദിച്ചിടിനകാല -
 അതുയർന്നു കമ്മുണിസ്സുാ -
 സാഞ്ചനകോലാഹിലം.
 ആർഷദാരതസംസ്കാ -
 രത്തിന്ദ്ര വെളിച്ചണ്ണ -
 ഇംഗ്രേഷ്യായ് ലളിതമായ്
 അവിടനാവാഫിക്കേ,
 പരന്നു ഭവാനാരെ -

മല്ലിക്കാരനെന്നുണ്ടാ -
 രാക്ഷപം, അടുത്തി -
 വോർക്കേവിസ്ഥയമായി.
 ചായംമുക്കിയ കീറ -
 തമുണിതാൻ വേദാതമായ്
 വായിച്ചുദിവാൻ, പാർട്ടി
 കാരുടെയാദർശനത
 ഇടത്തും വലത്തും ചേർ -
 നെന്തിർത്തു കുറേകാലം
 ടുവിൽ സ്വയംപരാ -
 ജിതരായ് മടങ്ങിപ്പായ്!
 ഏഴുതുന്നതു താന -
 മല്ലാനുമേ, മറ്റേനൊ കൈ
 ഏഴുതിപ്പിച്ചിടുന്നു
 തന്നേക്കാണെന്നായ് ചൊല്ലേകെ,
 പേനതൻകർത്തുത്യേമ
 തനിയ്ക്കും ഒരിയ്ക്കുണ്ടു
 ദേവാധനകാരന്റെ
 വിശ്വാസാധ്യയ്ക്കുന്നു.
 തമ്മിണിവിടത്തെ
 ശാഖതസ്തം! വെട്ടം
 ചൊരിയാനെന്തെകിലും
 ഇന്ധനമെലിഞ്ഞെം
 ഇന്ധനമായിക്കേൽ -
 തൃപ്പിരുന്നതൊരുവന്റെ
 ജീവിതമുഹാസത്യം
 മറ്റുല്ലാം വെറും ശിമ്പ്
 പുർണ്ണമായ് വികസിച്ച
 വുകതിത്യം പരിശൃം
 സത്യമായ് പ്രകാരിക്കും
 കവിക്കു നഭാവാകം!

ഗുരുദക്ഷിണ

പുറമ്പ്പുർ ടി. മുഹമ്മദ്

(നാറാണാത്യ ഭ്രാന്തൻ കല്ലുരുട്ടികയറ്റിയ രായിരത്നമ്പ്പുർ മല. അതിൻ്റെ അടിവാരത്തിൽ നടുവട്ടം ജനതാ ഹൈസ്കൂൾ. 1959-ലെ സ്കൂൾ വാർഷികാഫോളാഷം. ഒമ്പതിൽ പറിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി അധ്യക്ഷന്റെ ഏകയിൽനിന്ന് സമ്മാനം വാങ്ങുന്നു, കവിതാരചനയ്ക്ക്. മഹാകവി അക്കാദമിയിരുന്നു ആ അധ്യക്ഷൻ. അന്നത്തെ ആ ഒമ്പതാം കൂറ്റുകാരൻ, ഇയാഡ അശീതിയാഫോളാഷിച്ചു മഹാകവി യുടെ മുൻപിലർപ്പിക്കുന്ന ഗുരുദക്ഷിണ)

ഇ രുക്കല്ലുരുളുന്നു താഴോട്ടാരോർമ്മയ്ക്കാപിം,
മലമേൻകരം കൊട്ടിയാർത്താരോചിരിക്കുന്നു.
ഉരുളൻ കല്ലിനൊപ്പമുരുഞ്ഞെൻ ബാല്യത്തിൻ്റെ-
യടിവാരത്തിൽ വീണ്ടുമഞ്ഞെയെ ദർശിപ്പു താൻ.
തിക്കിയും തമ്മിൽത്തച്ചും മാന്തിയും പിടലിക്കു
ഞെക്കിയും മണിക്കല്ലോനെറ്റിയും ചുള്ളിട്ടും
മുന്നിലെപ്പാവത്തിൻ്റെ മണ്ണയ്ക്കു കിഴുക്കി,താ-
നോനിനുമാളില്ലെന്ന മാന്ത്രക്കാവിച്ചും, "ഡോ,
ഭാരണോ കുട്ടിച്ചാത്താ, മംബാനിരിക്കേണോ".
താണാവുപറ്റം കുട്ടിലെന്നപോൽക്കലപ്പുന്നു,
ചുടികെട്ടിയ മെതാന്തരത്തിലുാ താവൻചോട്ടിൽ-
ക്കുറിയ കിടാഞ്ഞളഞ്ഞതിയ ത്രിസന്ധ്യയിൽ.
ചിക്കെനു്* നന്മിശൻ മാഖാടിയെത്തുന്നു, ചുടി
പൊക്കി നുഞ്ഞുനു; ചെക്കാൻ വീരുനു 'മലയാളം'!

തോരണങ്ങളിൽ കാറ്റുപാടുനു, തിരുള്ളീല
നേരയൊനുലംതുയർന്നാതുങ്ങിക്കാതോർക്കുനു.
അധ്യക്ഷപീഠതിലങ്ങിരിക്കെഴുരൽപ്പഠി-
സുവൃഥാനസമം; മനസ്സാരു തുമ്പിയായ്പാഠി!
മത്സരജ്ഞതാക്കൾ തന്റെ പേരുക്കെള്ളാനൊന്നായി
മെക്കിലുഭാശകിയിത്തുമ്പിയെത്തുള്ളിക്കുനു.
“വേഴ്സിഫിക്കേഷൻ”, - ചാടിയെഴുന്നേറ്റാടിക്കേരി
വനു എന്ന് ദ്രോജിൽ; അഞ്ചെയ്ക്കാർമ്മയുണ്ടാവില്ലാനും.
ആദ്യഭായവിട്ടെത്തരക്കെയിൽ നിന്നൊവം കാവ്യ-
വിവ്രക്കുസമ്മാനം എന്ന് കൈകകാണ്ണു മഹാകവേ!
പുവണിയുനു കുട്ടകാരല്ലാമാനിച്ചുനു
കൈയടിച്ചാരുരംഗമോർമ്മയിൽ വാടാതിനും
മിനുമരുല്ലാ, മകാവുസാരവും ശ്രീപ്-
നിവും പേരും ഭാഷായോഗവും താളംപോലും.
അഞ്ചേരോ പാണതുവോ? കേട്ടോ എന്ന്? കരംകുപ്പി
മംഗളം മാഴിഞ്ഞതുനുതങ്ങളിൽപ്പിരിഞ്ഞപ്പാർ...

സൂത്രനുത്യങ്ങൾ, വേഷപ്രശ്നനവെവചിത്രങ്ങൾ
ശബ്ദഭോഖനേതാടിനീയരങ്ങു തകർക്കുന്നൊൾ
തിക്കിയും തമിൽത്തച്ചും മാനിയും പിടലിക്കു
ഞെക്കിയും മണിക്കല്ലാലെറ്റിയും ചുളംപിട്ടും
മുന്നിലെപ്പാവത്തിന്റെ മണയ്ക്കു കിഴുക്കി, തന്ത-
നൊനിനുമാളുല്ലന ഭാസ്യതകാറിക്കുചീ-
നൊവരപ്പനിലെയാർക്കുട്ടത്തിലന്നത-
രയാസതിൽ പറിക്കുന്ന കുട്ടിയെത്തിരെയുണ്ടാൾ,
“ഉരുളൻ കല്ലാകിലും കയറാനുരുട്ടണം;
ഉരുളും താഴോട്ടക്കിൽ വിയർക്കാതനിരുദ്ധം”
ഭായിരെന്നല്ലെൻകുന്നിൻ നില്ലുംഗമംനത്തിലു-
ടാബെനിക്കൊതിത്തനു ഭ്രാന്തനോ, യോഗീന്നേനോ?
'നുറ്റാണ്ഡിനിതിപാസം' കേൾപ്പിച്ച വെദഗ്രംഖമോ!
പേറുന്നോവാളും യുഗസംക്രമസാന്യശ്രീയോ!

*യശശരീരനായ ചെറുള്ളിയിൽ വാസുദേവൻ നന്മിശ്രൻ

അഭിവാദനം...

എൻ.എൻ. പുരുഷുറി
 അംഗവിന്ദമുഖിയാം ശരീരിനു-
 മക്കിന്തവും ഞാനും കണക്കാലം.
 അപതാംഗങ്ങൾന്തെപഴക്കാഡായി -
 നെന്നുടും സന്തുഷ്ടിപൂർത്ത കാലം.
 അനന്തരിണിയുടും പറഞ്ഞും പരസ്പര-
 മന്ത്രലൈനായ്ക്കഴിഞ്ഞകാലം.
 പച്ചപിടിച്ചുകൂടിക്കുന്നിന്തുള്ളില-
 പദ്ധതിലാം, പദ്ധതിപേരിൽ
 കുഞ്ഞിക്കുറിയ്ക്കും ചീലതൊക്കെ, ഞാനവ-
 യയ്ക്കുമ്പുകവിതന്റെ കൈയിൽ;
 ചെത്തിച്ചിനുകൾക്കുന്നിർബന്ധത്വത്താകെ
 ചിട്ടപ്രദാനതിന്ത്രഭൂനാക്കയിൽ,
 വിജ്ഞം കരുംചിട്ടപ്രദാനതില്ലെന്ന് ഞാ-
 നെന്നും ചെന്നിരിക്കുവെബാധയ്ക്കും
 കിട്ടിക്കഴിയും തിരിച്ചുവ, ഞാൻനിധി-
 കിട്ടിയപോലെതന്ത്രിച്ചുനിൽക്കും.
 'സപ്രദാശിക' ഭീൽ വായിച്ചിരിഞ്ഞപോൾ
 ദർശിച്ചുണ്ടാനതിന് കാതലേഡം.
 കാലിരുസ്യം തനിസ്വർഘ്ഗാക്കിന്തരാൻ
 കൈവിരുതാർജ്ജിച്ചിത്രായ നേടം.
 നിന്തുനയനോണമഹനോക്കെ ഞാൻട-
 നെന്നതിച്ചുവിഡിയോർത്തമുല്ലാഖാം
 ഭാവനാലോകപ്രഭാതം വിടർത്തിയ
 പുവിൽ ഭദ്രിച്ചതുകൊണ്ടുമാം
 ഓർത്തുപിരിക്കാൻ വക്കയുള്ളതൊക്കെണ്ണ-
 നോർമ്മയിൽ സുക്കിച്ചുവെച്ചുപോടി.
 കാതലം കാധും തിരിച്ചിരിയാനുള്ള
 കാരുസ്ഥതയും കൊഴിഞ്ഞുകിട്ടി.
 സർവ്വചരാചരണപ്രഭാവംഗങ്ങൾ-
 നൃസ്ത്വിയെപ്പുണ്ടും കുളിരുമായി,
 സന്നേഹത്തിന്സ്വീഖ്യമാം നീരുറിവൊക്കെയെ-
 നുംപിച്ചുടുത്ത വിളക്കുമായി
 അപ്പാക്കശരത്തിൻ പരിശേഷിയിൽത്താരിഞ്ഞ-
 ഷ്വിംഗ്യപ്രസാദമായി
 വന്നുനിൽക്കുന്നു മഹാകവേ, കൈകൊള്ളു-
 കിനിവിൻതന്നെഡിവാദനങ്ങൾ.

ചിതലെടുത്ത ജാതകം

മുടക്കുള്ളണര ശോപൻ

ചിതലെടുത്തവോ ജാതകം; ജീവിത-
 കരുമനകൾ കണക്കു തിരക്കുന്നുവോ?
 എല്ലിയാലുമൊടുന്നാൽ വ്യാധികൾ
 സസ്യി ചെയ്യാത്ത കാലശൈലേകൾ
 കണ്ണിലെല്ലാഭയാഴിച്ചു കൊള്ളുന്നിയ
 യാവന്തിന്റെ കാവൽ വിളക്കുകൾ.
 സ്വർണ്ണപാത്രമായ് സുക്ഷിച്ച കൗമാരം
 സ്വർദ്ധത്വാല്പം തഴച്ചുഖു ബാല്പദ്മം
 സ്വാസ്ഥ്യമൊക്കെ കെടുത്തി കിനാവുകൾ
 തേരിലേറിയുരുഞ്ഞവഭയാക്കുന്നും
 ജാതകത്തിന്റെ താളിൽ കുറിച്ചിട-
 പോയകാല സ്ഥാരണാതന്ന് മുൻപിയി
 ജനിച്ചതികൾക്കിടയിലെ ജീവിതം
 ഗണകവാക്യക്കുരുക്കിലൊതുക്കിയ-
 കവിരുതും, കണക്കും പെരുക്കവും
 ഇന്നനക്ഷത്രശോഭയും, രോഷവും
 ചെറിയ പുസ്തകത്താളിൽ പഴയതൻ-
 ചിതലരിച്ചതിലെല്ലാമൊടുന്നിയോ?
 ഇന്നനാളിനെ ചൊല്ലിയുണ്ടായോരു-
 തൻമെമാട്ടാനുവസ്ഥാനമാകുവാൻ
 അഘയിനിന്നെന്നാടുവിൽ തുണിപ്പട്ടി-
 തപിനോക്കിയെടുത്തതെന്ന് ജാതകം
 അച്ചൻ തന്ന കല്ലാണപ്പുടവയും -
 ജാതകവും ചിതൽ തിനൊടുക്കിയോ?
 ഏതു ദുർഘട്ടിയാണെന്ന് ജാതകം
 ഇത്രവേഗം ചിതൽ തിനൊടുക്കുവാൻ
 കാത്തിരുന്ന ദുരന്തങ്ങളാക്കുന്നും
 മുന്നാറിവായ് പകർത്താൻ കഴിയാതെ
 ജാതകത്തിൽ പിച്ച കണക്കിനാൽ
 കാലമെന്ന ചിതലെടുക്കുന്നുവോ?

സാന്തരനസ്പർശം*

സി.എ.വാരീയരുടെ കവിതാജ്ഞാകം സിപിമഴാവാഹം;
എക്കില്ലോ അതിലും ചര്യടയുള്ള പര്യടം ആശ്വാസം
പകരുന്ന ഒരുപോലെ തന്നെ.

കെ.പി.ശങ്കരൻ

എത്തുന എത്തുന എത്തവസരത്തിലും എനിക്കുണ്ണാവാറുള്ള
അനുഭവമാണ് : കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുവേവദ്യശാലയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ
സംസ്കാരത്തിന്റെ ആദിമഗസ്യം ഉലാവുന്നു. അത് സാന്തരനത്തിന്റെ ഓഷ്ഠ
ധഗസ്യവുമാണ്. ഇന്നാവട്ട്, ആയുർവേദത്തിന്റെ ആശാസനസ്പർശമായി
ആ ഗസ്യം ആഗ്രഹവ്യാപ്തിയോടെ ഉലാവുകയാണെല്ലോ. ഈ ഗസ്യ
ത്തിന്റെ വിലാസകേളി തന്റെ നിസ്തൃലമായ ശൈലിയിൽ സാക്ഷാൽ വി.
കെ.ഗോവിന്ദൻ നായർ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഓർമ്മയിൽ ഉയരുന്നു: ‘ചുക്കേ
ലത്തതി ചന്നം മുഗമദം കർപ്പുരവണ്ണേഡാൽക്കരം തിക്കതം സ്നേഹകഷാ
യമന്നിവകൾ തൻ സക്കിർണ്ണഗസ്യാനിലൻ അക്കിതാമയഹാരിയായ’ ഈ
പരിസരം ചുറ്റിട്ടുകയാണതെന്തെ. ഇതുകൊണ്ടായില്ല; ഇനിയാണ് വി.കെ.ജി.
യുടെ വ്യക്തിത്വം ബെളിപ്പെടുന്നത്: ഇങ്ങനെ ചുറ്റവേ ആ അനിലൻ രൂ
ഡികാരം ഒപ്പിക്കുന്നു. അതെന്നെന്നെല്ലോ? ‘കവിതാഭ്രാന്തിന്റെ സംവർഘനം
സ്വയം ആചരിക്കുക’ എന്നതുതനെ! കവികുലഗുരുവിനോടുള്ള കടപ്പാട്
പലരും രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണും. കുട്ടത്തിലെണ്ണും ഇതെ രൂപികരമായ
കുസ്യതിക്കാണ്ണു ഉദ്ദീപ്തമാവില്ല എന്നുമാത്രം.

വി.കെ.ജി. സുചീപ്പിച്ചു ഈന് ഇവിടെവെച്ചു ശ്രീ. സി.എ.വാരി
യരെയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ണാവും എന്നാതെ വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഭ്രാന്ത് അങ്ങും
പ്ലിക്കുക എന്നല്ല, അങ്ങുംചിട്ടുള്ളതിന് ആകം കുട്ടക എന്നാണ് ആരു
വെവദ്യശാലാ പരിസരത്തെ കാറ്റിന്റെ നിയോഗമായി വി.കെ.ജി. വിവക്ഷി
ക്കുന്നത്. സംഘപമൊക്കെ ഭ്രാന്ത് ഇവിടെ കോട്ടയ്ക്കൽ കുടണ്ണയുന്നതിനു
മുമ്പുതന്നെ സി.എ.യിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആ കുടണ്ണ
യൽ 1965-ൽ. അതിനുമുമ്പുതന്നെ പത്രപതിനേം രചനകൾ ഈ “കയ്പും
മധുരവും” എന്ന സമ്പൂർണ്ണ സമാകലനത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോള്ളോ. (കു
ട്ടത്തിൽ പറയെട്ട്: ഓരോ രചനയും കൊല്ലും കാണിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിയി

ൽക്കുന്നു എന്ത് ഈ സമ്പൂർണ്ണത പലനിലയ്ക്കും പരിശോധിക്കേണ്ട വർക്ക് ഉപകരിക്കുന്നു. കാലത്തിലൂടെ കവി പാകപ്പെടുന്നതിന്റെ രേഖകു ടിയാവണമല്ലോ ഇത്തരമൊരു സമ്പൂർണ്ണം). ഈ പതിനേഴിൽ ആദ്യത്തെ ചിലത് കവിതയോടുള്ള ഒരു തരം ‘കമ്പ’ത്തിന്റെ അടയാളമായി കണക്കാ കിയാൽ മതിയാവും. ഡോ.എറോ.ആർ. രാഖവവാർത്തയർ ഈ ദശയ്ക്ക് ‘കമ്പം’ എന്നുതന്നെ പേരു കല്പിക്കുന്നു, അവതാരികയിൽ. ഇത്തരം കമ്പം പത്യുകൾ ‘കാരു’ത്തിലേയ്ക്കു പാകപ്പെടുന്നതിന്റെ മാതൃകകളും പതിനേ ശിൽപ്പട്ടനു എന്നതു പ്രധാനമാണ്. അതായത്, ആവശ്യത്തിനു ‘വ്യാധി’യുമായിട്ടുതന്നെ സി.എ. കോട്ടയ്ക്കൽ എത്തിയത്; അതിന്റെ വർദ്ധനം എന്ന ചുമതലയേ ഇവിടത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിനു എറുടുക്കേ ണിവന്നുള്ളു എന്നു ചുരുക്കം.

അനുകമ്മായി പെരുത്തുവരുന്നതായിരുന്നില്ല സി.എ.യുടെ ‘വ്യാധി’ എന്ന വശവും മനസ്സിരുത്തണം. പെരുപ്പും, അത് വല്ലപ്പോഴും പ്രകടിപ്പിച്ചി കുണ്ടോ - സംശയമാണ്. 1949 മുതൽ 2006 വരെയുള്ള ആറോളം ദശക അസ്ഥികാണ്ഡ് ആകെ ഏണ്ണപത്താറു പൊടിപ്പ് എന്നതു അതിന്റെ കണക്ക്. ഇത്തരം സംയമം, ഇക്കാലത്തെ ഇതരകവികളിൽ മികവെരുവേയും വ്യഗ്ര തയുമായി ഒരുപോലെയും, ഏതാണ്ടു വിലക്ഷണംതന്നെ. ഈ വില കഷണതയ്ക്കു വേണ്ടാരു വിതാനം കൂടിയുണ്ട്: ഇടയ്ക്ക് ചില ഘട്ടങ്ങളിലെ വിടവ്. 1962 തൊട്ട് 76 വരെയാണ് ഒന്നാമത്തെ വിടവ് - ഉള്ളടക്ക ത്തിലെ ഇന്നഞ്ഞേരിനാക്കി തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നോൾ ‘ഒരു പിടിപ്പുകൾ’ തൊട്ട് ‘ശിഷ്യയുടെ തിരുത്തു’വരെയുള്ള പതിനാലു്-പതിനഞ്ചു് കൊല്ലും. ഇതു നീണ്ട വിടവ്, സാധാരണ നിലയ്ക്ക്, ഉറവു വറി എന്ന ഉള്ളഹാത്തിന് ഇട യാക്കാം. ഏകില്ലോ, ഉണ്ടായതെന്നാണ്: ‘വ്യാധി’യുടെ ബീജം ഉള്ളിൽ ആണെങ്കിട്ടു കിടന്നിരുന്നതിനെ കോട്ടയ്ക്കൽ അന്തരീക്ഷം ഉണ്ടാക്കി; കനക്കെ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചുകൂടാ; എന്നാലും വളർത്തി. ഇപ്രകാരം അനുമാനി ക്കാൻ ഉണ്ടു ലഭിക്കുന്ന രചനയാണ് 1977-ലെ ‘കവിതയുടെ വസന്നം’: പി.വി. കൃഷ്ണവാർത്തയർ എന്ന കവികുലഗ്രാമവിനുള്ള പ്രണാമമാണ് ഇതിലെ വിഷയം - വി.കെ.ജി. ചെയ്യുന്നതുപോലെ കുസ്വത്തികാണ്ഡു പൊലിമഡ്യാനും വരുത്താതെ നേരിട്ടു നിർവ്വഹിക്കുന്ന പ്രണാമം. ‘ഇവി ടത്തിൽ’, ‘ഇപ്പ’ എന്നെല്ലാം സ്ഥലസുചന തുടക്കത്തിലേ കാണാം. ഈ സ്ഥലം, സ്വാഭാവികമായും, അനേയ്ക്ക് സി.എ.യുടെ കർമരംഗമായി മാറി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കോട്ടയ്ക്കൽ തന്നെ. ആരെയും ഒരു ചെരുകാവ്യത്തിനെ കിലും ഉടമയാക്കുക എന്ന ശക്തി അവതുകാലിം മുന്ന് ഈ സ്ഥലത്തെ

സ്ഥാനിയമാക്കി. മലയാളകവിതയുടെ വസന്തം അന്ന് ഇവിടെ സ്ഥാന ചെയ്തു.

“ആരണ്യഭൂവിലറിയാതെ വിടർന്നു വാടി-
യാരച്ചുസുനനികരങ്ങൾ കരിഞ്ഞിടായ്വാൻ
ആരന്നു നല്കി പരിരക്ഷണ, മഹാബൾ
പേരിന്നു ദുനിൽ വിനയാശജലി കുഷിട്ടുനോൻ!”

-ഈ തുപോലെ ഒപചാരികമായ ആദരാർപ്പണം മാത്രമായി തോന്നാം. പകേശ, വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപുണിക്കരുടെ വിഖ്യാതമായ കല്പ നയിഞ്ഞേണ്ടോ, ‘ശ്ലാരാരണ്യച്ചുഴക്കാറ്റകികളിലിളകും തുമനം വൃത്തമാക്കുന്നോരപ്പോൾ,’ അതിന്റെ ഭാവബന്ധം ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇതിന്റെ തുടക്കം എന്നു മറക്കണം. ‘അവകളിലോരുനാളോനു കേളിപ്പട്ടനു’ എന്ന വിശാസംകൊണ്ടു തന്റെ വൃത്തമേഖാധതിനു വി.സി. അനുബന്ധം ചമച്ചിരിക്കുന്നത് അർത്ഥഗ്രാഫേഡതെ. വി.സി.യെ അങ്ങനെ കേളിപ്പട്ടവാൻ കവികുലഗ്രാഫീന്റെ കളരി സഹായിച്ചു. അതാവട്ട, വഴിയേ നമ്മുടെ കവിതയിലെ കാല്പനികനവോത്തമാനത്തെ സാന്ദര്ഭമാക്കി. എന്നിരിക്കേ, കൈകരളി അന്ന് ഈ പ്രദേശത്ത് ‘നാനാതരം നവസുമണ്ണങ്ങൾ നിറഞ്ഞു പുത്തിനാനാനന്മാർക്കുമരുളും മലർവാടിപോലെ നുനം വിളങ്ങി’യതായി സി.എ. നടത്തുന്ന വാഴ്ത്ത് മികവാറും വസ്തുനിഷ്ഠം തന്നെ.

എന്നാലും ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രഭാവംപോലും സി.എ.യിലെ കവിതയുടെ ഉറവായെ, പിന്നീട് ഇടത്കവു വരാതെ നിലയ്ക്കൽ, പെട്ടുന്ന് ഉത്തേജിപ്പിച്ചു എന്നു വിധിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. 77-നു പിരുക്ക പിന്നെ 84-ലേ ആ ഉറവു പൊടിക്കുന്നുള്ളൂ. അത് ഈ സമാഹാരത്തിലെ ഇനങ്ങളുടെ ആനുപൂർവ്വിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വരൂപിക്കാവുന്ന ചിത്രം. ഇതിനിടയാവണം അദ്ദേഹം തന്റെ ആട്ടക്കമെകളുടെ രചനയിൽ ആമഗാനായി രിക്കുക. 84-ൽ എഴുതിയ ഇരുമുകതകങ്ങളിൽ ഓനാമത്തേതെൽ, മനുഷ്യനും ശാശ്വതമായി ആനന്ദം പകരുന്ന ഉപാധി എന്ന് പൊതുവേ കലയെ പ്രശംസിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതതാവട്ട, കമകളിയെ പ്രത്യേകമായി പ്രശംസിക്കാണ്: പണിയിതർക്കും പാമരർക്കും ദ്രുപോലെ സുവകരം, പല കലകളുടെ പരസ്പരമേളന്തതിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുന്ന സർബ്ബം എന്നാക്കേ കമകളിനും ദ്രുപരമായി അന്നു വിശേഷിച്ച സബർക്കം പുലർത്തിപ്പോന്നതു തന്നെ എന്നു വിചാരിച്ചുകൂടെ?

வழக்குருத்து அடிமணி

ஏதாயாலும் ஏடுத்துப்பியக்டு: ‘கவிதாநோன்றி ஸஂவர்யன்’ அதினே கோட்டுக்கலையுமாயி ஸுபர்க்கம் கல்பிக்கேள்வதுத்து; அதின்றி ஸமாரங்க ஹவிடெய்ததுநினு முனே ஸஂஸ்திசூ கஷித்திரிக்குநு. ஹது ப்ராரங்காத்துமாயி பரிசுளிக்கையாவுமோ பாகா? ஏன்றீ யாரளை பர யக்டு: ப்ராரங்க, பரிசுள்ளது ஏனு மாத்து திரிக்குக, அறுபுதேத்தினை கோட்டு யக்கலைத்துநினு முபூத்து காலதேநாட்டு ரண்டாமதேத்தினை கோட்டு யக்கலை காலதேநாட்டு ஹள்க்குக - ஸி.ஏ.யு.நெ காருத்தில் ஹதி எனானும் ஏரெ பஷுது காளங்கிலூ. ஹவிடெதை பெதூகம் அயவிரிக்கி ஸஂஸ்கரணம் அனிவாருமாக்குமார் அதிமேசன்னானும் அது கவிதயில் பளே உள்ளாயிருந்கிலூ ஏன்றதலே ஸாதும்? துக்கத்திலே ஏதழியானு ஸ்தலோ அதில் சுற்புக்கம். ஸுதழியுமாய அது அங்கத்தின் ஸிலுாத் பரமாய ஸ்திரீக்ரணமருத்தான் ஸி.ஏ.யு.நெ கோட்டுக்கலைக்காலம் குரிச்சானு துளாசிரிக்கலா ஏனோ கருதேன்று.

அதெனோ: கோட்டுக்கலை ஏததுநினு முபூத்து மாத்துதிலை எனுரெங்கி ஹபாஹரணங்கெல்கிலும் ஹது அவலோகநத்தில் உறிப்புடுத்து நந்தாயும் மருாஃ. ‘மயநவெறி’யான் என் - 1950-லை ரபந. ஗ாயிஜி ஸி.ஏ.நெய ஶாஸ்மாயி ஸுயீகிப்புதின் வேரெயுமுங்க ஸாக்ஷீஞ்சர். ஹது ‘மயநவெறி’யு.நெ ஸவிஶேஷத் ஶாஸ்மியை ஶீகூஷ்ணநோடு ஸமீகநிகாநுத்து யத்தமதே. விவிய ஸங்கீணங்கி விடுப்பிசூ கொள்கூ விக் ஸிப்பிக்குந பிரஸ்துத ஸமீகரணத்தின் பொருத்தம் திகழுந்துள்ளது; உள்ளக்கில்போலும் அதில் கவித துழுவுந்துள்ளது...? தொடுத்து பூர்க்க ஈங்கிலேயக்கு தல்கொலம் கடக்குந்கிலூ. ஏனிக்க ப்ரஸக்தமாயி தோனி யது வேரொரு வசமான். ஶீகூஷ்ணாந்தீ புராவுத்தத்தில் புதனக்கு ஸமாநரமாயி, ஶாஸ்மியையு.நெ பிரகநத்தில் புதுமத்திலுத்து விழுாதூ ஸதை ஸமாநப்புடுத்தியிரிக்குநு. ‘வாலபுதிதெக்கி மரவிப்பிக்கான் நியமித்தயாய ஸாதகி’ ஏன் கவி ஹது விழுாதூஸதை வழபாலி க்குநு.

“அன்னென ராக்ஷஸி - ‘அதுநேயத்து’
மோஹினியாய் - ‘விழுாதூஸா’
அவச்சின் விழுாஸ்தாங் நல்கி
மரவிப்பிசூ யுவஸுவு.”

ಗಾಯಿಜಿ ಎನ್ನ ಮೋಹನಬುಳಂ ಹುವಳುಡೆ ವಿಭ್ಯ ಎನ್ನ ವಿಷಪೂರೆ ಎದ್ದಿಲ್ಲ. ಎನ್ನಲ್ಲ, ಅ ಬಾಲರ್ ಹೂ ಪುತನಯ್ಯರ್ ಜೀವರಕರಂತರೆನ್ನ ಉಧೃಜೆಯಡುತ್ತಾ. ವೀಂಭ್ಯು ನಿರೀಕ್ಷಿಕಣ್ಟ: ರೂಪಕರತೆನಿಂದ ರಣಜಿಗಣಯೆಕಾಶೆ ಹುವಿಡೆ ನಿರ್ಭ್ಯಾ ಯಂ ಅತಿನ್ಯ ಪಿಗಿಲೆ ಯಿರಿತಯಡೆ. 1950-ಲಾಂಗ್ ಹೂ ರೂಪಕರತೆನಿಂದ ಪಿರಿವಿ ಎನ್ನತ್ಯ ಪ್ರತ್ಯೇಕಂ ಶ್ರಘಣೆಯಂ. ಸಿ. ಎ. ಅನ್ನ, ಹುವಿಡೆ ರೂಪಕ ತಿನ್ಯ ವಿಯೆಯಮಾವುಗೆ ಅ ವಿಭ್ಯಾಭ್ಯಾಸತೆನಿಂದ ಉತ್ಪಣಮಾಯಿ ಪೂರಿತ್ಯ ವರಾಗುಂತ್ರ ಪೂರ್ಪಾರ್ಟಿಲಾವ್ಯಂ. ಪಿ. ಕುಣಿರಾಮಂ ನಾಯರ್ ಸಿ. ಎ. ಎನ್ ಕವಿರೆಯ ಏಡೆತೆತ್ಯಾಮೋ ತನ್ಮಾತ್ರಕಳಿತ್ ರೈಪಕೆಚೆ ಸಂಯೀಗಿಷ್ಟುಕಾಣ್ಯಂ - ಉರವಯ್ಯೆ ಅನಿಯಣಿತತ್ಯಂ ಎನ್ನ ಅ ಉಗಿಲೆಂಬಿಕೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಗೀರ್ ದ್ರೇಷಣಿಗ್ ಅಡಿಪ್ರೆಟ್ ಅಸ್ಯಾತಿತಮಾಯ ನಂಖ್ಯೆ ನವೀನ ವಿಭ್ಯಾಭ್ಯಾಸತೆ ಗಣತಿರೆ ಪಿ. ನಟತ್ಯಾಗು ಉಪಾಲಂಡಣಿರ್ ಪ್ರಸಿಖಮಾಣಾಲ್ಲೋ. ಅವರೆಯಾಹಿ ಪಕೆಚೆ ಹಿತ್ಕಾಲತತ್ಯಾಲ್ಲೇ ಉರುತತಿರಿಯ್ಯಾಗುಂತ್ರಿತ್ತಾ? ಸ್ವಾತಣ್ಯತತಿನಿಂದ ಈ ದಶಕಂ ಪಿಗಿಡ್ಯುಷ್ಯಾಫೆಯ್ಕಾಗು ಹೂ ವಿಭ್ಯಾಭ್ಯಾಸತೆನಿಂದ್ಯಾಂ ಅತ್ಯ ವರ್ತ ಅತ್ಯಾಗು ಸಂಸ್ಕಾರಲೋಪತೆನಿಂದ್ಯಾಂ ದೃಷ್ಟಿಣಿತ್ ಪ್ರಕಟಮಾಯಿತ್ಯಾಂತಿ. ಇತಿಗಣ ಪಿಷ್ಟಿಪ್ಪಿತ್ಯಾಗುವಿಯಂ ಪ್ರಕಷ್ಯಬ್ಯಾಖ್ಯಾಯ ಕಲ್ಪನಕಳ್ ಪಿ.ಯಿತ್ ತರಣ್ ಕ್ಯಾಗಣತಿನಿಂದ ಪಶ್ಚಾತ್ಯಲಂ ಹ್ರತಾವಾಂ. ಪಕೆಚೆ, 1950-ಲೇ ನಂಖ್ಯೆ ನವೀನ ವಿಭ್ಯಾಭ್ಯಾಸತೆ ಪುತನಯಾಯಿ ರೂಪಣಂ ನಟತೆ ಅರುಹಕಿಲ್ಲುಂ ವಳ್ಳ ರಚ ನಂಖ್ಯಾಂ ಅವಿಷ್ಕರಿತ್ಯಾಂತಾವ್ಯಾಮೋ? ಅನೇಕಿಷ್ಟ್ ನೋಕೆಣಿತ್ತಾಣ್. ಹೂ ಅವಸ್ಥಾಯಿಲಾಂತ ಸಿ.ಎ.ಯ್ಯೆಡೆ ‘ಮಯ್ಯಾವೆವರೀ’ ಪ್ರತ್ಯೇಕಂ ಶ್ರಘಣೆಯಮಾವುಗೆನ್ತ.

52-ಲೆ ಉತ್ಸಂಹಾರ್ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಕಣಕರ್ ಕತಿನಿಕ್ಯಾಗು. ಇತಿಗೋಡ್ಯಂ ವಯ್ಯ ಇತ್ಯಾಗೀಗಾಮಾವಾಣಿ. ವರಂತ್ಯ ಪೆಡ್ಯಾವಿಣಿ, ವಯಲ್ಯಮಾಯಿ ಪೆಟ್ರಣ್ಯಾ ತನ್ಮಯಿಬಿಷ್ಟ್ ಕರ್ಷಕರಣತಾಣಿಲಾಣಿ; ಅವರಿಂದ ತಲ್ಲಿಗ್ಗು ಕೆಡಾರಾಯ ಜೀವಿ ತತ್ತತಿನಿಂದ ಚಿಲ ದೃಷ್ಯಾಣಾಣಿ ಹೂ ಕೃತಿಯಿತ್ ಅಣಿಗೊಂತ್ಯಾಗೆ. ಪಾಡತೆತ ಮಣಿತಕಿಕಳ್ಕಾಗು ಪುರ್ತಿಕೆಾರ್ಕಿಕಳ್ಕಾಗು ಎಲ್ಲೊಂ ಅವಗಣ ಪರಿ ಚರಣಂ, ಎನ್ನಾಂ ಅತಿನ್ಯಾಗಿರುಮೋ: ಅ ಜೀವಿತಕರಿತಿರ್ ಪತಿರು ಮಾತ್ರಂ.’ ಅವರಿಂದ ಕಡುತ ಚುಮ ಇತ್ತಿಬೆಕ್ಕಿರ್ ಎನ್ನಾರೋಲೆ ಅಕಾಲೆ ವೆಣಿಸ್ಮಾದತೆ ಉಳಿಕಿಡಿಲಾಂತ ನಟಕ್ಗು’ಂ ಚಿತ್ರಣ ಕವಿ ತ್ಯಾಗರ್ಜ್ಯಾ ಇಣಕ್ಯಾಗುಣ್ಯಾಣಿ. ಅಣಣತೆ ನಿಲಯಕ್ಕೆ, ಹೂ ಚಿತ್ರಣತೆಂದ ನಿರ್ಧರಣ್ಯಾಗಣತೆಯೆನ್ ಪಲರ್ ದೇಯ್ಯಾಂ ದೃಷ್ಟಿಯಿತ್ ಹೂ ಕವಿತಯಕ್ ಚೇರ್ಪ್ತ್. ಕವಿಇಂದ್ರಾ, ಮದ್ದಾರ್ ವಣಿಯಂಕ್ಯಾತಿ ಕಲ್ಪಿಕ್ಯಾಗುತ್ ಅರ್ಥಮಾರ್ಗಾಣಿ. ಹೂ ವಣಿಯತೆಯಿತ್ ಅರ್ಥಯಂ ಪಕರ್ಯಾಗಣತ್ ಪ್ರತ್ಯೇಕಣಾಂತಿಲ್ಲುರೆಯಾಣಣಗಣತ್ ಅತಿಲೇರೆ ಅರ್ಥಮಾರ್ಗಣಿಂ: ಮುಣಿ ಕರ್ಣ ಅರ್ಥತೆಗ್ಗು ಮುಣಿಯಿತ್ಯಾಂ ಕಿಂಕಣಿ ಚಕ್ರವಾಳತತಿರ್ ಅರ್ಥಾಗಾಪ್ರಕಾಣಂ ಪರಕ್ಯಾಗು. ಇಗಿಯಣತೆ ವಿಶಾಂಗಣತಿರ್ ವ್ಯಂಗ್ಯಚಾರ್ಯತ ತ್ಯಾಗಿಕ್ಯಾಗು:

“കളികൾതന്നെ സ്വാഗതം കുളിർക്കാറ്റിനുപചാരം
ലളിതകുസുമോപഹാരം!”

ഈ നവവിഭാഗതോദയത്തെ മാനവലോകം എതിരേൽക്കാൻ നിൽക്കവേ, നടേ കണ്ണ കർഷകത്താഴിലാളിയിൽ ‘പ്രതികഷകൾ വിണ്ടും കതിരിട്ടു യരു’നിടത്തഭേദ കവിതയുടെ സമാപനം. അസ്വത്തിരണ്ടാവുബോധേയ്ക്കും, കലാപം ചുരുത്തുന വീരും ഉൾക്കൊള്ളാൻ മാത്രമല്ല, അതിനെനച്ചാല്ലി യുള്ള വിഷാദംകൊണ്ട് ഉദിശമാവാനും ആരംഭിച്ചിരുന്നു മലയാളകവിത. പ്രതികരണം എത്ര പാകത്തിലായാലും, ആവിഷ്കാരം പ്രായേണ പ്രത്യു കഷമായ ഉദ്ദാരം എന ഏകമുഖതയിൽ അടങ്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈതിനെത്തിരെ നിർത്തുബോൾ, സി.എ. ഈവിടെ കതിർപ്പിക്കുന്ന ശുഭപ്രതീ കഷപോലെത്തന്നെ നിർണ്ണായകമാവുന്നു അതു സ്വരപ്പുത്തിയിരിക്കുന്ന സുചനാനിബിധമായ ശ്രദ്ധിയും.

ഈ രണ്ടുഭാഗരണാജ്ഞളിൽ നന്ന ശാസ്യിസത്തിന്റെയും മറ്റൊരു മാർക്കസിസത്തിന്റെയും പരോക്ഷമായ സ്വാധീനത്തിനു സാക്ഷ്യമാവുന്നു എന്നതല്ലോ വാസ്തവം? ആദ്യത്തെ സ്വാധീനം, നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചതു പോലെ, സി.എ.യിൽ ദുരവ്യാപിയാണ്. രണ്ടാമത്തെത്ത് എറു അന്തര്യാമി യായി, സമൂഹത്തിലെ ഒരുക്കപ്പെടുന്ന സാധാരണക്കാരൻ മുതലായ അവ സ്ഥക്കോട്ടുള്ള അമർഷത്തെ കണിശിവും നിശ്ചിതവുമാക്കുന്ന ഉപകരണ മായിത്തീരുകയാണോ ഉണ്ടായത്. നേരിട്ടുള്ള ഒഴുക് എന നില രണ്ടിനും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല എന്നതഭേദ മുഖ്യം. ഉൾക്കൊള്ളുക, തന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ഉരുക്കിച്ചേരാൻ സാവകാശം അനുവദിക്കുക, അതുവഴി ആ വീക്ഷണത്തെ സാധിക്കുന്നിടത്തോളം സർഗാത്മകം ആക്കുകയും ചെയ്യുക - ഈതായി രിക്കണാം അക്കാലത്തെ അടിസ്ഥാനപരമായ ആശയവീചിക്കോട് സി.എ. സീകരിച്ച് ആദാനരീതി. അക്കാലത്തെ കാർട്ട് താൻ ശരിക്കും ശരസിച്ചു എന്നതഭേദ കാതലായ കാര്യം.

“എന്നിലിക്കാകോളത്തെ മെരുക്കാൻ ലയിപ്പിക്കാൻ
അനുർക്കായയുംതെകാനിനു ഞാനാളായകിൽ!”

എന പ്രത്യാശയുടെ (‘പാലാഴിമമനം’ എന കവിത) ഉറവിടം, ഈ രീതി യിൽ നിന്നു പിരക്കുന്ന സംസ്കാരമാവാം. ആശയവീചികളെ കാകോള മാക്കുകയോ എന്ന് പൊട്ടുനന്ന അനിഷ്ടം കൊള്ളിരുത്ത്. കവിതയിൽ കേവലാശയത്തിനു കൈവരേണ്ട ലാവണ്യസംക്രമണം, അങ്ങനെ അഹിതത്തെ പ്രോല്പം ഹിതമാക്കുന്ന രാസയോഗം - ഈത്തരമൊരു പ്രക്രിയയോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി വേണം ഈ പ്രക്രണാത്തിലെ കാകോളത്തിനും അമൃതിനും പൊരുളും കണ്ണടത്താൻ.

ആകാശത്തിന്റെ ചിരകുകൾ

ആയിരത്തിനേരം എൻപത്തിനാലോടുകൂടി ആരംഭിച്ച പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ പുക്കണികളിൽ മുതിയ നോയി ഓപ്പ്‌പത്തെപ്പട്ടനു ‘കുടിനീർ’. 87-ലാം ഇതിന്റെ പിറവി. പ്രകൃതിയെ മുടിക്കുന്ന കെടുതിയിൽ മുന്നും പിന്നും നോക്കാതെ മനുഷ്യൻ മുഴുകിപ്പോവുന്നതിന്റെ ദുരന്തം ഇതിൽ ചുരുളശിയുന്നു. ഈ ദുരന്തത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം സ്വയം എറ്റൊ കുന്നു എന്നതിന്റെ ഇവിടത്തെ ശൈലിപരമായ സുക്ഷ്മത. മരം വെട്ടി വീഴ്ത്തുന്നത്, തെളിനീർപ്പുഴകളിൽ നഘ്യുകലക്കുന്നത്, എന്നിട്ട് അതിനെ ചൊല്ലി വിലപിക്കാൻ വേദിയുടെ മുൻനിരയിലേയ്ക്കുതന്നെ കുതിക്കുന്നത് - ഒക്കെ ‘ഞാൻ’ തന്നെ. നമ്മുടെ കവിതയിൽ സാമാന്യത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ശക്തിയോടെ, സാർത്ഥകമായി, ഉത്തമപുരുഷ സർവനാമം വിന്നു സിക്കുന്നതിന്റെ മാതൃകയാണീൽ. സമുഹത്തിൽ പിന്നപ്പിനെ പെരുകി വരുന്ന കാപട്ടത്തിലേയ്ക്കു കൗൺസിൽത്തുനു എന്നതിനു പുറം, അതിന്റെ ഫലപ്രദമായ ആവിഷ്കാരത്തിനുള്ള പാകം കണ്ണടക്കുന്നു എന്നതു കൂടി യാത്രേ ‘കുടിനീർ’ന്റെ പ്രസക്തി.

പുനരുത്ഥാനം എൻപത്തിനാലിലേ തുടങ്ങിയിരിക്കാം. എക്കില്ലും സി.എ.യു.ടെ കവിതയ്ക്കു ശരിക്കും തിടംവെയ്ക്കുന്നത് തൊണ്ടുറുന്നു തൊട്ടാണ് എന്ന് എം.ആർ.രാജവവാരിയർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ തിടം വെപ്പിനുള്ള സ്വയംബോധത്തിന്റെ സുചന ആ കൊല്ലുതെരു രചനയായ ‘കത്രിച്ച ചിരകുകളി’ൽ ശില്പപ്പട്ടകാണുന്നു. ഉപജീവനത്തിന്റെ കുടുംബേക്കാതിരിക്കണമല്ലോ; ആ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ഒരുക്കി കത്രിക്കപ്പെട്ട ചിറ കുകളുമായി, പാവം, കുത്തിയിരിക്കുന്ന കിളിയായി ഇവിടെ കവിതയെ ബിംബവെൽക്കരിക്കുന്നു. നിത്യതന്മാനിത്തിക്കത്തിന്റെ ചിടക്കൾക്കു ശിക്ഷണപ്പട്ടനാമോടെ, ആകാശത്തിന്റെ നിരന്തരവികസരമായ അകലങ്ങൾ നഷ്ടമാവുക എന്നതാണമല്ലോ നമ്മിൽ മികവെരുടേയും വിധി.

“പാറിടാനുണ്ടുമോഹം വിഹായ്യും,
പാടവം ജമസിഖമായില്ലായോ?
എന്ന നാളായ് ചിരകുവിടർത്തുവാൻ
തെറിടാതിനാതിനു തുനിയവേ,
പാരിൽനിന്നുയർന്നീടുവാനാകാതെ
ആരിതയ്യോ മുഖിച്ചുചിരകുകൾ!”

ഇങ്ങനെ ആ വിധിയുടെ ഗർജ്ജം വിതുന്നുനു. പി. കുണ്ഠിരാമൻനായ രൂടു പ്രസിദ്ധകവിതയായ ‘കെക്കലിളിയുടെ പേക്കിനാവ്’ ഇവിടെ സമാനതമായി സ്മരിക്കാവുന്നതായാൽ.

“ഇല്ലയാ ശ്രേഷ്ഠരുകിടയ്‌ക്കും കുറവന്തെ
കൊച്ചുരീമണിയെല്ലാം ഭാന്നു നക്ഷത്രത്തെ.
ഖാക്കാച്ചുനിലയം വിട്ടുവാൻ ഒരിക്കേ
നിൽക്കുന്ന നഷ്ടപ്പട്ടപോയി മേ നീലാകാശം”

എന്ന് അതു കിളിയുടെ സങ്കടം കുടുതൽ സാന്ദ്രമാണ്. ശമ്പളത്തിന്റെ പ്രലോഡനെത്തിൽ സാഹസങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു എന്നതാണ് നമ്മുടെ എഴുത്തുകാരുടെ നിർഭാഗ്യം എന്നു വൈദ്യുതിപ്പിളിയും വ്യാകുലപ്പേടാറുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കിളി കിനാവിനെപ്പോലും ശപിക്കാൻ തോന്നുമാർ നിരാഗതയിൽ അടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സി.എ.യുടെ കിളിക്കുപക്ഷ കിനാവു കുരുക്കാതിരിക്കുന്നില്ല.

“തുവൻ വിണ്ണും വരും, എൻ ചിറകടി-
ചുവതോളമുയർന്നു പറമിടും
നാളെയിച്ചുറുപ്പണംജാരം വിട്ടുണ്ടാ-
നുളിയിട്ടുപോം നീലവിഹായയ്ക്കിൾ”

എന്ന് അതു ഉത്സുകമാവുന്നു. കിളിയുടെ ഈ തിരിച്ചറിവിലാണ് കവിതയുടെ കലാശം. ഇത്തരം സംപ്രതിക്കേണ്ട പുഞ്ചപനമായി കണക്കാക്കാം, സീമിതമെങ്കിലും സംതേ അപക്രൈത്തമാവാൻ മുതിരാത്ത സി.എ.യുടെ പിന്നീടുള്ള കാവ്യജീവിതം. ഒരു ദശകത്തിലേരെയുണ്ട് അതിനു വ്യാപ്തി. അതിന്റെ സാമ്പള്യം അയവിരിക്കുക എന്നതാണപ്പോൾ ഈ സന്ദർഭത്തിന്റെ നിയോഗം.

നേനുമാത്രം മനസ്സിരുത്താം: ‘ചിറകടിച്ച് ഉയർന്നുപറമ്പിടും’ എന്ന സംപ്രതിക്കേണ്ട സ്ഥല്ലൂദമാക്കുന്നില്ല ഈ കവി. ‘ആവതോളം’ എന്ന് അതിനു പരിധി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. മനോരാജ്യത്തിൽ അർഥരാജ്യം വേണ്ട എന്നാണ് പ്രമാണം. സി.എ.യുടെ കവിത, പക്ഷ, മനോരാജ്യത്തിനു പോലും അതിരു കല്പിക്കാൻ മടിക്കുന്നില്ല. കവിതയുടെ അപാരതയിൽ തന്റെ ചിറകുകൾക്കു പ്രാപിക്കാവുന്ന അകലത്തിന്റെ പരിമിതി അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാം. ഈ പരിമിതിയോടൊപ്പം തെളിബോധവും ആകുന്നു. ‘അന്യപാദ്യകങ്ങളിൽ നില്പപത്രേകാളും പാദം മണ്ണിലുന്നുക നല്ലു’ എന്നു ഇതിന്റെ തിരി മറ്റാർട്ടത്തും നീളുന്നതു കാണാം. (‘പാദ്യകങ്ങൾ’ എന്ന കവിത) കത്രിക്കപ്പെട്ട ചിറകിൽ പറ്റാവുന്നിടത്തോളം പരക്കുക, അപ്പോഴും അന്യരുടെ ചിറകിൽ ഭ്രമിക്കാതിരിക്കുക - ഈ വിനയത്തിന്റെ എന്നപോലെ വിവേകത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യമായി എടുക്കാമല്ലോ. അതോ, മലയാളകവിത

കൃതിമച്ചിറകിൽ അഭ്യാസം കാട്ടിയിരുന്ന ഒരു കാലത്തിലുണ്ടായാണ് സി.എ. കടന്നുപോന്നത്. എനിട്ടും ആധുനികമോ അതിന്റെഅതി-അത്യന്ത-ഉത്തരാദിവിലാസങ്ങളോ അദ്ദേഹത്വ വിഭേദിപ്പിച്ചതിനു തെളിവില്ല. തന്റെ കാവ്യബോധം മൂലികമായ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. താർക്കത്തിന്റെ തിളക്കം, തന്റെ ചിരാതിന്റെ തെളിച്ചും - ആക്കത്തിനു മാറ്റമുണ്ടായാലും രണ്ടും ഒരേ ചെച്തന്നുത്തിന്റെതന്നെ ആവിർഭാവങ്ങളാണെല്ലോ എന്ന് സി.എ.യുടെ വിവേകം നിർജ്ജിക്കുന്നു. ('പ്രകാശനാളങ്ങൾ' എന്ന കവിത).

ചെറുതിലെ പെരുമ

ചിരാതിന്റെ തെളിച്ചും - അതെ, ചെറുതിലാണ് പെരുമ എന്നു സുചി പ്പിക്കുന്നവയായെതെ സി.എ.യുടെ മിക്ക ചെനകളും. 'ഭാഗ്യദൈപങ്കൾ' എന്ന ഓന്നു താരതമ്യേന ദീർഘമാണ്. ആവ്യാസാത്മകം എന്ന് അതിനെ വേണ്ടാ കിൽ വിശ്വേഷിപ്പിക്കയും ആവാം. ഇത്, എന്നാൽ, പരിക്കാവുന്നതിന്റെ പരി മിതി എന്നു നടു സ്വർഷ്ണിച്ച സംഗതിക്കു സമർത്ഥമന്മായിത്തീരുകയാലോ? മൻസ്താൻ 'പിതലുകൾ' എന്ന ഹ്രസ്വകവിതയുടെ സ്ഥിതി. മനുഷ്യാവസ്ഥ യുടെ സമസ്ത സാധ്യതകളും ഈ ഹ്രസ്വതയിലേയ്ക്കു സാന്ദ്രമായി സംഗ്രഹിച്ചത് എന്നതെന്നു.

“തെണ്ണെല്ലിയായടിവെച്ചണിയുന്നോയാൾ
കുന്നുമടിയുവാകുന്നു”

എന്ന്, ഈ അവസ്ഥയുടെ ഭാതികതലഭേദത മാത്രമല്ല ഈവിടെ ആദ്ദേഹിക്കുന്നത്. പിന്നെയോ,

“തിനുവിശ്ശേഷം ശ്രമിക്കുതെപ്പല്ലിന്റെ
ചിത്ര മനസ്സിലുണ്ടിക്കുന്നു”

എന്ന്, ആത്മീയതലഭത്തിനും തക്കണമാനം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒടുക്കമോ:

“ഖ്രായലായ് പിന്ന ചിറകിൻ ലഹരിയിൽ
രീയിനെച്ചുനു പുണാരുന്നു”

എന്ന്, കലാശത്തിൽ ആ അവസ്ഥയുടെ കാബ്യ കടഞ്ഞടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചെറുതിൽ സ്വർഘമാവുന്ന ഈ നിപുണതയ്ക്കു തെളിവാണ് ‘ഈ’ മുതലായ ഇനങ്ങളും.

അനുഭൂതിനിഷ്ഠം/ ആശയബദ്ധം എന്നും മറ്റും കവിതയെ കള്ളി തിരിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. എക്കില്ലും കാല്പനികതയ്ക്കു പയ്യം ആദ്യത്തെ കള്ളിയോടാണ് എന്നാരു പക്ഷമുണ്ടോ. സി.എ.യുടെ

സ്ഥിതി എന്നെയും രണ്ടാംകളിൽയിലേയ്ക്കു ചാഞ്ചലുക്കാണ്ഡാവും എന്നതേ എൻ്റെ തോന്തരം. അതെന്നോ, കാല്പനികം എന്നു വ്യപദ്വശിക്കാൻ വിരോധമില്ലാത്ത ഒരു ഘടന ഈ കവി ഒന്നിലധികം മികച്ച ഉദ്ഗമങ്ങളിൽ ഉരുത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. താൻ അകപ്പെട്ട വ്യഗ്രതകളിൽനിന്നു തങ്കാലത്തേ യാക്കകിലും ഒരു മോചനം എന്ന സ്വപ്നവുമായി മനസ്സുകൊണ്ടു നിർവ്വഹിക്കുന്ന മടക്കയാൽ എന്ന നിലയിൽ ഇവയെ നിർധരിക്കാം. ‘ഒരു പുനരുപ്പമാഗമ’വും ‘മുത്തഴീ’യും ‘കാഡാബുഴ’യും ഒക്കെ ഈ പ്രവണതയുടെ ദീപ്തമായ ദൃശ്യങ്ങളെള്ളുതെ. സ്വന്തം കാവ്യഭാഷതനെയും ഈ പ്രകരണത്തിൽ സുക്ഷ്മമായ ഒരു സ്വഹരണാശക്തികൊണ്ടു സുപരിക്ഷിതമായുന്നതും കാണാം.

- 1) താളം തെറ്റുന്ന കാസറ്റിൽ
കാഡാബുഴ തിമിർക്കവേ
നെറ്റിമേലപ്പന്തമിക്കുന്നു
രക്തചന്ദനപുർണ്ണി
- 2) കറുത്ത വഴിയുൾനാടൻ
കവിളിൽ കരി തേച്ചുതും...

ഇവിടത്തെ പദസന്നിവേശം, വിശേഷിച്ചും ക്രിയാസന്ധാനം, സാധാരണ ഭാഷയുടെ കോക്കിൽ കൊള്ളാത്തതതാണമ്മോ. വിഭ്രാമകമായ അന്തരീക്ഷം, വിചിത്രമായ അനുഭൂതി - ഇങ്ങനെ കവിതയുടെ മാധ്യമത്തിനു മാത്രം ചാഞ്ചലുക്കാടുകുന്ന ചാരുതകളും ഇവയിൽ ഇതശ്ച വിരിയുന്നു. ഈ ഗണത്തിൽ പ്രത്യേകപാനത്തിനു അർഹമാണ് ‘പുനരുപ്പമാഗമം’ എന്ന് ആ വശം താൽക്കാലം സംകേഷപിക്കേണ്ട്.

സൃഷ്ടാതൃത്വം എന്നാക്കേയാണ് ഇത്തരം തരളതയെ വിമർശനം വ്യപദ്വശിക്കാൻ. നമ്മുടെ കാലത്ത്, വിശേഷിച്ചും വീട്ടിലും നാട്ടിലും പുലർന്നുപോന്ന വേരാരു വ്യവസ്ഥയിൽനിന്നു പരിച്ചുനടപ്പെട്ടവർക്ക്, ഇതിനോട് വിവരണാതീതമായ ആഭിമുഖ്യം തോന്നും. എന്നാൽ, അതിഭാവുക്കരത്തിലേയ്ക്കു വഴുതിക്കളെയും എന്നതണ്ടെ ഈ തരളതയുടെ അപകടം. സി.എ.ഇതിനെന്തിരെ കരുതലുള്ള കവിയാണ്. അനുഷ്ടുപ്പ്, അതിശ്രദ്ധിലെമാവാത്ത കാകളി എന്നീ താളങ്ങളിൽ ഇത്തരം രചനകളെ ഒരു ക്രിയതിരഞ്ഞ രഹസ്യം ഇതാവാം.

കയ്പിലെ മധുരം

സി.എ.വാരിയർ തിരുർ തുമ്പൻട്ടും ലൈബ്രറിയിൽ അംഗമാണെന്ന്. ട്രസ്റ്റിന്റെ ദിനസത്യിൽ ഇദ്ദേഹം ദീക്ഷിക്കുന്ന പങ്കനേടാ, അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ ആ മഹാസാനിധി ഇദ്ദേഹത്തിലെ കവിതയും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ തെളിവും ‘ആനന്ദപാരി’. ആനന്ദപാരിയിൽ താൻ മതിരക്കുന്നില്ല എന്നതും പ്രധാനമാണ്. ആനന്ദപാരിപോലെ അധികമാണെന്നും എഴുത്തച്ച നിൽക്കിന് ആത്മസാർക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നു തനിക്കരിയാമല്ലോ. അമവാ ഈ അംശത്തിൽ സി.എ. എഴുത്തച്ച നിൽക്കുതെന്ന സാക്ഷാൽ വ്യാസനിലേയ്ക്കുതന്നെ എത്തുന്നു എന്നതുന്തെ നേർ. തന്റെ കാലം അനീതികളും അഴിമതികളുംകൊണ്ടു നിബിധമാകുന്നു. ഇവയുടെ അനാവരണം തന്നെ സി.എ.യുടെ ഏരിക്കവിതകളും എറ്റടുക്കുന്ന നിയോഗം. എ.ഐ.ആർ.രാജുവാരിയർ ‘വേനൽമെ’ എന്നപേരിൽ സമ്പർക്കം സമാഹാരത്തിന് എഴുതിയ അവതാരിക ഈ അംശത്തിൽ വേണ്ടതുപോലെ വിരലമർത്തുന്നുണ്ട്. താൻ അതിനാൽ വേരൊരംശം സൃഷ്ടിപ്പിക്കാം. കാല തതിന്റെ അധികാർക്കുതയ്ക്കു നേർക്കു താൻ നിതിബോധത്തിന്റെ തെളിനാളം ഉയർത്തുന്നു. അപ്പോഴും, യത്രനു നിഷ്പമലമാവുകയാണോ എന്ന് ഉൾക്കെണ്ടിതന്നാകയും ചെയ്യുന്നു. ധർമ്മാംബോധനത്തിനു ശ്രോതാവിലും എന്നതു വ്യാസനർത്ഥ്യും വിധിയായിരുന്നുവെന്നോ. ഇപ്പോഴുമില്ല കവികളുടെ നിലയ്ക്കു വൃത്യാസമൊന്നും. ഈ വിഷാദമാണ് ‘കവിയുടെ വിലാപം’ത്തിനു വിഷയമാവുന്നത്. അതുവഴി താൻ പഴയ ഇഷ്ടികവിത്യ മായി സാഹോദരം സ്ഥാപിക്കുന്നത് അർത്ഥഗർഭമാണ്. ‘മാനിഷാദ്’ എന്ന നിരോധനാജ്ഞയിലൂടെ വാല്മീകിയുമായി താഭാത്മ്യം വരിക്കുന്നവരാണ് പിന്നതെ എല്ലാ ധർമ്മത്തു കവികളും എന്നു വയലാർ സമർത്ഥിച്ചതു പ്രസിദ്ധം. സി.എ. ഇവിടെ വ്യാസകവിയുമായി താഭാത്മ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതു ‘കേൾക്കുവാനാരുമില്ല’ എന്ന നിരാശതയിലൂടെയും. വൈകാരികത, വൈചാരികത-ഇവയോടു താൻ ഒരുപക്ഷേ പാലിക്കുന്ന ആളിമുഖ്യങ്ങളിലെ അന്തരംത്തിനുള്ള നിഭാവും വാല്മീകി, വ്യാസൻ എന്നീ ഹതിഹാസകവികളോടുള്ള നിലപാടുകളിൽ നിശ്ചിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വരും.

അങ്ങനെ അന്തരമുണ്ടോ, എന്നതിനേക്കാൾ അടിസ്ഥാനപരമല്ലതെ വൈകാരികത, വൈചാരികത എന്നീ പരികല്പനകൾക്കു തമിൽ വാസ്തവത്തിൽ അന്തരവലിയ അന്തരമുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നം. പോകപ്പോകെ, രൂക്ഷാലത്തു ഉണ്ട് എന്നു താൻ ധരിച്ചിരിക്കാവുന്ന അന്തരംപോലും അലിഞ്ഞലിഞ്ഞു ഇല്ലാതാവുന്നു എന്നതാവാം സി.എ.എന്ന കവിയുടെ അനുഭവം ആ പാകത്തിലെല്ലോ ഈ പുണ്ണസമാകലനത്തിന് “കയ്പും മധുരവും”

എന്നു പേരിടാൻ കഴിയു? ആ പേരിലുള്ള പ്രത്യേകകവിത, പത്തിനിയുമായുള്ള ജീവിതം പകിടലിനെ, അതിലെ രാസപരിണാമത്തെ, പരിചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്രകാരം വ്യക്തിവിതാന്തരിൽ മാത്രമായി വിഹിക്കാതെ വിപ്പുലമായ മാനങ്ങൾ ഈ ഇരുപദങ്ങളിൽനിന്നു വികസിക്കുന്നു - വിരുദ്ധരുചികളിലൂടെ അനുകേം പരിപക്വമാവുന്ന ജീവിതം എന്ന വിശാലതയോളം. ഇതുതന്നെന്നാം പുസ്തകത്തിനു പൊതുശീർഷകമായി അത് സീകരിക്കുന്നതിന്റെ പൊരുളും. അനുഭവങ്ങളിലൂടെ പതം വന്നു കയ്പ്പിനും മധുരത്തിനുമൊക്കെ അവയുടെ കേവലതകളിൽക്കവിഞ്ഞ അർത്ഥം കിട്ടുന്ന പാകത്തിലാവുമല്ലോ ഈപ്പോൾ സി.എ.എന്ന കവിയുടെ സ്ഥിതി.

ഈ സ്ഥിതിയിൽ - സ്ഥിതി എന്നല്ല, സ്ഥിതപ്രജ്ഞത എന്നുതന്നെന്നാം ഇതു സൂചിപ്പിക്കാനുള്ള പദം - ഒരു നേട്ടമുണ്ട്: കടുത ഇരുട്ടിലും വെളിച്ചത്തെ നിശ്ചയിക്കാനാവില്ലെങ്കിലും എന്നതുതനെ. പുതിയ അനുഭവങ്ങളെ നേരിടവേ, പഴയവയെ അയവിരക്കുന്നത് പ്രായംചെന്നവരുടെ നിസ്തഗവാസനയാം. ഇവിടെ ‘മോരിക്കേ പുളി’ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. പൂർണ്ണിക് കവറിൽ വലിച്ചുറിഞ്ഞുകിട്ടുന്ന മിൽമയുടെ പാലുകൊണ്ടാണല്ലോ ഇപ്പോൾ തെരുണ്ടാക്കാൻ. അതു പകർന്നു പുളിയേറ്റെ വെയ്ക്കാൻ നിരക്കുക കൂത്രിമസ്തുപ്പികളായ ടട്ടമാവശ്യങ്ങൾതെന്ന് എന്നു കവി തിരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ‘പശുചത്താലും മോരിക്കേ പുളിപോവുന്നിലാ’ എന്ന സംഭാവനയിൽ നൃകരുക എന്നതാവെട്ട്, കവിതയ്ക്കു പദ്യമായ നിയോഗമാണുതാനും. സി.എ. പലപ്പോഴും അതിൽ നിമശനാവുന്നതു സാഭാവികം.

കവിതയുടെ സാന്തരം

‘പ്രതികരണം’ എന്ന ഒരിനമുണ്ട് ഈ പുസ്തകത്തിൽ. വിശേഷാൽ ഒരു ഭാവം വിന്നുസിച്ചുകൊണ്ട് അതാരംഭിക്കുന്നു:

“അണ്റത്തുമഡുന്നു, പിക്കുന്നു
കുട്ടിലേയ്ക്കു പറക്കൾ കുടംബായ്.”

ഈ ഇംരട്ടി വിഷാദത്തിന്റെയും വിരാമോൺമുഖതയുടെയും മനോനില ഉണർത്തിയേക്കും എന്നാവുമല്ലോ നാം ഉന്നഹിക്കുക. എന്നാൽ നമ്മിൽ കനിവിന്റെ ഉറവ ചുരന്നുകിടാൻ പാകത്തിലഭ്രത ഈ കവിതയുടെ കലാശം.

“അനുജീവിതന്ന് ദിനതയിൽ ദൃഗ് -
അനിന്നുപോലും ഉന്നല്ലാനലിയുന്നു”

എന കലാശത്തിൽനിന്ന്, കവിതയിലും കൈവരാവുന്ന സാന്നി നത്തിഞ്ചും സഹാനുഭൂതിയുടെയും ആർദ്ദരെ നാം അനുഭവിക്കുന്നു. ഇത്തരമൊരു കവി എത്രു ദുർബലത്തിലും പ്രത്യാഗ്രയുടെ നേർത്തത രശ്മി പ്രസാരിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആർത്തിപിടിച്ച കക്ഷിരാജ്ഞിയത്തിന്റെ കബി സ്വർഗ്ഗ തന്റെ നേരെ കൈകീട്ടുന്നത് സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ണു കിടിലും കൊള്ളു നത്തിന്റെ ആവ്യാനം ‘കബിന്യാഗതി’യിൽ കാണാം. ഇവരെ നാട്കുംകൈ ചേരിക്കാൻ ഇക്കാലത്തു രാമലക്ഷ്മണമാർ ഇല്ലാണ്ണോ എന്നു കേഴുകയായി പിന്നെ. ഈ ആവ്യാനം ഇങ്ങനെ അവസാനിപ്പിച്ചാലും, സമകാലഘട്ടത്തിൽ തന്റെ ആവിഷ്കാരം എന അർത്ഥത്തിൽ കവിത സാംഗത്യം ന്യായി ചോളും. പക്ഷേ സി.എ.യ്.ക്ക് അതു പോരാ. തന്നെ ഈ പേടിസുപ്പന തതിൽനിന്നു പേരക്കുടി ഉണ്ടാക്കുന്ന മുഹൂർത്തത്തിലേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവ്യാനം പുർത്തിയാവുന്നുള്ളു. മൃദുസ്വർശമാണ് പേരക്കുടിയുടേത്. എങ്കിലും ആ സാന്നിധ്യത്തിൽ നാളത്തെ പുണ്യസകലപനാളം തനിക്കു സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ഇത് വീടുന്നവേം. നാടനുഭവത്തിലും ഈ പ്രത്യാശ സാക്ഷ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ രേഖയിൽ ‘കേഴുന പുണ്യാ ത്വാക്കൾ’ എന രചന. ഗാന്ധിയെ ഇന്നു മിക്കവരും വിസ്മരിച്ചിരിക്കയാ വുമല്ലോ. രക്തസാക്ഷിന്മുടി എന അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പേരിലോ ഒക്കോ ബർ രംഗിന്റെ അവധിയുടെ പേരിലോ എന്നാനും ഒന്ന് ഓർത്താലായി. കിൻസിനോടുകളിൽ മാഹാത്മാവിന്റെ ചിത്രമുണ്ട്. പക്ഷേ അവ ഇന്നു ചീറകിട്ടിക്കുന്ന രീതികളോർത്താൽ ആ ചിത്രത്തെ വിസ്മരിക്കയാവും ഭേദം. ഗാന്ധിയെയെത്തന്നെ വിസ്മരിച്ച നാട്ടിൽ അതിർത്തിഗാന്ധിയുടെ വിഡി ഉഹപിക്കാവുന്നതല്ലോ ഉള്ളൂ!... വിസ്മയമെന്നു പറയട്ട, സി.എ.യുടെ ‘കേഴുന പുണ്യാത്മാക്ക്’ളിൽ ഇവർ സന്ധിക്കുന്നു. പുതുകാലത്തിന്റെ കെടുതികളിൽ പൊറുതിമുട്ടി ഇരുവരും നിത്യവിശ്രമസമാനങ്ങളിൽനിന്ന്, എഴുന്നേൽക്കേണ്ടിവനിരിക്കയാണ്. ഉറൾ മുള്ളത്തിനോട് സകടം പറയു നീൽ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ അഭിമുഖികരണം അവസാനിപ്പിക്കാമാ യിരുന്നു. എന്നാൽ ആത്മാ സി.എ.യ്.ക്കു സ്വികാര്യമായ രീതി. അവർ അനേന്നാനും ആശസ്ത്രപ്പിക്കുന്നു. ‘വാനിൽ ആർദ്ദമോലങ്ങൾ കാരുണ്യാ മൃതം തുകി നീങ്ങി’ എന്ന ഈ ഇരു ഘടനയുടെ സമാപനം കുറിക്കാൻ അദ്ദേഹം സങ്കോചിക്കുന്നില്ല. വന്യമോലങ്ങളുടെ ചുംബം നാം ധാരാളം കേടുകഴിഞ്ഞതാണല്ലോ. താഴെ ഭൂമിയല്ല, മേലെ വാനവും വന്യമായി എന കാഴ്ചപ്പാടു വ്യാപകമാകായ്കയും ഇല്ല. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനു വേറൊരു വശവും ഉണ്ട് എന്നു ഇതാ ഇവിടെ വിനിതനായ ഒരു കവി നമ്മുണ്ടാണ് അഭിമുഖിക്കുന്നു. സമകാലിക്കതയുടെ അമാവാസികൾ (‘അമാ വാസി’ എന്നു തന്നെയാണ് ഇവിടെ ഒരു കവിതയ്ക്കു പേര്) കഷാമമി

ഇളക്കിയാടങ്ങൾ

അത്തിപറ രവി, വെള്ളിനേഴി

പാരശ്വവാൻ പണ്ഡു ഭാർഗ്ഗവൻ തീർത്തെന്നാരി-
 കിരയിൽ പുണ്യത്വപത്രകം നഷ്ടായ്
 വിളറിവേദത്തുറുനോക്കുന്നു ചുറ്റുമി-
 'ഞിളക്കിയാട്ട'ന കാലപ്പകർജ്ജയെ
 പശിയടക്കുവാനെച്ചിലിൻ കുന്നേൻ
 ഉശിരോടത്തുമിലുന്തിരക്കുന്ന
 തെരുവുബാലുങ്ങൾ, നായ്ക്കൾ, പണ്ണത്തിനായ്
 അരുംയെയെന്നെന വിപ്പക്കുന്നാരജ്ഞാർ!
 നിലയെയാകടകകായൽക്കയ്യെഞ്ഞർത്തൻ
 അലകളിൽപ്പെട്ടുനീക്കിത്ത, ചോട്ട
 നടക്കിവിൽ തള്ളിനീക്കിസ്വയം
 മരണമാർഗ്ഗം വരിയ്ക്കും ക്രഷീവലർ,
 ചടുലക്കുമാരബാലുമാനങ്ങൾ തന്റെ
 ഉടുത്തുണിക്കുത്തഴിച്ചു കാഭാധ്യരായ്
 ചുടലുന്നതം ചവിട്ടിരുത്തിരുത്തു, പു-
 വുടലുത്തിക്കൈളിയ്ക്കും നരാധര,
 പലതരം മോഹവാത്വാനമേകി, തന്റെ
 നിലയുറപ്പിച്ചു 'മുണ്ടുന' മന്ത്രിമാർ
 വിലപിടിച്ചു പൊൻമേധയിൽ ശ്രദ്ധമേൻ
 അലസരായ് വീണചീട്ടിന്ത്യുവിപ്പവർ....
 ഇവിടെ, നിന്നെയാസ്യന്തമാം നാടിനെ-
 കബിതയാക്കുന്നതിലും ദൈവമേ!
 ഇവിടെ നിന്നെയാസ്യന്തമാം നാട്ടിലെ-
 കബിതയാക്കുന്നതിലും ദൈവമേ!

● ● ●

ല്ലാതെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സി.എ. ഈ വിധം ആശാക്കിരണങ്ങളും
 അപ്പേഖാർ പൊഴിയുന്നു എന്നത് നമുക്കൊരു സാന്തുന്നപർശമായി അനുബന്ധം വെച്ചുടാതിരിക്കയില്ല. വെറുതെയാവില്ല ഈദേഹം സന്നം പുസ്തകത്തിനു
 "കയ്പ്പും മധുരവും" എന്നുതന്നെ പേരു സ്വീകരിച്ചത്. ഈ ഈരുപദങ്ങൾ മധുരമാണെന്നു നിന്നും മധുരമാണെന്നു നിന്നും വെറുതെയാവില്ല എന്നു
 തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു.

❖ ❖

സംക്രമപുരുഷൻ*

ഡോ. എം.ആർ. രാജവവാരിയൻ

ശ്രീ. സി.എ. വാരിയൻ ചെചിച്ച് ‘വൈദ്യരത്നം പി.എൻ. വാരിയൻ’ എന്ന ഗ്രന്ഥം യുഗപ്രഭാവനായ ഒരു സംക്രമപുരുഷന്റെ ജീവചർത്തമാണ്. അതുതന്നെന്നാണ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും. ആരുവൈദ്യരാലു യുടെ സ്ഥാപനക്കനായതോ മികച്ചറു ഭിഷ്ണവനായതോ മാത്രമല്ല വൈദ്യ രത്നത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തിനു നിബാനം. ഭൗതികമായ അത്തരം നേട്ട അർക്കൈല്ലാമുപരി, നാടിൽ ഒരു പുതുയുഗം ഉംഖാടനം ചെയ്ത മനീഷിയായിരുന്നു വൈദ്യരത്നം. ആ യുഗം, കേരളത്തിൽ ചികിത്സാരംഗത്തും അതിനു പുറത്തും ഹാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് വിരിഞ്ഞുപുലർന്ന ആധുനിക തയുടെ യുഗമായിരുന്നു. ആധുനികതയിലേക്കുള്ള വ്യവഹാരപ്രകർശ്ചയിൽ മുൻനടന്ന ഒരു സംക്രമപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ രണ്ടായനാ പാത്രം എന്ന നിലയിലല്ല, പുതുയുഗത്തിന്റെ സംക്രമപുരുഷൻ എന്ന നിലയിൽ തന്നെന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ ആവ്യാനനായകനെ അവതർപ്പിക്കുന്നത്. ആദർശനാലിയായ ഒരു നവോത്ഥാനനേതാവിനെ ഇന്ന് അവ തരിപ്പിക്കുന്നതില്ലെങ്കിൽ, അന്തർവാഹിയായ ഒരു സാമൂഹ്യവിമർശബും അതി നസ്തിം നഷ്ടസന്ധാരങ്ങളെചൂണ്ടിയുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം. അതുംകൂടിചേർന്ന താൻ ചിന്താവിഷയമായ ഈ കൃതി.

കവിതയില്ലോ സിഹി ആധുനികതയുടെ ആശയപക്ഷത്തുനിലയു റപ്പിക്കുകയും അതിന്റെ സ്വഭാവം ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്ത ഒരു മനസ്സിന്റെ ഉടമയാണെന്ന് സിഹികവിതകളുകുറിച്ചുപന്നുസിക്കവെ ഇതെ

* ശ്രീ.സി.എ.വാരിയൻ ചെചിച്ച “കയ്‌പ്പും ചയുഖവും”, “പി.എൻ. വാരിയൻ” എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രകാശനങ്ങൾക്കുബന്ധിച്ച് സംഘടിപ്പിച്ച സമാഖ്യാനിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

ശുത്രന്നയാൾ ആവുസോലെ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വൈദ്യരത്നത്തിൽന്നേ ജീവചർത്രമെഴുതുവാനാരംഭിച്ചതും ഗ്രനമകാരൻ്റെ ആ മനോഭാവത്തെയും ചായ്വുകളെയും വിളക്കിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. ഈത് രചനാപരമായ ചില പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് നാശം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു.

എഴുത്തിൽക്കൂടി രൂപംകൊള്ളുന്ന വ്യവഹാരത്തിൽന്നേ രൂപനിർണ്ണയത്തിൽ എഴുത്തുകാരൻ അവകാശപ്പെടാവുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് ഒരു ദുരിയുണ്ട്. ‘പേന ആരെ തട്ടിപ്പറിച്ച്’ എഴുതിയപോലെ’ എന്നാക്കേ ചിലർ വിശ്വ പരയാറില്ലോ, അക്കാദ്യമല്ല സാന്നിവിടെ സൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്നത്. തന്റെ നിയന്ത്രണത്തിന്പുറം എഴുത്തുകാരൻ്റെ വാക്കിലും പൊരുളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നത് അയാൾ ജീവിക്കുന്ന സാമൂഹ്യാന്തരിക്ഷമ സ്ഥാതെ മറ്റാനുമല്ല. ആ അന്തരിക്ഷത്തിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും പ്രചരിക്കുന്ന നാനാതരം ആശയാർശങ്ങങ്ങൾ തന്നെയാണ് എഴുത്തുകാരൻ അൻഡെക്കാണായാലും അല്ലെങ്കിലും എഴുത്തിനേരൽ നിശ്ചൽ വിശ്വത്തുക. എഴുത്തുകാരൻ താനായിട്ട് ഒരു സിഖാനവും എടുത്തുപെരുമാറേണ്ട. എഴുതുന്ന കാലഘട്ടം അതിനുവേണ്ടപ്പെട്ട സിഖാനങ്ങളും വീക്ഷണങ്ങളും മെല്ലാം വ്യക്തികളുടെ എഴുത്തിൽ കലർത്തിക്കൊള്ളും. അതുതന്നെ സിഎയുടെ ജീവചർത്രകൃതിയിലും സംഭവിച്ചത്; കവിതയിൽ എന്നപോലെ തന്നെ.

ഈ അല്പംകൂടി വിശദമാക്കാനുണ്ട്. തന്റെ കൃതിയിലെ നായകൻ, വിശദാംശങ്ങളും വ്യക്തിമഹത്താങ്ങളുമെല്ലാം നീക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഈരു പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ ജീവിച്ച മരിച്ച ഒരു സാധാരണ പാർശ്വ തന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതസംഭവങ്ങളിൽ സാമാന്യജനനിർവ്വിശ്വാസങ്ങളായ നിരവധി സംഭവങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ട്. ഈകാലത്തെ ഒരു സാമാന്യപരാരൻ്റെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്നവയിൽക്കവിഞ്ഞ നിർഭാഗ്യങ്ങളും വൈദ്യരത്നത്തിനു സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ വൈദ്യരത്നത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് തെരഞ്ഞെടുത്ത ചില സംഭവങ്ങളിൽ തന്റെ ആവുന്നപുരുഷനെ വാർത്തയുടുക്കുന്നോടേക്കും സി.എയുടെ കമാനായകൻ ‘സംക്രമപൂരുഷനായി’ പുനർജജം നേടുകയായി. ഈ സംക്രമപൂരുഷതാം, അമധാ പരിവർത്തനനേതൃത്വം ആശം സി.എയുടെ സൃഷ്ടി. ആ സൃഷ്ടി കേവലം അലക്ഷ്യമായി വന്നുചേരുന്നതാണെന്നു പറയാനും വയ്ക്കും.

എന്തുകൊണ്ടു വയ്ക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ യാണ് തിരസ്കരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും. രണ്ടും എഴുത്തുകാരൻ്റെ വ്യവഹാരങ്ങൾ നിയമിച്ചുകൊണ്ട് വ്യാപരിക്കും. ഒവദ്യരത്നത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് സി.എ. തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും വിട്ടുകളയ്ക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും നോക്കിയാൽ മതി, അനുഗ്രഹ ബഹുമാരു ജീവചർത്തമായ ഈ കൃതിയുടെ ആശയലോകത്തക്കുറിച്ചിരിയാണ്.

ടിപ്പുവിൻ്റെ പട്ടണം, മലബാറിൽനിന്നു തിരുവിതാംകൂറിലേക്കുള്ള ജനപ്രധാനം, ദേശീയനവോത്തമാനത്തിന്റെ ചെതന്യുട്യാരകൾ ഇവയെല്ലാം ചേർത്തുകൊണ്ടാണ് കമാപുരുഷൻ്റെ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കുള്ള കളമാരുക്കുന്നത്. ഈ പശ്ചാത്തലവത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത കാണാതെ വിട്ടുകൂടാ - പാരമ്പര്യവും അതിന്റെ നിഷ്പയവും രണ്ടും ഉൾപ്പെടുത്താണ് ഇപ്പുറത്തെ വയെല്ലാം. സക്കീർണ്ണമായ അങ്ങനെനാരു പശ്ചാത്തലം, സക്കീർണ്ണമായ ഒരു വ്യക്തിക്ക് വ്യവഹരിക്കാൻ അത്യുന്നം ആവശ്യമായേ. ആവ്യാസത്തി നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഘടകങ്കുടിയാണ് ഈ പശ്ചാത്തലവർണ്ണന എന്നു ചുരുക്കം.

ആവ്യാസത്തിലൂടനീളം ഈ പ്രവണതയുണ്ട് എന്നതാണ് ശ്രദ്ധേയം. ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ ക്രമീകരണംതന്നെയും ഈ മട്ടിലാണ്. പശ്ചാത്തലവിവരണം കഴിഞ്ഞു ചരിത്രപുരുഷൻ്റെ ജീവിതാവ്യാം തുടങ്ങുന്നത് പാരമ്പര്യത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസ്വദായത്തിന്റെ സഭാവം വിവരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. തൊട്ടട്ടുത്ത് ആധുനികതയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശത്തെപ്പറ്റി. ആധുനികവൈദികത്തിന്റെ ആധുനികീകരണം, ആശയപ്രചാരണം, ഏനിവയിൽ തുടങ്ങി ചികിത്സയുടെ വ്യവസായവല്ക്കരണം വരെ പലപല സരണികളിലായി ആധുനികതയിലേയ്ക്കു കീറിയ ചാലുകൾ ആധുനികതയുടെ ആശയാദർശങ്ങൾക്ക് പൂജിച്ചാണുള്ളവയായി.

ആനുകാലികങ്ങൾ, ആലോചനാവേദികൾ, വിനോദപദ്ധതികൾ, ഒവദ്യശാസ്ത്രഗവേഷണം ഇങ്ങനെ ചരിത്രപുരുഷൻ്റെ ആധുനികപ്രവണതവ്യാപരിച്ച് രംഗങ്ങളെല്ലാം ഈ ജീവചർത്തത്തിൽ സ്വപർശിക്കപ്പെടുന്നു.

പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും മുവത്തോടുമുഖ്യമായി നിൽക്കുന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് ഒവദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെത്. പാരമ്പര്യത്തെ ഒരിക്കലും വെടിയാത്ത ആ മനീഷി ആധുനികതയെ ആത്മസാത്കരിച്ച പ്രകിയ അത്യുന്നം സക്കീർണ്ണമാണ്, ഒപ്പം, കൗതുകകരവും.

കവി, നാടകകാരൻ, പ്രഭാഷകൻ, ഗ്രന്ഥകാരൻ, വ്യവസായപ്രമുഖൻ, ഭിഷഗരരൻ എന്നിങ്ങനെന നാനാമുഖമായ വൈദ്യരത്നപ്രതിഭ, സുക്ഷ്മമാലോച്ചിച്ചാൽ, ആധുനികതയുടെ പ്രകടനഭാവവും ഒപ്പം അതിന്റെ വിമർശവും ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചാന്തിപ്പിഞ്ചാന്താന്താവകൾ തമിൽ തട്ടകം തിരിയുന്നതാണ് ആധുനികതയുടെ സജ്ജാവം. പി.എസ്.വാരിയാവട്ട, കല, ശാസ്ത്രം, ധനകാര്യം എന്നിവയെല്ലാം ഒന്നിച്ചുശ്രക്കാള്ളാനും പ്രയോഗിക്കാനും തിട്ടുകൾ പുണ്ട്. ആ തിട്ടുകൾമാണ് പി.എസ്. വാരിയർ എന്ന സാമാന്യമനുഷ്ഠാന ആധുനികരിൽ ആധുനികനും അതേപോലെ പാര ബരുക്കേതരിൽ അശ്രദ്ധാനുമായ ഒരു സംക്രമപുരുഷനാക്കി തിളക്കിയെടുത്തത്. ആ നിലയ്ക്ക്, പി.എസ്.വാരിയരുടെ ജീവചരിത്രം, ഒരു ചരിത്ര പുരുഷർ പ്രവർത്തനരേഖയാവുന്നതോടൊപ്പും ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രരേഖകുടിയായിത്തീരുകയാണ്. ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ കളും, ഉത്കണ്ണംകളും, പ്രയത്നങ്ങളും പര്യാലോചനകളുമെല്ലാം ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിൽ സംഭവങ്ങളുടെ രൂപം പുണ്ടുസ്പന്ദിക്കുന്നു.

എല്ലാം കഴിഞ്ഞാലും വ്യക്തി എന്ന ആന്തരസത്തയുടെ പ്രകാശനമാണെല്ലാം ജീവിതസംഭവങ്ങൾ. വികാരലോലനും അതേസമയം വിചാരപട്ടവുമായ വ്യക്തിയുടെ കമകുടിയാണ് സി.എ.വാരിയർ രേഖപ്പെട്ടുതുന്നത്. അപ്പുന്നമമാരകുറിച്ചോർത്തു കണ്ണിർവ്വാർക്കുകയും കൂടും ബാധാനാളുടെ സ്വാസ്ഥ്യത്തിൽ അങ്ങേയറ്റം താല്പര്യം ദിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചരിത്രപുരശ്ശൻ്റെ അനുഭവങ്ങളെ സ്വപർശിച്ചുതുന്നേട്ടത് കവികുടിയായ ശ്രമകർത്താവ് മുഖം കാണിക്കും. എന്നാൽ കമാപാത്രങ്ങളേയും ഏടുത്തു കടന്നുകളയാൻ ഒരിക്കലും കവിതയെ അനുവിഭിക്കാതെ ശ്രമകാരൻ്റെ ‘അടക്കം’ ശ്രദ്ധയമാണ്. എത്തുനിലയത്തുകൂം ശ്രദ്ധയമായ ഒരു കൃതിയാണ് സി.എ.വാരിയരുടെ “വൈദ്യരത്നം പി.എസ്.വാരിയർ.”

കളിവിളക്കാളിയിൽ*

സി.എ. വാരിയരുടെ ആട്ടകമകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിക്കാണ്ഡം മുന്നോളം

ഞായത്ത് ബാലൻ

ഒഴുതിഹ്യങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പല പ്രസ്താവനങ്ങളും രൂപം കൊണ്ടത് യാദൃച്ഛികമായാണ്. ഉള്ളിൽക്കാണ്ഡ രൂപിപ്പിക്കാനും നിന്നുണ്ടാക്കാനും കുഞ്ചിത്താവധിയും തുള്ളിപ്പാനും പിരിവിയെടുത്തത്. അതുപോലെ ഒരു വാശിയുടെ ഫലമാണ് ആട്ടകമാ (കമകളിയുടെ പ്രാർത്ഥപമായ രാമനാട്ടസാഹിത്യം) പ്രസ്താവനത്തിന് നാഡി കുറിച്ചത്. ഏതാണ്ടിതുപോലെത്തന്നെയാണ് കവി സി.എ.വാരിയർ രേഖക്കമാക്കുത്തായതും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ വാക്കുകൾ നോക്കുക.

രേഖക്കമായിയും എന്ന സാഹസം താൻ ചെയ്യുമെന്ന് ഏതെന്ന അടുത്തറിയുന്ന ആരും കരുതിയിരിക്കില്ല. താനും കരുതിയിരുന്നതല്ല.

സാഹചര്യങ്ങളുടെ യാദൃച്ഛികത നിമിത്തം ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കാണ് അദ്ദേഹം അയ്യപ്പചരിതം ആട്ടകമെ എഴുതിത്തീർത്തു. അതിൽനിന്നു കിട്ടിയ ആത്മവിശാസംകാണ്ഡ സബ്രഹ്മണ്യ രാമായണം എന്ന മറ്റാരു കൃതി രചിച്ചു. പിന്നീട് സബ്രഹ്മണ്യ പ്രസ്താവനത്വവും സീതാ പരിത്യാഗവും (പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു). ഇക്കാലത്ത് ഇതാരു അടുത്തമാണ്.

കേരളത്തിന്റെ തന്ത്രകലാണ് കുറകളി. കമകളിയെന്ന ദിശയുടെ കാവുപാഠമാണ് ആശാമാ. ഇതിന് സമാനമായി തന്ത്രയിലെ ഇതര ഭാഷകളിലെന്നും ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്താവം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ മഹാപണിത്തമാരായ സാഹിത്യാചാര്യനാരിൽ ചിലർക്കൈക്കിലും ആട്ടകമാരചനയോട് പുംശമാണ്. ഒരു സ്വയംവരമെന്നോ, വധം എന്നോ

* ശ്രീ.സി.എ. വാരിയർ രചിച്ച “പി എസ് വാരിയർ” എന്ന ജീവചർിത്ര ഗ്രന്ഥ(പ്രസിദ്ധീകരണം: ആര്യവൈദ്യശാല, കോട്ടയ്ക്കൽ) തനിന്റെ പ്രകാശനത്താടനുബന്ധിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സച്ചയാംഭാവനകളിലുന്നി സംഘടിപ്പിച്ച സെച്ചിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

പേരിട്ട് പച്ച, കത്തി, താടി തുടങ്ങിയ വേഷങ്ങൾക്ക് പ്രവേശിക്കാനുള്ള അവസരമുണ്ടാക്കി ശ്രോകവും പാട്ടുമായി കുറേ വരികൾ എഴുതിപ്പിടിപ്പി ചൂൽ ആട്ടക്കമെയായി എന്ന് എ.ആർ.രാജരാജവർമ്മപോലും രേഖപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെയും ചില ആട്ടക്കമെകൾ ഉണ്ടാകാം. ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തിലാണ് കാടുപടലുകൾ കാണാത്തത്. ആ പട്ടമുളകൾ കാലത്തിൻ്റെ ചുട്ടു കാറ്റിൽ കരിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യും. ആട്ടക്കമെകളുടെ വിജയം അര അകൂളിലുടെയാണ് അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഉള്ളിൽക്കൊള്ളുന്ന എത്തെ കിലും അനുഭവങ്ങൾ പകർന്നുകൊടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ആട്ടക്കമെകളാനും ആവർത്തിച്ച് കളിവിളകൾ വെളിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല - അതിന്റെ കർത്താക്കൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ മറ്റു മേഖലകളിൽ എത്ര സമുന്നതരായാലും. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തന്പുരാൻ, മഹാകവി വള്ളത്തോർ, വി. കൃഷ്ണൻതന്നീ, എൻ.വി. കൃഷ്ണൻവാരിയർ അങ്ങനെ എത്രയോളംഹരണങ്ങൾ.

പുതിയ ആട്ടക്കമെകളിൽ ബഹുജനപ്രീതി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്ന് കളിയരങ്ങുകളിൽ ജീവിക്കുന്ന രണ്ട് ആട്ടക്കമെകളാണ് ശ്രീ.സി.എ. വാരിയരുടെ അയ്യപ്പചരിതവും സമ്പർഖ്യരാമാധാരവും. (മാലിയുടെ കർണ്ണ ശപമവും ഈ രംഗത്തിൽ പതിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.) അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു കമകൾക്ക് ഇത്രതോളം പ്രചാരം ലഭിച്ചില്ല. ആ നിലയ്ക്ക് ഇവയുടെ പ്രത്യേകതകൾ എന്തെന്നു പരിശോധിക്കാം.

ഡൃശ്യകാവ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം ഇതിവ്യത്തം പ്രവ്യാതമായിരിക്കുന്നത് നന്ന്. കമാപാത്രങ്ങൾക്ക് വാചികാഭിനയമില്ലാത്ത - സാക്ഷതബദ്ധമായ അഭിനയരീതികൾ മാത്രമുള്ള കമകളിയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും. അയ്യപ്പുടക്കിക്ക് പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് അയ്യപ്പൻപാടിലുടെയും മറ്റും സുപരിചിതമായ കമയാണ് അയ്യപ്പചരിതത്തിലെ ഇതിവ്യത്തം. ലളിത മലയാളത്തിലുള്ള ശ്രോകങ്ങളും പദങ്ങളും കേടു മാത്രയിൽത്തന്നെ അർത്ഥം ബോധാക്കുന്നവയാണ്. പ്രകൃതം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള പകർന്നാട്ടമോ അഭിനയക്കേതങ്ങളോ ഇതിലില്ല. ചുവന്നതാടിയും വെള്ളത്താടിയുമോഴിക്കുന്നതും പേരും വേഷങ്ങളും രംഗത്തുവരുന്നുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചു മഹിഷിയുടെ വേഷം കൗതുകമുളവാക്കുന്നതാണ്. മോഹിനി, ശൃംപകനെ നൃത്തം പറിപ്പിക്കുന്ന രംഗം ഒരു സർസപ്രയോഗം തന്നെ. അയ്യപ്പൻ പുലികളെ കൂട്ടിവരുന്നത്, അവസാനത്തിലെ പതിനെട്ടാംപട്ടി, അയ്യപ്പത്തിഷ്ഠം തുടങ്ങി ടാബ്ലോ സമാനരംഗങ്ങൾ സാധാരണക്കാരെ ആകർഷിക്കും. പലതലത്തിലും മതസമന്വയത്തിന്റെ കമയാണ് അയ്യപ്പകമ. ഇതിലെ അയ്യ

പുൺ-വാവർ ബന്ധം വർത്തമാനകാലത്തിൽ എറെ പ്രസക്തമാണ്. അയ്യ പ്ലക്കറിപ്പസരത്തിൻ്റെ കാലമായ വ്യശ്വികം, ധനു, മകരമാസങ്ങൾ കേരള ത്തിലെ ക്ഷേത്രത്തിലെ കാലങ്ങൾ കൂടിയാണ്. അതിനാൽ കാലിക്ക്രാ ധനുവും അയ്യപ്പചരിതം ആട്ടക്കമെയ്യുടെ പ്രചാരത്തിന് ആകം കൂടുന്നു. പുതിയ കമകളുടെ പ്രചാരം കളിയോഗങ്ങളുടെ സാധിനംകൊണ്ടാണെന്നു കരുതുന്നവരുണ്ടാവാം. പ്രൊഫസർ വിജയൻ്റെ മനിക്കൺംവിജയവും കേരളകലാമണ്ഡലത്തിൻ്റെ ശ്രീ ധർമ്മശാസ്ത്രവും കളിയോഗങ്ങളിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായതാണ്. മികച്ച കളിയോഗമെന്നവകാശപ്പെടാവുന്ന കലാമണ്ഡലത്തിൻ്റെ ധർമ്മശാസ്ത്രവാണ് എറ്റവും വേഗത്തിൽ കളിയരഞ്ഞിൽനിന്ന് മറഞ്ഞുപോയത്. ഈ പദ്ധതിലെത്തിലാണ് ശ്രീ. സി.എ.വാരിയരുടെ അയ്യപ്പചരിതത്തിൻ്റെ വിജയം ശ്രദ്ധേയമാകുന്നത്.

ശ്രീ.സി.എ.വാരിയരുടെ കമകളി പരിചയവും പ്രായോഗികവും ഡിയും തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് സമ്പർഖ്റ്റരാമാധനത്തിൻ്റെ രചനയിലാണ്. രാമാധനത്തോളം സമുഹത്തിൻ്റെ അടിത്തട്ടവരെ വേരോടിയിട്ടുള്ള മറ്റാരിതിഹാസമില്ല. പഴയകാലത്തെ ഗൃഹാന്തരീക്ഷവും മിക്ക ഭഗവതീക്ഷ്യത്താജ്ഞിലും കൊല്ലംതോറും ആവർത്ത്തിച്ചു അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന തോൽപ്പാവക്ഷേത്രത്തും തുഞ്ചക്കെട്ടും അധ്യാത്മരാമാധനത്തിൻ്റെ നിത്യപാരാധാധനവും രാമാധന കമാപ്രചാരത്തിന് സഹാധകമായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യമായി കമകളിയുണ്ടായതും രാമാധനകമയെ അടിസ്ഥാനമപ്പെട്ടു തിരിത്തനെ.

കൊട്ടാരക്കരത്താവുരാൻ്റെ രാമാധനം ആട്ടക്കമെകൾ വേണ്ടതു വിജയിച്ചില്ല. മഹത്തായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൻ്റെ ഉപാളണ്ടാതാവ് എന്ന നിലയിൽ തന്യുരാനോക് മലയാളികൾക്കുള്ള കടപ്പാട് അനംല്പമാണ്. എന്നാൽ കവിതാരകതിയുടെയും പാണിയിത്രത്തിന്റെയും രംഗപരിമിതികളുടെ ചുംപുള്ളി അനുഭവത്തിന്റെയും കുറവുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ കമകളിൽ ഭൂരിഭാഗവും അരഞ്ഞാഴിഞ്ഞു. സംഭവബഹുലമായ രാമാധനകമയെ പുർണ്ണമായി സംഗ്രഹിക്കുന്ന മറ്റാരാട്ടക്കമെയ്യുമില്ലതാനും. ഈ നിലയ്ക്കാണ് സമ്പർഖ്റ്റരാമാധനത്തെ വിലയിരുത്തേണ്ടത്. ഈരുപത്തണ്ണു രംഗങ്ങളിലായി ഒരു രാത്രികൊണ്ട് തിരക്കിട്ടിന്നയിച്ചു തീർക്കാവുന്ന രിതിയിലാണ് ഇതിന്റെ രചന. ശ്രീരാമാവതാരത്തിൻ്റെ മുന്നോടിയായ പുത്രകാമേഷിമുതൽ പട്ടാഭിഷേകംവരെയുള്ള പ്രധാനസംഭവങ്ങളുംാം അരങ്ങെന്നതു വരുന്നുണ്ട്. അതിചട്ടലമായ രംഗപ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ട് കാണികൾക്ക് ആദ്യത്തോടു മട്ടപ്പീഡിംഗാരെ കാണാൻ കഴിയുന്നു.

പ്രഗതി നടന്നാരുടെ ആദ്യവസാനവേഷങ്ങളിലുടെ കമാംശങ്ങൾ പലതും പകർന്നാടുന്ന ഏകകന്ദപ്രധാനമായ വഴിയാണ് കമകളിയുടെ സാമാന്യസ്വന്ധവായം. വിസ്തരിച്ചാടുന്നതിലാണ് പ്രയോക്താവിന്റെ മികവ്. ആ നിലയ്ക്ക് സാമ്പദായിക കമകളിക്കവകാർക്ക് ഇത്തരം ആവിഷ്കരണരിൽ ഇഷ്ടമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, ഒരു നടന്തനെ പകർന്ന ടുന്ന് കാര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തനടന്നാർ നേരിട്ടിനയിക്കുന്നു എന്നേ ഇതിൽ വ്യത്യാസമുള്ളു. സമ്പർക്കരാമായണത്തിലേയും ഏതെങ്കിലും ഭാഗമെടുത്ത ആടങ്ങൾ വിസ്തരിച്ച് ക്രമപ്പെട്ടതിയാൽ പഴയകമകളെപ്പോലെ തന്നെ ഇതും അവതരിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

ബൈദ്യരത്നം പി.എസ്.വാരിയുരുടെ സമ്പർക്കരാമായണം സംഗ്രഹനാടകത്തിന്റെ ശക്തമായ സാധാരണ സമ്പർക്കരാമായണം ആട്ടക്കമെയുടെ രചനയിൽ കാണാം. വരഹരപിയ, വരാളി, കാന്ദ, ഹൃസേനി, ശഹാന, പുർവ്വകല്യാണി തുടങ്ങിയ ഇതര കമകളിയിൽ ഇന്നും ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന പുതിയ റാഡിയോ പരീക്ഷണമനോണം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയത് സമ്പർക്കരാമായണത്തിലാണ് എന്ന ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യംകൂടിയുണ്ട്.

രചനാപരമായി ശ്രീ.സി.എ.വാരിയർ അയ്യപ്പചരിത്തതിൽനിന്ന് രാമായണത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുവോഗേയ്ക്കും അതഭൂതാവഹമായ കൈത്തഴക്കമാണ് നേടിയിരിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. പ്രത്യേകിച്ച് പദങ്ങളുടെ രചനയിൽ. സാഭാവികമായ പ്രാസപ്പാരുത്തം മുദ്രയ്ക്ക് വഴങ്ങുന്ന പദമലടനാനിയന്ത്രണം എന്നിവ സമ്പർക്കരാമായണത്തിലെ പദങ്ങളെ മികച്ച ആട്ടകമകളുടെ നിലവാരത്തിലേയ്ക്കുയരിത്തുന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:

അല്ലെന്നേഷം സ്വപ്വരവേണ്ടിനി
ഉല്ലാസേന വസിച്ചാലും നീ
പില്ലാളികളും നിൻ തനയർക്കിനി
കല്ലാണഞ്ഞൾ ഭവിക്കും നുനം

ശണ്ടാം രംഗത്തിൽ ധാഗരക്ഷയ്ക്ക് രാമലക്ഷ്മണയാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടോകുന്ന വിശ്വാമിത്രൻ ദശരമ്പെന ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകളാണിവ. പദങ്ങളുടെ ലാളിത്തും പോലെതന്നെ നടന് മുദ്ര പിടിച്ചുനന്നിക്കാനും എന്നെല്ലാപ്പോം. കല്ലാണപദത്തിലെ ദീർഘദർശനം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനും.

മുന്നാം രംഗത്തിൽ താടക്ക ശ്രീരാമനെ പോരിന്നു വിളിക്കുന്നതിനും നന്നാണ്.

ഉറ്റം നടിക്കേണ്ണ ബാലകാ നീഡയൻ
 തേരുയ്ക്കിടയ്ക്കു പെടാനില്ല പാർക്കിലോ
 ഉറ്റിക്കുടിച്ചാലുമെന്ന് ദാഹം തെള്ളു
 മറുവാനില്ല നിന്നും നിന്നെ മേനിയിൽ
 കൊന്ന ഗജേന്നൻ കരിപ്പുതുണ്ടനോപാൽ
 വസനാം നിന്നെ ചവയ്ക്കുന്നതുണ്ടു സൊൻ

രു വിദഗ്ധവന്നെന്ന് മുന്നിൽ അഭിനയത്തിന്നെ അനന്തസാധ്യതക
 ഇംഗ് ഇരു വരികൾ തുറന്നിട്ടുന്നത്. ആ രണ്ടു കമ്പാപാത്രങ്ങളുടെ ആകാ
 രസഭാവതാരത്തമ്യം ഈ വരികളിൽ ധനിക്കുന്നു. രാമ-താടകാബസ്യത്തിൽ
 വാത്സല്യം, ഒരി തുടങ്ങിയ ഭാവങ്ങൾ ആരോഹിച്ച് നാളിതൃവരെ ഉണ്ടായ
 വ്യാഖ്യാനങ്ങളേയെല്ലാം ഈ വരികളിലെ കവിത അനുകൂലിക്കുന്നു.
 ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ സന്ധുർജ്ഞരാമാധാനത്തിൽ ധാരാളം കാണാം.

നാടകങ്ങളിലെപ്പോലെ സംഘടനരംഗങ്ങൾ തദനുസാരിയായ
 സംഭാഷണങ്ങളിലുടെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ കവിക്കുള്ള വൈദഗ്ധ്യം
 തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന രു റംഗമാണ് പരശുരാമനും ശ്രീരാമനുമായി ഏറ്റു
 മുട്ടുന ഭാഗം. ലഘുവാക്യങ്ങളിലുടെ പരസ്പര ആത്മവീര്യമുണ്ടാക്കുന്ന
 പരിഹാസപ്രയോഗങ്ങൾ കൊട്ടാരക്കരത്തെപ്പുരാൻ്റെ സീതാസാധ്യംവരത്തി
 ലുമുണ്ട്. അതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരുദാഹരണമിൽ

പരശുരാമൻ: എന്തെന്നോ നിന്നക്കു ഭീതി കഷ്ടത്രിയകുലത്തിനന്തകനാ
 മെന്നോടേറ്റിട്ടുന്നതിനുമുണ്ടോ?

ശ്രീരാമൻ: പലരും കഷ്ടത്രിയർ തങ്ങൾ നലമോടെ മന്ത്രികൾ പുല
 രുന കാലം കഷ്ടത്രകുലനാശക്കോ ഭവാൻ?

കലാമണ്ഡലം രാമൻകുട്ടിനായർ, പരശുരാമനെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ
 കാലത്തുതന്നെ വാഴ്ക്കു കുഞ്ഞുനായർ നാട്യസംഘത്തിനുവേണ്ടി പര
 ശുരാമൻ്റെ ആടങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ഒണ്ടിനും തമ്മിൽ ചില്ലറി വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും സന്ധുർജ്ഞ
 രാമാധാനത്തിലെ പരശുരാമൻ രാമൻകുട്ടിനായരുടെ വഴിയാണ് സ്വീകാരി
 ച്ചിട്ടുള്ളത്.

സന്ധുർജ്ഞരാമാധാനത്തിൽ സാർവ്വതികമായി കാണുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ
 ഗാനസാഹിത്യമെന്ന നിലയിൽ പ്രത്യേകിച്ച് എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്.
 പാത്രസാഹാവത്തിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചുണ്ടുന സന്ദർഭങ്ങളും കൂറവല്ല. രാമാ

ഭിഷ്ണകം മുടക്കിയ അമയുടെനേര കോപിക്കുന്ന ഭരതനോട് ശ്രീരാമൻ്റെ
വാക്കുകൾ ഇതാണ്:

അരുതരുതനുജാ നീഡയാരുനാളും നിനചെയ്തി-
ടരുതെടോ മാതാവെന്നും പരമവനിതയല്ലോ
ഹിതമെന്നാർത്ഥവർ ചൊന്നതഹിതമായിരുന്നാലും
ചിത്തമേത്ര പാലിച്ചീടാണ്...

പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചില ആട്ടക്കമെകളിലെ രചനകളോട് ചൊയ്യാസൗ
ഭ്യശ്യമുള്ള ചില ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും സംഖ്യാരൂഹമായണതിലുണ്ട്.
പത്താം റംഗത്തിൽ കുപിതനായ ഭരതൻ്റെ, കൈകേയിയോടുള്ള-
ഐലാറോതകിയാം നിശാചരി നീ കാകോളിഭരിതേ...

എന്ന പദം കേൾക്കുന്നേം

യാഗശാലയിൽനിന്നു പോക ജവാൽ ഭൂതേശദയിതേ (ഒക്ഷയാഗം -
ഇരയിമ്മിന്തമ്പി) എന്നു തുടങ്ങുന്ന വർക്കൾ ഓർമ്മയിൽ വരും. (പായ്ഞ്ചി
പദരചനയുടെ ഒഴുക്കും ഒരുക്കവും ശ്ലോകങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല).

പട്ടാലങ്ങളായ റംഗക്രമങ്ങളാണ് സംഖ്യാരൂഹമായണതിന്റെ ഒരാ
കർഷകാലടക്കമെക്കിലും ഭരതനും കൈകേയിയുമായുള്ള പത്താംറംഗം
അല്ലപം ഇഴയുന്നതായിരേതാനും. കമാവ്യാനത്തിലും അവിടെ ആവർത്ത
നമുണ്ട്. ബാലിവധ്യത്തിൽ ശ്രീരാമൻ്റെ സാന്ത്വനം കനപ്പുട്ടതല്ല. (അത് എല്ലാ
രാമാധനത്തിലും അങ്ങനെന്നാണല്ലോ). കമകളിൽ തുലസിക്കുന്ന ഉപയോഗിച്ചുള്ള ഉപയോഗിച്ചുള്ള രാമരാവണയുഖവും ഉദ്ദേശിച്ച ഉണ്ഠവുംബാക്കിയില്ല.
അതെ സമയത്ത് ഭക്തിരസപ്രശ്നമായ പട്ടാലിഷ്ണകത്തിലുള്ള അവസാനം
സഹ്യദര്യപ്രാധാന്യത്തിൽ നിബന്ധനയിൽക്കൂകയും ചെയ്യും. വേഷവൈവിധ്യം
കൊണ്ട് ഇത്രയധികം കാഴ്ചപ്പറ്റുംബാക്കാൻ മറ്റാരു കമയ്ക്കും കഴിയു
മെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശ്രീ.സി.എ. വാരിയരുടെ മുന്നാമത്തെ ആട്ടക്കമെയാണ് സംഖ്യാരൂഹം
പ്രസ്താവചരിതം. വൈദ്യരത്നനം പി.എസ്.വാരിയരുടെ സംഖ്യാരൂഹം പ്രസ്താ
വചരിതം നാടകത്തിന്റെ ശക്തമായ സംഖ്യാനം ഇതിൽ കാണാം. ഇന്ന്
അരങ്ങുകളിൽ നിലപിരിൽക്കുന്ന മറ്റാരു പ്രസ്താവചരിതമുണ്ട്. ഹിരണ്യക
ശിപുവിന്റെ തപസ്സുമുത്തൻകേ അതിൽ കമയാരംഭിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ
സനകാദി യോഗികളുടെ വൈകുണ്ഠം സന്ദർശനവും ജയവിജയരാർക്കേ
കൂന ശാപവും തൊട്ടുതുടങ്ങി ഭൂദേവീഹരണവും വരാഹാവതാരവും

ഹിരണ്യാക്ഷ വധവും ഉർപ്പടുത്തിയിട്ടുള്ളതിനാലാണ് ഈത് സമ്പൂർണ്ണ പ്രഹ്ലാദചരിതമാകുന്നത്. അതിവിപുലമായ ഇതിഹാസകമയിലെ മുഖ്യാം ഗണങ്ങളും ദുശ്യവർത്കർക്കേണിവന്നപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും സമ്പൂർണ്ണ രാമാധാരത്തിന് ഒരു തിക്കുമുട്ട് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. സംഭവങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് കടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആധാരാധേയയാനുപാതം പ്രഹ്ലാദചരിതത്തിന് കൂടും, കമകളിൽത്തും തിക്കണ്ണുനിൽക്കുന്ന പദങ്ങളും ചെന്നാഡംഗി പുഷ്ടകളമായ ഫ്രോക്കങ്ങളും ഈ ആട്ടകമയയുടെ നേട്ടമാണ്. പദങ്ങളിലേയും ഫ്രോക്കങ്ങളിലേയും അക്ഷിഷ്ടമായ ഒഴുക്കും അനന്തസാധാരണമായ ലാളിത്യവും എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. ‘ധാരാർന്നബെദ്ധത്യ നൃട’ എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഇതിലെ ഭണ്യകവ്യം മലയാളഭണ്യകങ്ങൾക്കുഠാരു മുതൽക്കുട്ടാണ്.

സംജാതനാശിവളിലബ്യാതെ ദക്ഷതനാരു
പിണ്ഡോമൽ, നാരഭർ പറഞ്ഞു
സുരൂപതി തെളിഞ്ഞു - അബവലയെ വെടിഞ്ഞു
ദയിതനമ തിരികെ വരുമതു
വരെയുമരുളീടണം
അദയ, മഹൾ ചുനിയൊടുമൊഴിഞ്ഞു

തുടങ്ങിയ പ്രാസാനുപ്രാസപ്രയോഗചാതുര്യം ചെന്നാപദ്ധതിയിൽ പക്കാ തവന ഒരു ആട്ടകമയാക്കുത്തിരുത്തി അടയാളമാണ്. ഫ്രോക്കരചനയിൽ കവിയുടെ കൈകത്തഴക്കം കാണിക്കാൻ ഇതിലെ മംഗളഫ്രോക്കം മാത്രം മതി.

ദുഷ്ടമാർക്കു ദയം കരൻ, മദ്ദരം
പാപർക്കാരണം കരൻ
ശിഷ്യമാർക്കബദ്ധം കരൻ, വരദനാം
ദക്ഷപ്രിയൻ ശാഖുതൻ
സ്പഷ്ടം തൽപ്പണാദർക്കു ഭുക്തിദന്ധോ
ലോകത്തിനെല്ലാറ്റിനും
തുഷ്ടാമംഗളമേകുവാൻ നരഹരിം
ഭുർത്തിം നമാഘന്മാം

മഹാഭാരത സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം അവർ സുഷ്ടിച്ച കമാപാ ത്രഞ്ഞാലിലുടെയാണ് അനശ്വരയശസ്ത്ര നേടിയിട്ടുള്ളത്. ആസ്വാദകപ്രധാന തതിൽ സാനുകന്മം കുടിയേറുന്ന കായായും, ഹിരണ്യകൾപുവിരുന്ന് പത്തി, ശ്രീ സി.എ. വാതിയരുടെ പാത്രരചനാവെവഭവത്തിനൊരുദാഹരണമാണ്.

ಮಿಕച್ಚ ಅರ್ಥಕರ್ಮಾಕವಿಕರ್ ಪೋಲ್ಯುಂ ಪಾತ್ರಸ್ಯಷಟ್ಕಿಯಿಂ ಶರವಿಕಾರಿಳ್ಳಿನೆ ಪೊತ್ತುವೇ ಅರ್ಹಕೆಷಪಮಣಿಕ್. ಅತಿಲ್ಯಂ ವಿಶೇಷಷಿಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಕಣಿಗ್ನಿಂತ ಅರ್ಥ ಕರ್ಮಕಳಿತ್ ಪರತಿಯಾಲ್ಯಂ ವ್ಯಕತಿತಮ್ಮಾತ್ಮೀಯ ಸ್ತ್ರೀಕರ್ಮಾಪಾತ್ರಣಾಳೈ ವಿರಳಿ ಲೆಣ್ಣಾಳೆ ಪೋಲ್ಯುಂ ತಿಕಿಯಿಳ್ಳಿನೆ ಪರಮಾರ್ಥಮಾಣಂ. ಇಲ್ಲ ಪಶ್ಚಾತ್ತಲ ತತ್ತಿತ್ ವೆಣಂ ಕಾರ್ಯಾಯವಿನೆ ವಿಲಯಿರುತ್ತಾಳೆ. ಮಾಣಿವಪ್ಪಿಂಜಿ ಹ್ರಡಿರಾರಿ ಶ್ರೀಮದ್ದೇವಾರ್ಥೆ ರುಷಂಗರ್ಭಪರಿತತ್ತಿತ್ ಏರಿನಿಕ್ಹಾತಿಚ್ಚಿಣಾಯ ಅರ್ಥಮಣ್ಣಾ ನರತತ ಸ್ವಾತಂ ಕೆಕೆಕಾಣಂ ಕೊಳ್ಳಾಳೆ ನಿರ್ಬವಣಿತಿಗಾಕ್ಕಾನೆ ರುಷಂಗ ಒಳ್ಳೆ ಯರ್ಹಮಸಹಂತವ್ಯಂ ಮಾಣಿಕಸಂಘರ್ಷವ್ಯಂ ತನೆಯಾಳೆ ಇಲ್ಲ ಪತ್ತಿಯ ತಯಂ ಅಂತ್ಯಾರ್ಥಿಚ್ಚಿ ತೀರ್ಕಾಗ್ನಂತ್. ಸಿ.ಆರ್. ವಾರಿಯರ್ ಪಿತ್ರಿಕಾಲರ ಚಾರಣಾಯ ಸೀತಾಪರಿತ್ಯಾಗತ್ತಿಲೆ ಸೀತಯೇಕಾಳೆ ವ್ಯಕತಿತಮ್ ಕೆಕವಣಿ ಇಂಣಂ ಇಲ್ಲ ಸಾಯಿಕೆ ಎಣೆ ನಿಣ್ಣಂಶಯಂ ಪರಿಯಾಂ.

ಪಚ್ಚ, ಕತತಿ - ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಚ್ಚ ರಣ್ಣ ಪ್ರಯಾಂ ಕತತಿಕಳ್ಳುವೆ ಏಕಕಾಲ ಪ್ರವೇಶಂ - ಮಿಗ್ನಿಕ್, ತಾಡಿ ತ್ಯಾಗಣಿಯ ಪ್ರಯಾಂಪ್ರಾಪ್ತ ವೇಷಣೆಂಳ್ಳಿಲ್ಲಾಂ ಸ್ವಾಲ್ಲಾ ವಿಕಮಾಯಿ ಅರಣಿತತ್ವ ವರ್ಣಣತ್ವಕಾಣಂ ರಂಗರಿಕಾಣ್ಣಿಪ್ಪುಂ ವೇಷವೆವಾವಿ ಯ್ಯವ್ಯಂ ಪ್ರಪ್ರಾಂಪರಿತತ್ತಿರ್ಣೆ ರ್ಯಾಷ್ಯಮೆಂಧಾಳೆ.

ಎಣ್ಣುತನೆ ಚೆಯ್ತಿದಿಲ್ಲಂ
ನಿಂತಿರ್ವುವಿರಿಂ ಪ್ರತಿ -
ಉತ್ತ್ಯಾಮಣಂ ವರ್ಗಾಣಿಲ
ಎಣ್ಣಣ್ಣಾಯತಾಣೆ ವಿಭೋ?
ಉಗ್ರಸಂಪಂಶರಂತಾಣೆ
ನಿಗ್ರಹಿಷಾಳೆ ಕಣಿಣಿತೀಲ
ಉತ್ತರಣಜ್ಞಾರ್ಥಣವ್ಯಂ
ನಿಷ್ಪಂಥಮಾಯತ್ವವಿಭೋ
ಅಂಬಯಿತಿಲಾಢಿತ್ತಿ ತನೆಗೆ
ಅಪ್ರಾಯಿಕಣೆ ನಿಗ್ನಾರ್ಗೃ
ಪ್ರತಿಣಿಕಿತಾಣೆಯೆವಂ
ರ್ಯಾಣಣಣೆ ಚೆಯ್ತುಪಾರಂ

ಹಣಣೆ ಹ್ಲಾಹಿಯಾಕಣಿಂ ವಕಗಣಿಕ್ಕಾನೆ ಪಡಣಿತ್ತಾರ್ಥ ಐದಾರಂಗಪ್ರಯೋ ಗಸಾಯತರೆಯ ಕಣಿಗಿಣಿತ ಕವಿಯ್ಯಾದೆತಾಳೆ. ಚ್ಯಾರ್ಜಕರಿತ್ತಿತ್ ರಚನಾರ್ಥಕ ತಯಿಲ್ಯಂ ರಂಗಪ್ರಯೋಗಸಾಯತರ್ಯಾಯಿಲ್ಯಂ ಸಿ.ಆರ್. ವಾರಿಯರ್ ಏರ್ಡವ್ಯಂ ಮಿಕಚ್ಚ ಅರ್ಥಕರ್ಮ ಸಂಸ್ಕರಣೆಪ್ಪ್ರಾಂಪರಿತಿಮಾಳೆ. ಪಾಣಿಕಾಣಂ ಅಲ್ಪಪಸಾಲ್ಪ ಮಹಿಲ್ಯಂ ಅರಣಿತ್ ವೇರೋಡಿಯ ಮರ್ಗಾರು ಪ್ರಪ್ರಾಂಪರಿತಂ ನಿಲಗಿತ್ಕಾನೆ

ತ್ವಾಕಾಣೋ ಸಂಖಾರಕರ್ಕ ಇಲ್ಲ ಕರ್ಮಯಪ್ಪಿಗೆಯುಹ್ನ ಅಜಳತಕಾಣೋ ಅರ್ಥಪ್ರಚರಿತತತಿಗುಂ ಸಂಪುರ್ಣರಾಮಾಯಣತತಿಗುಂ ಕಿಟ್ಟಿಗೆತ ಅರಣೆ ಸಂಪುರ್ಣ ಪ್ರಷ್ಟಾಭಪರಿತತಿಗೆ ಲಭಿಕ್ಷಾಣಿಲ್ಲಿಗೆ ತಾರಿಭಾಗ್ಯಂತರಗೆ.

ಶ್ರೀ. ಸಿ.ಪ್ರ. ವಾರಿಯರ್ದುದ ನಾಲಾಮತೆ ಅರ್ಚಕರ್ಮಯಾಗಂ ಸೈತಾಪ ತಿತ್ಯಾಗಂ. ಸೈತಾಪರಿತ್ಯಾಗತಿಿ ಉತ್ತರರಾಮಾಯಣಕಮ ಮೃಷಿವರೆ ಪ್ರತಿ ಕಷಿಷ್ಠಾತ ನಿರಾಶಯಾಯಿರಿಕ್ಕುಂ ಹಲಂ. ಅಂಮಂಗಳಕರ್ಮಾಯ ದುರಂತ ಷಿರಿ ಕಾಗಾವಾಂ ವಾಲ್ಮೀಕ್ಯಾಶ್ರಮತತಿಿ ಅಗಾಮಯಾಯಿ ಎತತ್ವಾಗ ಸೈತಯ್ಯಾದ ಕಮ ಪ್ರತ್ಯಲಾಭೇತೋಽಂ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯರ್ದುದ ಮಂಗಳಾಶಂಸಕಳ್ಳೋಽಂ ಅವಸಾ ನಿಪ್ಪಿಷ್ಠತ. ಚಟುಲಕ್ರಿಯಕಳಿಲ್ಲಾರೆ ಶೋಕಪ್ಪಾಯ ಮೃಷಿಗಿಿಕ್ಕುಗಾ ಕಮ ಏಕ ತಾಂಮಾಯಿಪ್ರೋಕ್ಷುಗುಂ. ಲವಣಾಸ್ಯಾರವಯತತಿಲೆ ಮಣ್ಣಾಗುಂ ಮಣ್ಣಾತತಿಕ್ಕುಂ ಪಕರಂ ಸೈತಾಭ್ಯಾಷಣತತಿಗೆ ವಶಿಪೋಕರೆಯಾಣ್ಣಾಪಯೋಗಿಷ್ಟಿಕ್ಟುಹ್ನತ. ಕಮ ಕಳಿಪ್ಪಾಽಕಳಿಲೆ ಕೇಳಿವಿಪ್ಪಣಿಗೆ ಪುರಕಾರದಕರ್ಮಾಯ ಪ್ರಾಸಾರದಂತಿಲ್ಲಂ ಸೈತಾಪರಿತ್ಯಾಗಂ ಪ್ರಷ್ಟಾಭಪರಿತತಿಗೆ ವಿತಾನತತಿಲೆತತಿಯಿತ್ತಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ. ಸಿ.ಪ್ರ. ವಾರಿಯರ್ದುದ ಅರ್ಚಕರ್ಮಕಳ್ಳುದ ಪೊತ್ತ ಮೃಬಮ್ಮಾಡಯಾಯ ಭಾಷಾಭಾಷಿತ್ಯಾಂ ಅತಿಗೆಂ ಪಾರಮೃತತಿಿ ಎತತಿಯ ಕರ್ಮಯಾಗಂ ಸೈತಾಪರಿತ್ಯಾಗಂ.

ಎಲ್ಲಾರ್ಥಣಿತಿಲಕ್ಷಾಂ ನಿಷಪತ್ನಿರೆಯಾತ್ತ -
ಎನ್ನಾಲ್ಲಾಸಮೋದ ಮಣಿಂಣಿರೆಮಾನಿಲಿಪಾಣಿ
ಸಲ್ಲಾಪಮಾರ್ಗಾಗು ಶರ್ವವ್ಯಾಂ ರೆಲ್ವಾಗಾಮಂಣಣಾಣ
ಮಣ್ಣಾಕಷಿ ಸೈತಯಾಽಂ ಮಣಿಂಣಿ ಮಣಿಂಣಿತಾಗಂ

ಎನಾಪೋಲೆಯ್ಯಾಹ್ನತ ಫ್ರೋಕಣಾಽಂಭ್ಯಾಂ
ಮಹಾಭಾರತಾಂಷಿಷ್ಠಾಲ್ಯಾಂ ಮಣಾರಿಂ ವಿಷಮಣಾಣ
ಅಂಕಲ್ಯಾಂ ಅಂಶ್ರಮಣೆಷಿವಿದಂ ನಿರ್ಜಂಲಂ ಶಾಂತಂ
ಇಂಕಾಂಗಾಂ ನಿರೆಯಾಗಿವೆಂ ರಾಂಗಾಲಿಗುಂ
ವಂಭ್ಯಾವಿ ಪರಿತ್ಯಕತಯತಿಗಾಂ ಭ್ಯಾಂಬಿತಯಾಗುಂ

ಹತ್ಯಾಪೋಲ್ಯಾಹ್ನತ ಪಾಣಾಽಂ ಸೈತಾಪರಿತ್ಯಾಗತತಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕತಯಾಗಂ. ಇರಿ ಕರೆ ಕೆಂಟಾತೆತರಗೆ ಏಂರೆಕಾಲಂ ಮಣ್ಣಿಿ ಅಗ್ನಾರಣಾಗಮುಣಾಕ್ಕುಗಾ ತಾಗಂ ಹತಿಲ ಮಿಕ ಪಾಣಾಽಂ ಅಮವಾ ದ್ಯುಷ್ಯಾಂಗಿಯ ಮುಣಿಟ್ಟ ನಿರೆಕ್ಕುಗುಂ ಹತಿಲೆ ಶಾಪ್ಯಾಂಗಿ.

ಶ್ರೀರಾಮಣ, ಲಕಷ್ಯಮಣಣ, ಸೈತ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ಭರತಣ ಮುತಲಾಯ ಕರ್ಮಾ ಪಾತ್ರಾಣಾಣ ಪ್ರಾರಾಣಾಗುಣಾರಿಕಳಿತರಗೆ.

കാളിഭാസൻ്റെ “ആജന്താഗുരുണാംഹ്യവിചാരണീയ്” എന്നാശനി
കുന്ന ലക്ഷ്മണനോടും

ഉർബാതലോകത്രയക്കണക്കേപി
സത്യപ്രതിജ്ഞണ പ്രവിക്തമനേപി
ത്യാം പ്രത്യക്ഷമാൽ കലുഷപ്രവൃത്താ-
വസ്ത്രേവമന്യുർഭരതാഗ്രജേജേ

എന്നു തുറന്നടിക്കുന്ന വാല്മീകിയോടുമാണ് സി.എ. വാരിയരുടെ
ലക്ഷ്മണ വാല്മീകിമാർക്ക് കടപ്പാട്. സീതാപരിത്യാഗത്തിലെ ഉള്ളാലക്ഷ്മാ
പാത്രമാണ് ഭരതൻ. അന്യായത്തിനും അധർമ്മത്തിനും നേരെ, ആരുദ്ധരയും
മുംബാന്നാക്കാതെ സ്വയം മരിന്ന ധാർമ്മക്രോഷം കൊള്ളുന്ന ഭരതനെന്നാണ്
‘സമ്പുർണ്ണരാമാധാരണത്തിലെ വിച്ഛിനാഭിഷേഷകത്തിൽ കാണുക. അതേ
വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ് സീതാപരിത്യാഗത്തിലും കാണുന്നത്.

അറിയുന്നു നിജപത്തിനി സതിയെന്നു ഭവാനോർത്താൻ
എതിരിയിൽ തെളിയിച്ച പരിശുദ്ധി മിനിതോ
അബവലയാം നിജപത്തിയവളോ ദർശിണി സാധ്യി
വിപിനേ ആദ്രയം നാസ്തി കർന്നതാവകയുക്തി

എന്ന് ശ്രീരാമൻ്റെ മുവത്തുനോക്കി പറഞ്ഞ് ഇങ്ങനെയുള്ള അയോധ്യ
യിൽ ഇനി ഞാനില്ല എന്നു പറഞ്ഞിരിഞ്ഞിയത് വാക്കിനൊന്ത പ്രവൃത്തി
തന്നെയായി.

മറ്റൊരു ദൃശ്യകലയേയുംപോലെ, കമകളിയും സംവിധായകൻ്റെ
കുടി കലയാണ്. യഥഃശരീരനായ ഭാഗവതർ വാസു നെടുണ്ടാകിയോടും
കോട്ടയ്ക്കൽ കൃഷ്ണൻകുട്ടി നായരാശാനോടും ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള കട
പ്പാട് ശ്രമകർത്താവ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കമയൈച്ചുതലും ചിടപ്പെടു
തലും ഒപ്പം നടന്നതും പി.എസ്.വി. നാട്യസംഘത്തിന്റെ സഹകരണവും
ഈ കമകളുടെ വിജയത്തിന് കാരണമാണ്.

ആരുവെവദ്യശാലയുള്ളിടത്തോളം കാലം, കമകളിയും പി.എസ്.
വി. നാട്യസംഘവും ഉണ്ടാവും. അവയുള്ളിടത്തോളം കാലം ശ്രീ. സി.എ.
വാരിയരുടെ അയ്പ്പചർത്തവും സമ്പുർണ്ണരാമാധാരണവും കളിവിളക്കാളി
യിൽ തെളിഞ്ഞുന്നിൽക്കും. മറ്റാരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ശ്രീ. സി.എ.
വാരിയരുടെ കവിയശസ്ത്രം അന്നശരമാക്കിത്തീർക്കുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആട്ട
കമകളായിരിക്കും.

❖ ❖

മഹായാനം

ശ്രീധരനുണ്ണി

അഭക്തപരമാട്ടുതീവൻ
 കുന്നിനുച്ചിതിലുണ്ണാരാൾ
 പ്രേരനിക്കണിയില്ലെൻ്റെ
 യുറ ചണ്ണാതിയൈകിലും

അവൻ ബവ്വിയൽത്തിക്കാട്ടു-
 പാതയെന്നറിയുന്നു ഞാൻ
 അതിലുടെ നടക്കാനാ-
 യെന്നോടോതി ഉടുത്തവൻ

കുറച്ചുകാലമായെന്നോ-
 ടൊന്തും മിണ്ണാതിരിപ്പവൻ
 ഒരുന്നാൾ വരുച്ചുക്കൂട്ടു-
 കാരനെന്നു നിന്നപ്പവൻ

അവൻമാടിപ്പിളിയ്ക്കുണ്ടോ-
 ത്രേതോ കാന്തിക്കശക്തിയാൾ
 നടപ്പൻ, കഷീണിതം ഗാന്ധി-
 രക്കിലും വഴിയാക്കവെ

മുള്ളിനാൽ മുടിയെന്നാലും
 കാഴ്ചമണ്ണിയിരിക്കിലും
 വിയർപ്പുനീരിലെലാനാക
 നന്നാണ്ടാടിയിരിക്കിലും.

കെട്ടനാറ്റം പരക്കുന്ന
 കാറ്റുവിശ്വനുംവെകിലും
 ചുട്ടുപൊള്ളുന്നതീയുറു
 ഓഫി നീറുന്നുവെകിലും

തർപ്പണം

ആർ. ആർ. വർക്ക്

മേഖലിരിയില്ലയരുന്ന കാറിന്റെ
 മർമ്മരമുത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യമായ്...
 വൈജ്ഞാനിപ്പുത്രന്റെ ശ്രമാഞ്ജലികളി-
 ലുടക്കയ്യത്താവത്രേ വിശ്ശേഷപൊരാനികൾ?
 കാടല്ലാതായൊരീ കാടിന്റെ മുലയിൽ
 നേർത്തനീർച്ചാലായ്, മഠാൻ തുടങ്ങുന്നൊ-
 ലിപാപനാശിനി തന്റെ കുളിർമ്മയിൽ,
 ഈ പിണ്യപാഠ തന്റെ തെണ്ട മിനുസത്തിൽ,
 അർപ്പിച്ചിട്ടെ താൻ എഴുപും, ചെറുളയും,
 ചന്ദ്രം ചാലിച്ച വെള്ളവും ചേർത്തെന്റെ
 യുള്ളിൽ നിന്നെത ഭിഡികളോർമ്മകൾ;

പിന്നിലാണെന്ന് ബന്ധുക്കൾ,
 പാപദാരം ചുമ്പിപറ.
 തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ പാടി-
 ല്ലാനു കല്പിച്ചതാണാവർ

 ഏറുചീബീംഭാരമെന്നാലും
 ഇക്കാ ചുമ്പെന്നുമേ
 അക്കന്തുള്ളവയിക്കാട്ടു-
 പാതമേൽവിനു വെക്കിലോ?

അലറും നബിയായ്, ചുറ്റി-
 ചുറിയും നാഗദുതമായ്,
 വിഷകാറ്റായന്നകാര-
 പരപായ് ചീറ്റിയൈകിലോ

 അതിടിതികരം ദൃശ്യ
 കടുംതുടി മുഴങ്ങവേ,
 പിളിക്കൈയാണാവൻ ആരും
 കൈക്കാതുചുത്തിലങ്ങനെ

ଚେଣ୍ଡୁ ଶରୀକଲୁଙ୍କ ଚେଯତ କୁରୁଣେଇସୁଥୁଂ?
 ବେଳଜାତୁପୁରେଣ୍ଟ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଶେଷିକଳୀ-
 ଲୁହଦେଇଯତ୍ତାବରେ ପିଛେଣ୍ଟିପାବାଣିକି?
 ହୁଏ କେକକୁରେନ କବିତ୍ୟା ବେଳେଖା-
 ଶୋଣେଇସୁଧ୍ୟାଶେଷିଲି! ଏବେଳ୍ଟ ଯାତ୍ରାମୋଢ଼ି!
 ପ୍ରତିତ କଲାଙ୍ଗି, ତରୁ ତଳେଣ୍ଟି, କହା-
 କହନେଇସର ତରୁ ଶରଦେଇସିଲ ବାଖିବେ,
 କୋଟିଯତ୍ତରେଣ୍ଟାର କାତୁକର୍ମକୁଣ୍ଠିଲେ-
 ଯେକରେତ୍ତାତେ ପୋଯତାମେବେଳ୍ଟ ଯାତ୍ରାମୋଢ଼ି.
 ଏକାଟ ବାର୍ଷିକୁବେଳୁଣିଲ ତଣେଶର୍କରୁ
 ପକୁଚେରାନ୍ କଶିଯାଣି, ମାଵିକର୍ମ...
 କହନେଇସର ନେଇତ ତିରନ୍ଦୀଲ ତରୁଣି-
 ଲର୍ଦ୍ଦିଶ୍ଵିଟ ଶୋନେଇସି ତିଲୋବକଂ.
 ଏବେଳା ଶୋନାକିଯ, ଶୋନ୍ ହାତମାକିଯ
 ପକୁମନସିତିଯେକରେଣ୍ଟିଯାତିଥାଶେଷିଲି!
 ବାତାଲୁପୁଙ୍କ ଚେରୁବେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ କୁଣ୍ଠିଶ୍ଵରେ-
 ଯୁଦ୍ଧିତ ଚୋଣିଗୁରୁଭୁକର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ, ପଣ୍ଡ
 ରାବିଲୁକାଳାନ୍ ପାଇନି କମାଇଲେ-
 ଯତ୍ତ ପିଲୁପୁଙ୍କ ମରତିଗାର୍ଯ୍ୟ, ନିର୍ଯ୍ୟପୁଙ୍କ
 କାଲୁଅମ୍ବବପୁଙ୍କ କଞ୍ଚକିଯ ସମ୍ପର୍କର୍ମ
 ନେଣ୍ଟିଯିଲ ଚେରିତ ଦୟମକୁରିଯୁକ୍ତକାର୍ଯ୍ୟ...
 ଏବେଳା ଶୋନାକିଯ, ଶୋନ୍ ହାତମାକିଯ
 ପକୁ ମନସିତିଯେକରେଣ୍ଟିଯାତିଥାଶେଷିଲି!
 ନେନାହନାକାଳି କଶିଯାଣି କାରଣ-
 ମେକାଣି 'ଚୁକ୍ ପେଟ' କର୍ମକୁବେଳାନ୍ତିଯପୁଙ୍କ,
 ପ୍ରକଞ୍ଚିତ୍ୟ ଯାବନବେଳୁଣିଲ ସାନ୍ତ୍ରି-
 ମେକିଯ ନିର୍ଦ୍ରିବ୍ୟତକର୍ମକୁ ବେଳାନ୍ତିଯପୁଙ୍କ,
 ପାବକର୍ମ ସାକ୍ଷିଯାର୍ଯ୍ୟ ଜୀବିତତଣିଲ ଚେରିତରୁ
 ତାନାତାମେନ୍ କୁକୁକାରିଯେକର୍ମ ବେଳାନ୍ତିଯପୁଙ୍କ...
 ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦିଶ୍ଵିଟ ଶୋନ୍ ଏହୁଙ୍କୁ, ଚେରୁବୁନ୍ଦୁଯପୁଙ୍କ,
 ଚାନ୍ଦନ ଚାଲିଛ ବେଳୁଣିଲ ଚେରିତରେଣ୍ଟ୍-
 ଯୁଦ୍ଧିତିଲ ନିର୍ମାଣ ଯୁଦ୍ଧନେଇସି, କର୍ଯ୍ୟକୁର୍ମ;
 ପାଇକାକଟଣେଇସୁଙ୍କ, ନେନାବ୍ୟନଣେଇସୁଙ୍କ?

ഭാവുക്രത്തിലേയ്ക്ക് അന്വയിക്കുന്ന ജീവിതം

സി. വി. ഗോവിന്ദൻ

അസാധാരണമായ ഒരു കൃക്കംബ പദ്ധതിലെത്തിലാണ് പി.എം. നാരായണൻ വളർന്നത്. മനസ്സിനെ മധ്യിക്കുന്ന പല തീക്ഷ്ണാനുഭവങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിൽ ഒരു ബാലപുരാഖിയും തന്റെ ബാലപുരാഖിയും കൊന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. ആ പദ്ധതിലെത്തിലെ ഒരു കലാപകാരിയാവാമായിരുന്നു. അതിലുകിൽ വീട് വിട്ടിരിഞ്ഞി എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഒരോറുധാനായി ജീവിയ്ക്കാ മായിരുന്നു. അതു രണ്ടും ഉണ്ടായില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, നാരായണൻ നന്നായി പറിച്ചു; ഫേഡപ്പട്ട നിലയിൽ ഉദ്ഘോഷത്തിലിരുന്നു; ഉത്തരവാദിത്രബോധമുള്ള ഒരു ശൃംഗാരാധനായി ജീവിക്കുന്നു; സാത്തികനും ശക്തനുമായ ഒരു വ്യക്തിയാണ് താനെന്ന് തെളിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നാരായണൻ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ പുന്നതകങ്ങൾക്കൊപ്പം ചില വലിയവ്യക്തികളും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വി.ടി, കക്കാട്, ആർ.രാമചന്ദ്രൻ, നിത്യചെച്ചതന്നുയര്ത്തി, ജി. എൻ.പിള്ള തുടങ്ങിയ പലരേയും അദ്ദേഹം ശുരൂതുല്യം കണക്കാക്കുന്നു. നാരായണൻ ജീവിതത്തിന് കവിതയിലൂടെ ഭാർഥനികമായ ഒരു ഭാഷ്യം ചമയ്ക്കുന്നു.*

കവി മനസ്സ് അനായാസന തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്ന ഒരു കവിതയാണ് “മെല്ല്”. ഭൂമിയിൽ പതുക്കെചുപിട്ടി, ജീവനത്തിന് മാത്രം ഹിംസിച്ചു, മുത്തുപഴുത്ത്, മധുരിച്ചു രാമനാമ പോലെ മൺസിൽ വിശ്വലിയലാണ് ജീവിതയർമ്മമെന്ന് തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ കവി ഒരവധുതനായി മാറുന്നു. മറമാ താരു മോഹങ്ങളിലോ ലാഭചേതകങ്ങളുകളിലോ അഭിരമിക്കാതെ ഒരു മനസ്സ് നാരായണനുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് പുലിയുടെ മൂല

* പി.എം. നാരായണൻ കവിതകൾ - പി.എം. നാരായണൻ

കുടിച്ച് തുള്ളിച്ചാടുന്ന ഒരു മാൻകിടാവിനെ സുപ്പനം കാണാൻ കഴിയുന്നത്. ('മറ്റാരു കിന്നാവ്' എന്ന കവിത) മുനീശരൻ ആവുക എന്നതാണ് മനുഷ്യർന്നു പരമലക്ഷ്യം എന്ന് നാരാധാരൻ കരുതുന്നു. ('ആദിമുലം' എന്ന കവിത).

'നാരാധാരിയം' എന്ന കവിതയിൽ കവി പറയുന്നു.

നീ ഞന്മാം കയറുന്നില്ല
നീ ഞന്മാം ഇംഞ്ഞുന്നില്ല
നീ ഞന്മാം പറയുന്നുമില്ല¹
നിന്നേടത്തുതനെ
നിതാന്തമാനിയായി
പരമശാന്തനായി
നിന്നെന്തെന്നധാനിച്ചുകൊണ്ട്
നിന്നിൽത്തനെ നിലിനനായി
നീ
നിലകൊള്ളുന്നു."

"ദോധാ നാരാധാരിയം"മാൺ ഈ കവിതയെന്ന് തോന്തുനു. ഈ അവധുതമനസ്സ് മലയാള കവിതയിൽ ഏറെയില്ല.

ലോദ്ദോഹങ്ങൾക്കും മയായ ഒരു മനുഷ്യർന്നു നേർത്ത സുചനകൾ ആദ്യകാല കവിതകളിൽ കാണാം. (ദണ്ഡകാരണ്യം, അനുസ്വാരം തുടങ്ങിയവ) തന്റെ ദണ്ഡകാരണ്യം സൗമീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ജീവിതമെന്തിന് എന്ന ചോദ്യമുയരുന്നു. തലമുറകളുടെ തീരാപ്പകയും കൊട്ടും യുദ്ധങ്ങളും പത്രവ്യുഹവും നിരഞ്ഞ ജീവിതമെന്ന തുടർക്കമെയിൽ തനിയ്ക്ക് താല്പര്യമില്ല. (മുത്തച്ചുണ്ട് എന്ന കവിത) പുർണ്ണജീവിതഭാരങ്ങളുടെ വ്യർത്ഥത ആദ്യം അറിവില്ലെന്നും പിന്നീട് അനുഭവത്തിലുംനേരും കവിയ്ക്ക് ബോധ്യമാവുന്നു. അതിനിടയിൽ ഒരുപാട് വേദനകളും കവി അറിയുന്നുണ്ട്. നിസ്സംഗമമായ ഒരു മാനസികാവസ്ഥ കൈവരിക്കുന്നതിനാണ്ടയിൽ കവി കുടിച്ചുതീർത്ത ദുഃഖം ചെറുതല്ല. ആ ദുഃഖം സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനത്തിലും തത്ത്വശാസ്ത്രമായി മാറുന്നു. ഈ തത്ത്വശാസ്ത്രം താർക്കികന്മാർന്നു; സാഭാവികമായി രൂപംകൊണ്ടതാണത്. അതെങ്ങനെ രൂപംകൊണ്ടുവെന്നതിന്റെ തെളിവാണ് 'രാമാധാരം' എന്ന കവിത.

“അംഗതൻ കുളിരോള-
കൈകെളിലട്ടുകുണ്ടാ-
ളമിന്ത ചുരക്കുന്നു,
നീ ചുണ്ണുപിളർത്തുന്നു.”

ശാന്തനായി, ഏകാകിയായി, നശനായനവജാതശിശുവായി മാറുന്നതു കവി തന്നെ. ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളായി നാരാധാരന്റെ കവി തകളെ വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. പരിവർത്തനം ആദ്യമാദ്യം അസ്ഥാപഞ്ച മായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആദ്യഭാഗം നേർത്തത്തും ഉത്തരഭാഗം വ്യക്തവുമാണ്. സത്താഗ്രഹനത്തിന്റെ നിതാനമായ ഫർഷം കോരിക്കുടിച്ച് എത്തിച്ചേർന്ന ശിവമുഹൂര്ത്തത്തിന്റെ ധന്തു മുഴുവൻ ഒരുക്കിവെച്ചു ഒരുക്കവിതയുണ്ട് - കാൾ. ശവവാഹിയാം ശപ്തഗംഗയിൽ തന്നെന്നാണ് പുണ്ണ്യഭാഗിരമി ഉയർക്കൊള്ളുന്നത്. ശാപം തന്നെന്നാണ് പുണ്ണ്യമായി മാറുന്നത്. ആക യാൽ നാരാധാരൻ എന്ന കവിയുടെ വിജജനം സഹമന്മായിരിക്കുന്നു.

ഈ കവിയക്ക് തുരിയാവസ്ഥ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് അനുമല്ല. ജീവി തന്ത്ര നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടല്ല, അവിടെ എത്തിച്ചേരുന്നത്. ആ അവസ്ഥ സത്യാനേഷണാത്മകമായ ജീവിതത്തിന്റെ സാഭാവികമായ വികാസമാണ്. ‘നീ’ എന്ന കവിതയിൽ ഒരു പ്രയോഗമുണ്ട്- കണ്ണീർ വാസനയാർന്ന ശരീരം. ഈ ശരീരത്തിൽത്തന്നെ ഉയർത്തുപ്പീന്റെ വരദാനം രൂപ പ്രൟുന്നു.

തനിക്കു വീണ്ണുകിട്ടിയ ജീവിതമെന്ന ശാപരത്ത പത്രക്കെ പത്രക്കെ അനുഗ്രഹമാക്കുക എന്നതാണ് ജീവിതയർഹമെന്ന് നാരാധാരൻ കരു തുന്നു. ജീവിതത്തിലും കവിതയിലും അദ്ദേഹം അത് സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവസാനകവിതയിൽ ‘ശുഖതാൻ’ എന്ന ഒരു പ്രയോഗമുണ്ട്. കവി എത്തി ചേർന്ന പരിശുഖമായ ജീവിതലത്തിന്റെ സുചകമാണത്. ആർ. രാമചന്ദ്രൻ കവിതയെപ്പറ്റി ‘ശുഖകവിത’ എന്ന നാരാധാരൻ മണ്ഡാരിത്തു പറ ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും കൂട്ടിവായിച്ചാൽ നാരാധാരൻ കവിതയും ജീവിതവു മാവും.

നാടുംവിട്ടും ദേശവും സ്ഥാനമാനങ്ങളുമടക്കം സകല സ്ഥാവരജം ഗമങ്ങളും ഉപേക്ഷപിച്ച് പരമശാന്തിയിൽ ലയിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ നാരാധാരൻ സപ്പനു കാണുന്നുണ്ട്. (ഉദ്ഘാഗകയറ്റങ്ങളും ഒടുവിൽ ജോലിയും താൻ സയം ഉപേക്ഷപിച്ചിട്ടുണ്ട്). എന്നാൽ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ മറന്ന് അമ്മ

യേയും പെങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ച് കടന്നുപോയവനെ കവി ‘ചെറ്റ്’ എന്നാൻ വിളിക്കുന്നത്. തന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ഭേദവിയെ കണ്ടതുക എന്നതാണ് പ്രധാനം. അതിനുള്ള ആര്ഥംബലമുണ്ടെങ്കിൽ കോട്ടേജിയിലെ സന്തം വിട്ടി ലേയ്ക്ക് രൂദ്ധപ്രയാഗയിലെ തെളിനിര് ഒഴുകിവരും. (അക്കരെപുച്ചകൾ തേടി പ്രോയ്വന് അതു നേടാനാക്കാതെ തിരിച്ചു പോരേണ്ടിവന്നത് മറ്റാരുകമ).

നാരായണൻ്റെ എല്ലാ കവിതകളുടേയും മുന “നിൻ ജേപാതിർഗംഗ യിലെനെന്നയാഴ്തതുക” എന്ന പ്രാർത്ഥനയാണ്. എന്നുവെച്ച് ജീവിതത്തിലെ സക്രിയ്യതകൾ താൻ കാണാതിരിക്കുന്നില്ല ഫുട്സോൾ, ചതുരംഗം മുതലായ കവിതകളിൽ ആ സക്രിയ്യതകളുടെ സുചനകളുണ്ട്. എന്നാൽ തനിക്ക് എത്തിച്ചേരാനുള്ള ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ശക്തിയില്ലതെന്ന.

നാരായണൻ്റെ ചില കവിതകളിൽ അല്പം ഹാസ്യമുണ്ട്. ഈതു പക്ഷേ വെറും ഹാസ്യമല്ല; നമ്പുതിരിയുടെ ‘നസ്യ’മാണ്. വിലകുറഞ്ഞ എല്ലാറ്റിനേയും കളിയാക്കാനുള്ള ത്ര്യമാനത്. അതിജീവനപ്രശ്നം ലളിതമായി പരിഹരിക്കാനുള്ള വിദ്യകളുടെ നേരേയുള്ള തന്റെ മനോഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നരിതിയെന്ന് കരുതിയാൽ മതി. സാധം പരിഹസിച്ച് നാരായണൻ ശുഭനാവുന്നു. കവി സദസ്സിൽ നന്നാത്തശബ്ദത്തിൽ കവിതവായിക്കുന്ന കവിയെ (അതു മറ്റാരുമാവില്ല) ജനമധ്യത്തിൽ ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെട്ട കന്യകയോട് താരതമ്യം ചെയ്യാൻ നാരായണൻ മടിക്കുന്നില്ല.

ഈ കവിയുടെ രചനാപരമായ ശൈക്ഷിക്കാതിരുന്നു കുടാ. ശ്രോകം എഴുതാനുള്ള കരവിരുതും വ്യത്തമുപേക്ഷിച്ചും കവിതയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത നിലനിർത്താനുള്ള പരിപാക്വയും നാരായണൻ കാത്തു സുക്ഷിയക്കുന്നുണ്ട്. വാചാലമായ കവിതകളുടെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ ഈ കവിയുടെ വാചംയമിത്യം പരക്കെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാനിടയില്ല. എന്നാൽ ആസ്വാദക്കാഴ്ചപ്പിനിടയിൽനിന്ന് നേർത്തശബ്ദനാഡം തിരിച്ചറിയാൻ ദുർഘട്ടമോയി ആസ്വാദകരുണ്ടാവും. അവർക്കുമാത്രമുള്ളതാണ് നാരായണൻ്റെ കവിതകൾ.

ഈ കവിയ്ക്ക് പുതാനും അവാർഡ് ലഭിച്ചുവാല്ലോ. “മദ്യയിങ്ങനെ കാണുന്ന നേരത്ത്-” എന്നതുതന്നെന്നയാണ് നാരായണൻ്റെയും തത്ത്വശാസ്ത്രം. പുതാനും ദുഃഖങ്ങളെ കവിതയിലേയ്ക്കു അനുയിച്ചു; നാരായണൻ തന്റെ ജീവിതത്തെത്ത ഭാവുകത്തായിലേയ്ക്കും.

പെപട്ടുകം

ജമീൻ അഹമ്മദ്

ഭക്തി റാവതല്ലയക്'മെന വിലക്കു വായി-
ചേരേതകർന്ന ഉന്നോടെ പുറത്തിരിക്കും
നേരത, കത്തതിദയകരമാം വിധത്തിൽ
പേരിന്ദു നോവനുവിക്കുകയാണൊരുത്തി

ഡാരം പെരുതെന്നാരു വിഭാതചക്രതു പേരും,
സേരം തള്ളന്ന പരമ്പരാ വിളർത്തു നിന്നു
ഈ രോഗരാലയുടെ ശ്രാവിയിലേക്കു ശ്രദ്ധം
കേരാൻ മഴിച്ചു ഘടികാര ശിടിപ്പിഞ്ഞതു.

ദീതം, വിറയ്ക്കുമുംബേഡ കരുതച്ചില്ലിൻ
വാതിൽപ്പുറതു ചെവിയോർത്തു ഇപിച്ചു നിന്നു
നാമായിവന്നേയിടനെയു കടഞ്ഞടക്കത
രേതല്ലു ആചിത്യുടെ മാറു തൊടുനുവണ്ണു

എന്നുമന്നു പ്രസവിച്ചു വളർത്തി ഇം-
ട്ടേനോളമാക്കി ചുളിവേറു കരണ്ണളിൻ സാൻ
ഇന്നോളമേരെ ഗമയോടെ പകുത സ്നേഹ-
മിനോരീ കൊടിയ വിഡ്യിയളന്നിട്ടുന്നു

അക്കാണുമംബരതലത്തെയളന്നുതീർക്കാം
ഉക്കേറിട്ടു ശലയിടിച്ചു സമംനിരതാം.
അർക്കൻ ചൊരിഞ്ഞ വെയിലിന്ദു കണക്കെടുക്കാം
ആർക്കാബുമധ്യുടെ നോവു കൊടുത്തുവീട്ടാൻ

ചിന്താകുലം ഫുദയമിഞ്ഞെന ദീർഘജന-
ബന്ധങ്ങളിൽക്കെടുയുമീ നിശിഷ്ടതിലുള്ളിൽ
സ്വന്തം നിണം നിലവിളിക്കുകയാണ്, രക്തം-
ചിന്തിത്തുറന്ന ഇനന്നീജിംരം വിടുന്നോൾ

വാതിൽക്കണ്ണവനു പരിചാരിക, കാതിലേതോ
വേദാക്തിപോലെ പതിയും പുതുരോദനത്താൽ

പിണ്ടയാളികൾ

കെ.എസ്. ആനന്ദ്

(2000 മാർച്ച് 12-ാം തീയതി മാർപ്പാപ്പ ജോൺപോൾ റണ്ടാമൻ കുന്ന്
സാരജപത്തിലെ അവസാന വാക്കുകളായ “മേധാ കുർപ്പ; മേധാ കുർപ്പ;
മേധാ മാക്സി മാ കുർപ്പ!” (എൻ്റെ പിഴ, എൻ്റെ പിഴ, എൻ്റെ വലിയ പിഴ)
ചൊല്ലിക്കൊണ്ട്, ക്രസ്തുമതം അതുവരെ ചെയ്ത തെറ്റുകൾക്ക് ലോക
തേതാട്ട മാപ്പേക്ഷിച്ചു).

ഇലക്കിനാക്കയാരിളും നിലാവൊളി
ഉണർന്ന ബത്തലഹോ തൊഴുത്തിരീതയായ്
പുള്ളയും പത്തമൊന്തിരുളിൽ നിന്നന്താ
പറന്നുവീണു തീകളുമൊരുക്കയായ്.

മോദാശ്രൂ തുകി മരുവുന്നാരിവരെ കൈയിൽ
ചുല്ലത്തലിൽ തുടക്കനിലാപിനെ വച്ചുതന്നു
പേടിച്ചു നിലമിഴി നാലുപുറത്തുനീട്ടി,
വാടിച്ചുവന്ന ചെറുകാലുകളിട്ടിച്ചും
ഇതു ലോകമായ ദുരിതക്കെണ്ണിയിൽ പതിച്ച
മാലോടെ മുഴുംയുമയർത്തിയവൻ കരണ്ണതു

നന്നാമതായി ഉധുവാക്കണാരെന്റെ മോൺ
തൊള്ളിൽതൊടുന്ന കനിവെന്നു കൊതിച്ചുരെന്റെ
കള്ളിൽ കവിഞ്ഞു കവിളുടെയൊലിച്ചുതിരുന്ന
കള്ളിവരെന്റെ യാരങ്ങളിലേയ്ക്കു വിണ്ണു.

എന്തോ രൂചിച്ചു കൊതിയോടെ കുരുന്നുപെതൻ
തൻ താതനേകിയ ചവർപ്പു നൃണാഞ്ഞികൾ
സ്വന്നം ദുരം വിധിയോർത്തു സ്വയംഘീച്ചി-
ടടൻ താന്തപ്പുതെന്നാടുവിലിന്നെന തേന്തിയോതി:

മോനെ, നിരെ പിതാവു നെമ്പിനീയിൽ സുക്ഷിച്ചുരുഷാണിതാ
തേനായ് ജീവന പുണ്യതീർത്ഥക്കണ്ണായ് കൈകൈക്കാള്ളുകീ പെത്രകും
മാനഞ്ഞാളുഡ്യർന്നു ഭാവിയിരുളിൽ പൊൻതാരകമായ് മാരബ
ഞാനിനേകിയ കള്ളുനീരിനെരിവും നോവും മിക്കായ് ക നീ. ●

വിള്ളെതപാടവും ചലർവനികളും
 പള്ളുകുമ്പുതിരക്കുചിയിടങ്ങളും
 എറിവിൻചില്ലതൻ കുളിർമ്മയിൽ കൃടി-
 തിരികുവാൻ വെള്ളപ്പിറവുകളേണ്ടിയാം
 കുറുകിയെത്തിട്ടും തപോവനവുമായ്
 കന്പുക്കണ്ണാരു ധരാതലചിശ്ചാൾ
 കുറിശുകളാലേ സൗഖ്യത്രിയാക്കും
 കുറിശുയുദ്ധവും വിശുദ്ധയുദ്ധമായ്!
 സനാതനമുല്യമുണ്ടത്തിട്ടുനോരെ
 ചരിത്രസസ്യിൽ കവലകൾതോറും
 കവണ, കല്ലുകൾ ഒളിച്ചുവെച്ചു കൊ-
 ണ്ണതിരിട്ടുവതിനെന്നാരുണ്ടി നിന്നു നാം!
 പറുച്ചീസായിലും ഒളിപ്പോരിനായി
 പിശാചിനു പകർന്നിട്ടുനു വിജയാം!
 പുരാഹിതകുലം സുവസുഷ്ഠുപതിയിൽ
 ചകലാസുകളിൽ ചുറ്റെതുകുടവേ
 അനുചരർ പരംപുമാനുവേണ്ടിയി-
 നടരാട്ടിവേ, പുറിത്തുയർന്നിട്ടും
 അലമ്പറ നല്ലാരുക്കുപാട്ടായി;
 വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങാ, തലയണയായി!
 പ്രശാന്തിൽ പ്രാവിൻ ചുവന്ന ചുണ്ടിലി-
 നൊല്ലിപുച്ചില്ലയോ, ഇളിക്കുമസ്തിയോ?
 നിഞം നുണണ്ണിട്ടും കംാരയേന്തിയും
 നിരായുധലാക പ്രസംഗചാതുരി!
 വിനാശകാരികൾ ഏരിക്കന്നുമായ്
 പ്രതിക്കുട്ടുകളിൽ നിരന്നുനില്ക്കണം;
 മനുഷ്യരാശിയോടിതേറ്റു ചൊല്ലണം:
 “പിഴയിതെൻ പിഴ; വലിയതാം പിഴ!”

അമ്മതപുജ

ഡി.കെ.എം. കർത്താ

ശ്രൂദത്തെച്ചുവരത്തിച്ചടിയിലൊരു കിളി-
ക്കൊണ്ടു കേൾക്കുന്നതുണ്ടാ?
ചുണ്ടിൽപ്പുവൻകിളിക്കിനൊരു മധുമധുര-
സ്വർഘമുണ്ടാ നുണയ്ക്കാൻ?
മുറുന്നുണ്ടാ മതിർക്കും കിളിയുടെ മൊഴിയിൽ
സാന്തുന്നതിന് മരം?
ഉണ്ടന്നാൽ മുത്തുപുജാരതി കളക്ക, കവേ!
ജീവിതം ജീവിതവ്യം!

വീടിനുള്ളിൽ തള്ളത്തിൽ തഴയുടെ മുദ്ര-
പായയുണ്ടാ വിരിക്കാൻ?
പായിൽച്ചായികിടത്താൻ ചിരിയുടെയച്ചതം
തുകിട്ടു കുണ്ടതുമുണ്ടാ?
കുണ്ടതിന് തുമന്നഹാസം പ്രദയയമനിയിൽ
ചുവിയറ്റുന്നതുണ്ടാ?
ഉണ്ടന്നാൽ വൈകുതിന്താൻ മുതിരതി, കവിതേ
ജീവിതം ജീവിതവ്യം!

നെമ്പിനോർമ്മപ്രഷ്ഠിൽ ഇനനിയുടെ മുവം
സോമബിംബം കണക്കെ-
അതബ്യുന്നുണ്ടാ? വിതുന്പും ചൊടിയിണ ചൊരിയും
കീർത്തനം കേൾപ്പതുണ്ടാ?
അമ്മേരാറ്റതിലാർഷപ്രൗതിലയയുഗളും
സ്വത്മാട്ടുമുണ്ടാ?
ഉണ്ടന്നാൽ ചാവുതോറും വൈകിയുക, കവിതേ
ജീവിതം ജീവിതവ്യം!

വാനത്തിൻ രംഗവേദീവിപുലത വിടരും
 കണ്ണകളാൽ കാണ്ണമതുണ്ടോ?
 മേലത്തിൻ രൂപമോലും സുരഖിസുത¹നര-
 ഞേരി നിൽക്കുന്നതുണ്ടോ?
 കേൾക്കുന്നുണ്ടോ ഭിഞാവിൻ ഗമകദരിതമാം
²കാലജിനേയലഗർജം?
 ഉണ്ണനാൽ ഘത്യുകാം തടയുക, കവിതേ,
 ജീവിതം ജീവിതവ്യം!

വീടിൻ വാതിൽക്കലുണ്ടോ വയറിലെരിയുമാ
 തിയിൽ വാടിക്കെലിഞ്ഞും
 നാണിച്ചും നേർത്ത ഒട്ടാൽ “അഗ്രതിയതിമിയായ്
 വന്നു”വെണ്ണാതിട്ടുന്നോ?
³സാനുഡ്രകാശം ദിവനാഷ്ഠരനുടെ പദ്ധതിൽ
⁴കൃഷ്ണനെനക്കാണ്ണമതുണ്ടോ?
 ഉണ്ണനാൽ ഘത്യുകാം രതിവികൃതി, കവേ
 ജീവിതം ജീവിതവ്യം!

1. കുടിയാട്ടത്തിലെ അക്കിത്തയ്യോകപ്രകാരം ശിവനടരാജൻ്റെ തിരുവരങ്ങൾ ആദ്യം വന്ന് ഇരിക്കുന്നത്, സുരഭിയുടെ മകൻ നാഡിക്കേശരനാണ്. (മദനാരാത്രേ നൃത്യം നംഭേ രംഗിഭേതോ ധർമ്മവ്യുഷായം, സുരഭിതന്നുണ്ട്)
2. കാലകാലൻ താളംചേർന്ന നൃത്യത്താൽ കാലത്തെത്തയും കാലനേത്യും വെല്ലുന്നു.
3. അനുഡ്രകാശം = കുടക്കരയൽ (മേലസന്നേശം, 98, ‘അനുഡ്രകാശബ്യുധ്യം’)
4. അഹം വൈശാനരോ ഭൂതാ - ഭഗവർശിത

പച്ചമണ്ണ്

വിജയരാഖൻ

താഴിരിനു തെള്ളു

വെളിച്ചുംവേണം.

നിവരാ-

നിത്തിരിവട്ടം വേണം.

കാറ്റിൻ ചുട്ടും

മുകിൽ സാഷ്പണ്ണള്ളും.

പുവിനു തെള്ളു

സുഗന്ധം വേണം.

തെളിയാൻ മധുവി-

നിത്തിരി വീണ്ടും,

വിടരാൻ തെള്ളു

കിനാവും വേണം.

എന്തിനു വിശ്വാസിൻ

മുത്തുകൾ വേണം?

പാലാഴിക്കെന്ത്

കടയാൻ വേണം?

എന്തിനു വേറെ

ദാഹം വേണം?

എന്തം വേണം

മരുന്നുവേണം?

കണ്ണിരിന്ത്

മഹാനീലത്തിൻ

തോരാമോൾ-

അതിരകൾ വേണം?

ഇടവും വലവും,
 ചോഷ്യും, പച്ചയും,
 മണ്ണപ്പുക്കിലും,
 പാതാളിങ്ങളും,
 കള്ളെക്കാഴ്ചയും
 പൊള്ളപ്പേച്ചും,
 ഒരുവഴി തിരിയും
 നേരനേരയ്ക്ക്
 വെള്ളിവും കെട്ടാൽ
 വേഗവുമേന്തി? -
 നീന്തിനിന്താക്കയും?
 കിട്ടാൻഡിയും,
 കെണിയും, കയറും,
 ഇല്ലാഞ്ഞരം,
 കാണാഷുറവും.....

ഏർത്തയുന്ന ദുർഘടം -
 പച്ചകൾ വേണം
 ഇത്തിരിയലിവി -
 നീടവും മണവും.
 എന്തിനുവേണേ
 സ്വർദ്ധാവേണം?
 വനികൾ, കണികൾ,
 മൺമാളികകൾ,
 കപടാശ്ജലികൾ,
 കനകപ്പുഴകൾ?

ഏർത്തയുന്ന മല്ലിൽ
 തന്ത്ത്വിടയല്ലോ
 വീണു രമിക്കാൻ
 വീഴാതാവാൻ.

സംസ്കൃതകവിത

ഗീതാഞ്ജലിഃ

(രവീന്ദ്രനാമാകുർക്കുതം കാവ്യം)

അനുവാദകഃ കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

4)

ഹേ, ദേവ, മധ ജീവസ്യ
ജീവ, ജാനാമഹിം തവ
സജീവസ്പർശനം നിൽക്കം
മഞ്ചർപ്പാംഗ്രഷു വർത്തതേ.

അനേന ഹോതുനാ ടാറ്റം
മദീയം സർപ്പഭാ മയാ
പവിത്രതാപുർപ്പിഷേവ
രക്ഷിതും പ്രയതിഷ്യഭേ.

അസത്യാനി സമശ്താനി
വിചാരാണാം സഹിതംമുഖം
സമുക്ത് സ്ഥാപയിതും നുനം
പ്രയതിഷ്യ സദാപ്യഹിം.

യത്രൈപ്പാഥവഗ്രശ്ലാഖി
സത്യം തത് ത്യേമസി, പ്രഭാ,
വിവേകസ്യ പ്രഭാ യേന
ഭാപിതാ മധ ചേതസി.

അവിലാൻ കുടിലദ്ദേശ്യാശ
നിഷ്കരാബ്യ മധ മാനസാശ
യതിഷ്യഹിം മധ ദ്രോം
രക്ഷിതും സ്ഥമുടിരിശ്ശലം.

യതോ ജാനാചി ചച്ചിത്ത -
സംസ്ഥിതേ പുണ്യമനിരേ
ആസനം താവക്കീനം തു
ദവതീതി, ഉച്ചപ്രദോ.

5)

ഉപവേഷ്ടുമിഹിം കാഞ്ഞക്ഷ
കഷണകാലം തവാനികേ;
എത്വർത്ഥമഞ്ചുള്ളതാം മേ
കൃപയാ ദേഹി, മത്പ്രദോ.

സാന്വതം യേഷു കാരേഷു
വ്യാപ്തഃ സൻ സ്ഥിതേചുസ്ഥിഹിം
താനി സർവ്വാണി കർഖാണി
പുരയിഷ്യാഘനന്തരം.

വിശ്രാംമാ വിരതിർയദ്വാ
വിനാ തേ മുവദർശനാൽ
ബനവാനുദ്ഗുയതേ, നാമ,
കണാപി മമചതസ്യ,

തൃഭീയദർശനാദാവേ
മമ കാരും ദവത്യപി
പ്രധാസജലധര തീര -
രഹിതേ സതതശ്രദ്ധ:
മർമ്മദയ്യനിഭിർഭീർല്ല -
നിശ്വാസെസഖേ സഹാധുനാ
ഗ്രീഷ്മകാലഃ സമാധാനതോ
മദീയം ജാലകാന്തികം.

വാടികാപ്രാഞ്ഞണേ ഫുല്ല -
സുനസശ്വയസകുലേ
സഞ്ചാലയന്തി സംഞ്ഞീത -
വാദനം ബ്രഹ്മരാ മുദ്രാ.

അസിത്യാ സജുവം, ഭേദ,
ത്രയാ സഹ നിരാകൃലം
അസ്ഥിൻ വിശ്രാമസംഭയ
പരിപുർണ്ണ ച നീരവേ

അധാരീക്ക്യത്വ മർത്ത്യസ്യ
ജീവനസ്യ സമർഷണം
ഗാത്രിശ്വാഖ്യഹം കാല-
സ്തദർത്ഥമധ്യനാട്ടഗതഃ

6)

ലഘുപുഷ്പിമിരം ലുണ്ണ
ഗൃഹാണാപ്യവിളംബിതഃ;
അഹം ബിംബി നോ ചേതരി
റ്റാത്യാ ധൂലാം പ്രത്വിതി.

ന ഭവേതതവ മാലായാം
സമാനം തസ്യ, പരം തവ
ഹസ്തജാതരുജാലേശാത്
പ്രസീം ച ലുനീഹി തത്.

നോ ചേരേ ബോധനാത് പുർഖം
സമാപ്തോ വാസരോ ഭവേത്
പുജാവേലാപ്യവസിതാ
ഭവേതിൽ ദയം ഏ.

തസ്യ വർണ്ണാ ഐനോ ന സ്യാർ
ഗസ്യ കഷീണോ ഭവേദപി,
തമാപി കാലെ ലുജേഡ്യം
പ്രയുഞ്ചക്ഷ്യ തവണേവനേ.

7)

സ്യസ്യ ഭൂഷണവസ്ത്രുനി
ഒ ത്രിതിരപാനയത്,
അഹകാരോ നാസ്തി തസ്യ
വേഷഭൂഷാദികം പ്രതി.

ദശാവതാരം

ശകുന്തളി. സി

അനിലിപ്പണിയാരു ശിശു-
 കാത്യകം വിടർന്നിട്ടും
 ക്രൂകൾ, അച്ചിഞ്ഞപ്പാ-
 ലുർന്ന ചുണ്ണുകൾ, ഉമ-
 യറിയും കവിശ്രദ്ധകം,
 മാനത്തു പഠനിട്ടും
 വിമാനം ജിജ്ഞാസാതി-
 രേക്കത്ത വിടർത്തിട്ടും

ഭൂഷാപ്പേന്ദ്ര നാഭ്രഹത
 വിലനം കഷ്ടമാവയോ:
 തവ മദ്യ ച മേ തത്തു
 പ്രതിബന്ധേയാ ഭവേദപി.
 നഭ്രയു: കൃണിതേ തസ്യ
 തവ കർണ്ണജപസ്യനാ:
 മിയതേ കവിഗർഭോ മേ
 ത്രഞ്ചംകഷം തു ലജ്ജയാ.

ത്യാരിയപാദനിക്കേട്
 നിഷ്ട്രാസ്ഥി കവിശ്രൂർ
 അവക്കം ലഭിതം ചെചവ
 കരബൈ മു ജീവനം
 കമ്മിൽ വേണ്ണുർധമാ യസ്ത്തു
 സർവ്വാപ്പവതിഷ്ഠംതേ
 പ്രതീക്ഷ്യ പുരണം സ്വന്ന
 തവ സംസ്തീതധാരയാ.

(അനുവർത്തനത്)

ഘൃഷ്ണിയിൽ, ഉച്ഛ്വസിൽ
മയഞ്ചും സ്വപ്നങ്ങൾ തന്റെ
നിശ്ചലും, നിറങ്ങളും -
എന്നിലുണ്ടാരു ശ്രീരാജ്!

എന്നിലുണ്ടാരു വ്യദിതം -
പോയ കാലങ്ങളാർത്ഥതു
നേടുവിർശ്വതിർത്ഥതിർ -
തന്ത്രപാഴും പരിഭവി,-
ചുശ്ചതൻ പാശ്മദയത്തിൽ
കണ്ണിരിനുപും ചെർത്തു
കഴിപ്പാൻ, നന്ദികേടിൽ
നീറുവോൻ, സ്ത്രോഹം ഭാവി -
ചുഞ്ഞിടും മണ്ണത്തിൻ
കാലാച്ച തൈട്ടിക്കുന്ന
പാവമാമൊരു വ്യദിതം!

എന്നിലുണ്ടാരു ഭ്രാന്തൻ -
ഉഫും മനസ്സിലെ -
യലട്ടുമോരോത്തോന്തിൽ
മാറാല പോലെചുർത്തു
പിടിക്കും, ബോധാബോധ -
ചുഞ്ചിയിൽ നീറിനീറി -
ചുഡറും, ചരികട -
നോടുവാനാകാത്തതാരു
ചങ്ങലക്കട്ടിൽപ്പട്ടു
തളരും, പാദങ്ങളിൻ
ശക്തിയേറിയാന്തലോ -
ടാർത്തിയേബാടൊരു വേള,
നാടുവിട്ടോടിപ്പാവാൻ
തുനിയും - പരിക്കഴിണ -
നാഡൊരു മുഴുഖവ്വിഭാന്തൻ

എന്നിലുണ്ടാരു കളിൽ-
 അന്യർ തൻ സ്വപ്നങ്ങളും,
 ഉദ്ധോഷയും, തകം-
 പാർത്തെന്തും കവരുവോൻ,
 ഇരുളിൽ പതുണ്ണിനി-
 നീഞ്ഞിണ്ണും, മനീക്കി
 വെളിവിൽ തെളിണ്ണുനി-
 നീണ്ണും, കാണുനില്ലി-
 താരുമെന്നാർക്കും വിധ്വം-
 യാമാരു വെറും കളിൽ-
 രക്കുനം നന്നാനോർണ്ണു
 പുലരും വരെ കക്കും
 പാവഭാമാരു കളിൽ!

എന്നിലുണ്ടാരു കവി-
 കള്ളുനീർ വെൺമുത്താണി
 പുവൊരു വസന്താ,
 സിരുളു നിലാവാണി
 വാതല്പ്രധ്യതാണ-
 നോതി, യീകുപ്പിച്ചില്ലു
 പെറുക്കി ചില്ലുമേട
 തീർപ്പവൻ, കള്ളും കാതും
 വില്ലിലും, കാലോ വെറും
 മല്ലിലുമുറപ്പിച്ചാൻ-
 കീറിയ കടലാസ്തിൽ
 വർക്കപിസ്ഥയം തീർത്തു
 മായുരമനോഹര-
 പിത്തച്ചിക വിടർത്തിടും
 മാന്ത്രികനൊരു കവി!

ഉണ്ടാരു കാഖുകനും-
 സുന്ദരമാണി ഭൂവിൻ

കാഴ്ചകൾ, പുല്ലും പുവും
 കടലും, നദികളും
 കുളിർത്തെന്നലും, 24 -
 പൊഴിയും വഴികളും-
 ശിരുളും, വെളിച്ചവും-
 ശിടിഗും പാദങ്ങളും-
 മെരിവേന്നലും കാറ്റും
 കാടുമീ മരങ്ങളും-
 മാർത്തിയാട, ഭിന്നിവേ-
 ശ്രദ്ധാടു പുണരുന്ന
 കാമുകൻ, വിരഹാർത്ഥൻ!

ഉണ്ടാരു ചിത്രകാരൻ -
 ക്ലൈമിൻ, കൊടും ദുഃഖം-
 തിനിൻ കറുപ്പാസകതി തന്ന
 നീലയും, ഫ്രോധത്തിന്റെ
 ചെമ്പും, സ്റ്റേപ്പിം ചോരു-
 ശിളം നീലയും, ശാന്തി
 വഴിയും തുവെവണ്ണയും,
 വാസല്യത്തിക്കവോലു-
 ശിളം കുകുമം. പുർണ്ണ-
 വിരക്തി ചുഴും കടും
 തവിടും മരണത്തിന്
 മഞ്ഞയും ദാഢിത്തരും ചാലി-
 ചീഴുത്തും അംഗീരും!

ഉണ്ടാരു ഗായകനും -
 ഒരു പുവിരിയുണ്ടോ,-
 തിറുവിണ്ണാരു തുള്ളി
 പുൽത്തുപിലുടയുണ്ടോ,-
 ഉരുംബയാരു കുഞ്ഞു
 പിച്ചവെയ്ക്കുണ്ടോ, തെന-

ലലസമിലകളി-
 ലലകളിളക്കുണ്ടാ-
 ഇംഗ്ലീഷ് പുഡിയോടി-
 പിടിഞ്ഞു പതയുണ്ടാ-
 ഉതിരംഭിരം തിര-
 യടിച്ചു ചിതറുണ്ടാ-
 ഭിടിടൻ ദേഹം പെരു-
 മഴയായ് പെയ്തിടുണ്ടാർ
 കേൾക്കുന്നു സംഗ്രീതം താ-
 നലിഞ്ഞു പാടുന്നു താ-
 നൊരു ഗായകൻ!

ഉണ്ടാരു നെയ്തതുകാരൻ -
 ഇംഗ്ലീഷ് മോഹ -
 മോക്കലൈംഗ് വക്കുചേരിൽത്തി -
 ട്രിലായ് മനോഅശമാം
 സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തുചേരിൽത്തി -
 ട്രിഭാഹിനമാര
 പുകളൊയ് തുനിഛേരിൽത്തി -
 ട്രീവകൃതുഹലം
 ദംഗിയാസ്യദിപവൻ -
 തുപ്തനാം നെയ്തതുകാരൻ!

ഉണ്ടാരീശ്വരനെന്നിൽ -
 ഭായയാൻ കാട്ടിക്കുട്ടും
 കോപ്രായം കണ്ണുചിരി -
 യുറിടും ചുണ്ടിൽ മന -
 ഹാസ്മതൊളിപ്പിച്ചു,
 നിർവ്വികാരനായ്, സർവ്വ -
 സാക്ഷിയായ്, സർവ്വത്തിനും
 നാമനായ്, ഭായാ, മോഹ,
 കാരി, കാരണാ, കാലാ -
 തീതനായ് ചിരം വാഴു
 മീശ്വരൻ!

പിതൃബൈലി

വി.കെ.ഫോ

കുമാർ ലക്ഷ്മിപി -

മെന്നുണ്ടാൻ തേരിപ്പോന്ന
കറുതവിളക്കിണ്ട്
കരങ്ങൾ ബാല്യത്വിണ്ട് -
പൊളിഞ്ഞമശ്രദ്ധിത്തിയിൽ
വരച്ച വേരില്ലാത്ത
നിശ്ചൽ മാത്രമാണുന്നീ
എന്നു താനവിശ്വാസി.

സംശയിച്ചുതേയില്ലെന്ന്
കഴചാരമിഴികളിൽ
നിംബു ജീനുകൾ, കോക്കി
കാട്ടവേ, നിശലിക്കും
കോടിയമ്പുവന്തിനു
നേർക്കാണു കലിക്കാണു
നീ, പോരുവിളിച്ചുണ്ടി -
നീംകുറേ ദീനാഭേവരെ

ഇളിച്ചും തും
വഷളൻ ദോഷയ്ക്ക് തു-
നീനിയാണി പരിസ്ഥിതി,
നീ കല്ലുതിരുണ്ടു,
ചതിവാളുനിക്കായി -
കുനിശേഷം കരുതേന്നേ
നിന്നു, ദുതാവേശ -
പ്രേരിതമു, മെൻബുദ്ധി.

പച്ചമണിക്കുടശാത്തി-
ലുട, നിന്റൊപം, ധാര-
യാദൈരൻ്തെ പുറംപൊള്ളി-
ചോഴകിക്കഴിയവേ;
കുറ്റബോധവും ഭയ-
വും ചേർന്ന പിരിക്കയർ
കെട്ടി നീ സ്വയമാണ്ടു
വലിച്ചു ശിരടിയും
മുള്ളണ്ടിലൊട്ടും പോലെ,
യെങ്ങുപോകില്ല, മെൻ്ത്
ബലിയുപത്തിൽത്തന്ന-
യെത്തുന്നു പരിക്കീണം.
തോൽപ്പിക്കുചീതേ, തോല്പി-
യടുക്കിപ്പണിതൊരി
ചീടുകൊട്ടാരത്തിന്തെ
നിശലിൽ നടുനീർജ്ജവു
പിരിയാ, മിനി; യതിന്
മുൻപെത്തു പറയുവാൻ?
തെല്ലുനിന്നാലും, യാത്രാ-
ംഗളുമാണുസിപ്പൻ.

"പിഡകൾ പൊറുക്കാത്തകർക്കാണ്; പകയുടെ
പുഴയിലിരുപത്തിഡാനുരു നീരാടിഡാൻ;
അവരെ യാതർഷണം, തീമഴയായിപ്പയ്തു
തണ്ണുപ്പിച്ചാവു, നമ്മെ തപ്തമാം വഴികളിൽ."

വായനമുറി

കൂട്ടികളേ, ഇതിലെ

‘കദളിപ്പം’ - കൃഷ്ണാജ്ഞൻ, വില 20രൂപ. ‘യന്ത്രപ്പാവ’ - പാലാ കെ.എറോമാത്യു, വില 25 രൂപ. ‘നാം ഓന്’ - പി.വി.എസ്.പടികൽ, വില 20രൂപ.

പ്രസാധകർ: പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്,
വി.പി.ഉള്ളി

കദളിപ്പം :- കൂട്ടികളുടെ മനസ്സിന്റെ കൂട്ടികൾക്കുവേണ്ടി എഴു തുന്ന കവിയാണ് കൃഷ്ണാജ്ഞൻ. ശബ്ദങ്ങൾക്കിയും ഇരുണ്ടവും പ്രാസവുമെല്ലാം ഒത്തിനാക്കിക്കൊണ്ട് പാടിരസിക്കാൻ പാകത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഏതാനും കൂട്ടികവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘കദളിപ്പം’.

കൂട്ടികളേ ഉദ്ഘാഷിച്ച് രചിച്ചവരെയക്കിലും മുതിർന്നവർക്കുകൂടി എഴു മാകത്തക്കെ ആശയതലവും ആസാദ്യതയും ഇവയ്ക്കുണ്ട്. വിവരങ്ങൾക്കും അലങ്കാരകല്പനകളും യുക്തിയും യക്തിരാഹിത്യവും അസംബന്ധകല്പനകളും ഇവയിലെ ചേരുവകളാണ്. മിത്തവും ഒരച്ചിത്യവും ദീക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കൃഷ്ണാജ്ഞനിമാസ്ത്രുടെ മാതൃക അനുകരണാഡിയം തന്നെ. യുക്തി റാഹിത്യത്തിലെ യുക്തിയെ കൂട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ നയ്യുടെ കൃഷ്ണാജ്ഞൻക്ക് എറു അവസരമുണ്ടാകാറില്ല. ഗൗരവമേറിയ പ്രഹോളികകളേ അത്യന്തം ലഭിതമായാവിഷ്കരിക്കുന്ന കവിതകൾ ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്.

“പഷ്ടം വടക്കിലാവുകകൊണ്ടാവാം
പയ്ക്കിന്റെ പാല് വെളുത്തതായി

.....
പാപ്പുവിൻ പീശിക്കുപെപ്പരഞ്ഞേ”

എന്ന നൃണകവിതയെന്ന മികച്ച ഉദാഹരണം. പഴമൊല്ലുകളുടെ മുറുക്കവും കടകമകളുടെ ലക്ഷ്യവേധിയായ മിത്തവും ഈ കവിതകളിൽ ഇച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

നാം ഒന്ന്: “ഇളംതലമുറയെ സമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കുവാൻ സ്വന്നേഹവാസല്യങ്ങൾ തുള്ളുവുന്ന മനസ്സാട അധ്യാപകനായ ഒരു കവി ആകർഷകമായി കവിത രചിക്കുകയാണ്” എന്ന് ശ്രീ.പി.കെ.ഗോപി, പി.വി.എസ്.പട്ടികലിഞ്ഞേ ‘നാം ഒന്ന്’ എന്ന കൂട്ടിക്കവിതാ സമാഹാരം പഠിച്ചയപ്പെട്ടത്തിക്കൊണ്ടശുത്രത്തുന്നു. എങ്കിലും കവിതയുടെ ‘ജു’വായ വഴി മാത്രമേ തനിക്ക് വഴഞ്ഞുകയുള്ളൂവെന്ന് ശ്രദ്ധകാരൻ ഈ കൃതിയിലൂടെ തെളിയിക്കുന്നു. ഉപയോഗിച്ച് വലിച്ചെറിയേണ്ടതാകരുത് ബാലസാഹിത്യം എന്ന് കുണ്ടുണ്ണിമാശപ്പോലുള്ള കവികൾ തങ്ങളുടെ കൃതികളിലൂടെ നമേം ഓർമ്മിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകർഷകതും പെട്ടെന്ന് മങ്ങുന്നതും ഒരിഷ്യ തതിന്പുറത്തെയ്ക്ക് സംസ്കാരമായി വികസിക്കാൻ സാധ്യതയില്ലാത്ത തുമായ കവിതകൾക്കും അവയുടേതായ ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടാകുമല്ലോ. ആ നിലയ്ക്ക് നോക്കുമ്പോൾ ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ കർത്താവിനും സംതൃപ്തികവകാശമുണ്ടാകുന്നു പറയാം.

യന്ത്രപ്രാവ: ഉളിയന്നുർ പെരുന്തച്ചരുള്ളും മകൻ തച്ചേരേയും കമ നമുക്കെല്ലാം സുപതിചിത്തമാണ്. മുത്തള്ളിക്കമെയായും ജീവിതസമസ്യകളെ അനേകിക്കുന്ന സാഹിത്യസ്വഷ്ടികളായും ചലച്ചിത്രമായുമെല്ലാം പുനരാവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട കമ.

യുക്തമായ മാറ്റങ്ങളാട സോദ്ദേശ്യമായി ഈ കമയെ ബാലസാഹിത്യരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കൃതിയാണ് ‘യന്ത്രപ്രാവ.’ മുല്യശാഖാപണ്ഡിതരുടുമുള്ള ക്രൈകരണത്തിന് ഹാന്ത്രികിയും സഹാരം തേടുന്നു തുഃഖത്തി. ശാസ്ത്രവും മന്ത്രത്രണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെജാന്താളുമെന്താണുള്ളിൽ സജീവ സാന്നിധ്യം കുന്നു. സ്വന്നാം പകർന്നാൽ യുാസ്പാരമനുഷ്യക്കുട്ടിയുണ്ടി എന്നും ഏന്നും സ്വന്നേഹത്തിലും നാറത്താത്തെന്ന ഈ കൃതാളം ശ്രദ്ധാലോഹിക്കാനാണ്.

കൂടുതലാം വശിഷ്ടിയുള്ള എഴുത്തിന്റെ മുഖ്യഗുണം ലാളിത്യമാണല്ലോ. ബാലസാഹിത്യകൃതി എന്ന നിലയ്ക്ക് പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഇതിലെ ഭാഷ അത്യും കടുപ്പമേറിയതാണെന്ന് പറയാതെവയ്ക്കുന്നു.

കമകളുടെ നിറയ്ക്കേണ്ടി

സാന്തുഷ്ടിയിൽ സന്ധ്യ (നോവൽ) ഡോ. അനിതകുമാർ, വില 40.00. അമാവാസിയിൽ ചാദ്രാദയം (കമകൾ) വിജയൻ കുമള ഞാം, വില 45 രൂ. എന്നേക്കും സ്നേഹപൂർവ്വം വിജയൻ വിളക്കു മാടം, വില 35 എന്നിലേയ്ക്ക് (കമകൾ) പി.ഗക്കരനാരായാൻ മതിച്ചേരുമ്പോൾ കാലം (കമകൾ) യു.കെ. കുമാർൻ, വില 40.രൂ

പ്രസാ: പുസ്തിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

എം.എം.സചീറുൻ

സാന്തുഷ്ടിയിൽ സന്ധ്യ: മകനിൽനിന്ന് കാമുകനിലേയ്ക്കുള്ള ദുരവും സപ്പന്തതിൽനിന്ന് യാമാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള ദുരവും വെളിപ്പേടാതെ ഒഴിച്ചു കളിക്കുന്ന ഒരു കാല്പനിക പ്രണയകമയാണ് സാന്തുഷ്ടിയിൽ സന്ധ്യ. സുമിത്രയുടെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവാതെ വിഹാരകളുടേയും ബാലന്റെ സമാനതകളില്ലാതെ സാന്തുഷ്ടിയിൽയും ബലത്തിൽ മുഴിയാതെ വായിച്ചുപോകാവുന്ന നോവലാണ് സാന്തുഷ്ടിയിൽ സന്ധ്യ. സത്യത്തിൽ ഉള്ളവനോ ഇല്ലാതവെനോ ആയ - എവിൽ തിവിഞ്ചിപ്പാളത്തിൽ അരഞ്ഞത് ചുവക്കുകയും ചെയ്യുന്ന - അനുപ അസാനിധ്യംകൊണ്ട് നോവലിൽ നിരണ്ടുനിൽക്കുന്നു.

അമാവാസിയിൽ ചാദ്രാദയം: സന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരമല്ല, ഭീഷ്മരുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിന് വഴിയിരാണ് ഗാന്ധാർ കണ്ണുകെട്ടുന്നത്. പെരുന്തച്ചൻ മകനെ ഉള്ളിയെറിഞ്ഞുകൊല്ലുന്നത് ശക്കു എന്ന ശിഷ്യനാണ്, എകലവ്യൻ ഭ്രാംഭാ ചാരുരുടെ മകനാണ്, തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ പുതിയ വായനകൾ നടത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട് വിജയൻ കുമളഞ്ഞാം. ഇതാക്കെ തനിക്കൊരു വെളിപാടുപോലെ തോനിയ കാര്യങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നു എന്നല്ലാതെ ഈ നിശ്ചിന്ന അഞ്ചേരക്കാക്കെ പുരാണങ്ങളിൽനിന്ന് സാക്ഷ്യം കണ്ണഡത്തണം എന്നോന്നും അദ്ദേഹത്തിന് തോനിയിട്ടില്ല. അതിനദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതായും കാണുന്നില്ല. പഴയ കൃതിയിൽനിന്നാണ് പുനർവായനകൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. അമ്പാ, ആരംഭിക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അത് ഹനുമാൻ മലയെടുത്ത് ചാടിയതുപോലെ ആവരുത്. ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മിലേയ്ക്കു പോയതുപോലെ, ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ജനബോധ്യത്തിന് ഒരു പാലത്തിന്റെ അവഗിഷ്ഠമെങ്കിലും ബാക്കിയിട്ടുന്നതാണ് മര്യാദ.

ಎನ್ನೆನುಹ್ಯಾಂ ಸಂಗೈಹಪ್ಪುರ್ವಾಃ ಸಂಗೈಹತತಿಗೆಂದ್ ನಿಷಿಂಥುಪಣಶೀ, ಯಾಯಿ ಯುದ ಅಷ್ಟಿಂದ, ತಿನೆಂಬಗೆ ಇನಿ ಮರಿಕಾಂ, ಪೆಣ್ಣ ಪಾವಂ, ನಿಂಡಿಲ್ಲುದ ಅಷ್ಟಿಂದ ಮರಿಚಿರಿಕ್ಕುವು, ವಿಪರೀತಂ, ತ್ಯಾಗಣಿ 18 ಕಮಕಳ್ಜುದ ಸಮಾಹಾರಂ. ಸಮುದ್ರಿ ತತಿಗೆಂದ್ ವೇವಲಾತಿಕಶೀ ಪ್ಲಿರೆಯಡ್ಕುವು ಏರು ಮಂಣಿಣಿಂಡ ಇಂಕಂಂಡಿಲ್ಲಿಕಿಲ್ಲಂ ತನಿ ಕುಪರಿಯಾಗುಂಭೂತ ಅಂತಿಂದ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತತಮಾಯಿ ಪರಿಯಾಗುಂಭೂತ ಕೆಕರಿತಿಷಕಂ ಇಲ್ಲ ಕೃತಿ ಸಾಕಷ್ಯಪ್ಲೆಟ್ತಿತ್ಯಾಗುಂಡ.

ಎನ್ನಿಂಬೆಯಕ್ಕೆ: ಎನ್ನಿಂಬೆಯಕ್ಕೆ, ತಾರ್ಥಾವೆಲ, ಕಾಲಾಖಟತತಿಗೆಂದ್ ತುಕಿಷ್ಟಿ ಕಶೀ, ಕಷಾಯಂ ತ್ಯಾಗಣಿ 12 ಕಮಕಳ್ಜುದ ಸಮಾಹಾರಂ. ಪಾಯ ಜೀವಿತವ್ಯಂ ನಾಡುವಶಕವ್ಯಂ ಕರುತ್ತಾಂತ ಸಾಗಿಯುಮಾಯಿ ಇಲ್ಲ ಕಮಯಿತೆ ಅಂತಿಂದ ವೆಪ್ಪು ಟ್ಯಾಗು. ಕಮಪರಿಯಾಗೆ ತಣೆಂತಾಯ ಏರು ವಶಿ ಹಿತ್ಯಾದರ್ಗಾಗುಂಡ ಶ್ರೀ. ಶಂಕರೆ ರಾಯಣಿ. ಅತ್ಯ ಪಾಯತೋ ಪ್ರತಿಯತೋ ಎನ್ನ ಸಂಶಯಿಚ್ಛಾಗಿತ್ತಿಕಾರೆ ವಾಯಂಕಾರಣ ಕಮಯಿಂಬೆಯಕ್ಕೆ ಅಂತಿಂದ ಕಣಿಂಗು ಎನ್ನಿಂತಾಣ ಇಲ್ಲ ಕಮಕಳ್ಜುದ ಕರುತ್ತಂ.

ಅಷ್ಟು...ಓಪು ತಣೆಂದುಕ್ಕುವೆಂಡಿ ಏರುಪಾಕ ಕಷ್ಟಪ್ಲೆಟ್ತಿಕ್ಕುಣೆ....ಅತಿಗೆಂದ್ ಭಾಗ್ಯಾ-ಗಾಲ್ಯಾರಿವಸಂ ಕೆಕಣ್ಣ ಕಷ್ಟಪ್ಲೆಟ್ತಿಷ್ಟ್ - ಅತಾ ಓಗ್ಯಂ....ಎನ್ನಿಂಬೆಯಕ್ಕೆ ಎನ್ನ ಕಮಯಿಲೆ ಸಹೋರಿಯ್ಯಾದ ಇಲ್ಲ ಸಮಾಯಾಗಂ ನಂಧ್ಯಾದ ಅಯತ್ವಿತ್ತಿ ಕಳ್ಳಿತೆ ಗಿಂಗೊ ಸಂತಂ ವೀಕಿತ್ತಿಗಿಂಗುತಿಗೆನ್ಯೋ ಉದವಯೆಡ್ಕಿತ್ತಿತ್ತಾಣಾಗು ತೋಗ್ಯಂ. ರಂಕರಂಹಾಯಿ ವಾಯಿಚ್ಛಾಪೋವಾಂ ಎನ್ನಿತ ಇಲ್ಲ ಪ್ರಸ್ತಕತಿಗೆಲ ಎಷ್ಟೊ ಕಮಕಳ್ಜುಕ್ಕುರಿಚ್ಛಂ ಪರಿಯಾವ್ಯಾಗ ವಿಶೇಷಮಾಣ್ಣ.

ಮತಿಂದ್ರಣಿಂಭೂತ ಕಾಲಾಃ: ಪಾರ್ಷಿ, ಪ್ರತ್ಯುಮ ಎನ್ನಾಂ ಸಂಪಂಥಕಳ್ಳಾಗ್ಯಂ ನಾಂ ಅಲೋಸರಪ್ಲೆಟ್ತಿತ್ಯಾತ ಮಾರಿಗಿತ್ತಿಕ್ಕುಕರ್ಯಾಣ್ ಶ್ರೀ.ಯ್ಯ.ಕೆ.ಕುಮಾರಗೆಂದ್ ಕಮ ಕಳ್ಳಿತೆ. ಪ್ರತ್ಯುಮ ಎನ್ನಿತ ಪಾರ್ಷಿಯಿಲೆ ಏರು ತಳಿರಿಪ್ಪಾಣ್ ಎನ್ನ ರಾಮಾರ್ತಮ್ಯಂ ಯ್ಯ.ಕೆ. ನಾಂ ನಿರಂತರ ಓರ್ಮಿಪ್ಲೆಟ್ತಿತ್ಯಾಗ್ಯಂ. ಮತಿಂದ್ರಣಿಂಭೂತ ಕಾಲಾಂ ಎನ್ನ ಪ್ರಸ್ತಕತಿಗೆಲ ಎಷ್ಟೊ ಕಮಕಳ್ಜುಕ್ಕುರಿಚ್ಛಂ ಪೆಂತ್ಯಾವಿತೆ ಇಂಡಾಗಣ ಪರ ಯಾಂ. ವ್ಯಕರೋಗಂ ಸಾಯಿಚ್ಚ್ ಮರಣತೋರಾಕ ಮ್ಲುಟಿಕ್ಕುವು, ಸರಿತಾವರ್ಮ ಎನ್ನ ಅಯ್ಯಾಪಿಕರ್ಯಾಣ್ ಲಿವಿಕೆಕಾಡ್ಕಂತಿರಿಕಾಣ್ ಎಷ್ಟೊ ಶರಣಿಂಭೂತ ನಡತ್ಯಾ ಸೋಧ್ಯಂ ತಣೆಂದ್ ನ್ಯಾಗ್ ಮೆಂಡ್ಕುತಿರಿಕಶೀ ಕರತಿಚ್ಛಿವೆಚ್ಚ್ ಟಿಪ್ಪಿಕ್ಕುವೆಂಡಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಂಬಿಚ್ಛಿಕೆಂದುರಿಕ್ಕು ಎನ್ನ ಡಂಗಿವಾಕ್ಕುಪರಿಯ್ಯಾಗ ಕೋಣೆಂಜ ಮಾಣೆ ಜ್ಞಮಣ್ಣಂ, ಪ್ರಿಗಿನಿಪ್ಪಾತ್ತುಮೆಂಹಾಕೆ ಯೆಂಘಾವಿಗೆ ನಿರಂತರ ಕೃತಿಗಿಂಬೆಗ್ಗೆ ಯಾಣ್. ವಿಷವಾತಕಂ ಪರಕ್ಕುವು ಏರು ವೇಂತ್ಯಾಗಿಂ ನಟಪ್ಪಾತಿರಿಯಕ್ಕೆ ಓಂ

- ഫെസിലിറ്റേറ്റ് എന്നൊരു വാക്ക് നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ്. നമ്മുടെ ദേശീയസർക്കാരുകൾപോലും ഈ ഇള വാക്കിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽ ഒരുണ്ടിനിൽക്കുന്നു. ഈ വാക്കിന് കൃതിക്കാട്ടപ്പുകാരൻ എന്ന് പച്ചമലയാളത്തിൽ ഒരു തർജ്ജമയുണ്ട്. അത്തരം ഒരു ഫെസിലിറ്റേറ്റുടെ കമ്പ പറയുകയാണ് - പലതരം വേഷങ്ങൾ - വീടുവേലക്കാരിയെയും, കാറും, ബൈപ്പോസിറ്റും, ഒറപ്പുടൽ അക്കറാൻ ഭാവണിക്കാരിയെയും ഒക്കെ എത്തിച്ചുക്കാടുക്കുന്ന സഹായിയാണ് ഈ കമ്പയിലെ ചേദ്രി. മതിശേഖരജുടെ കാലം എന്നത് ഈ സമാഹാരത്തിലെ ചോരായാലിക്കുന്ന ഒരു സാന്നിധ്യമാണ്. അമ്മയെ അടക്കം ചെയ്ത, അച്ചുനാ അടക്കംചെയ്ത, ജനിച്ചുവളർന്ന, കുന്നും മലയും വീടും പറവുമെല്ലാം ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ ബുശ്രമ്യാസറിന്റെ പല്ലിൽ അരരത്തുതീരുന്ന കാഴ്ചയ്ക്കുമുമ്പിൽപ്പെക്കുന്നിൽക്കാത്ത മലയാളി ഈ ഒരു കുഗ്രാമത്തിലും ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്തുനില്ല. ജലംഭിതയന്ത്രക്കിടാവവിയും/പദ്ധരംപോലെ കരഞ്ഞി നിൽക്കുന്ന അതിമഹാകാളൻ കുന്നിനെക്കുറിച്ച് - കുറ്റിപ്പുറം പാലത്തിൽ - ഇടയ്ക്കു കാണുന്ന പേടിസുപ്പന്തത്തിന്റെ ഒരു വേൾ യുകെ. കുമാരി പേര്യക്ക് ആഴ്ചനിഞ്ഞുന്നു.

മാജിക്കും മാസ്മരവിദ്യകളും

പി.ആർ.വിനോദ്, ഗായത്രി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം, വില 35.00

മാജിക്കിൾറ്റ് പിന്നിലെ രഹസ്യങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന കൃതിയാണ് പി.ആർ.വിനോദിൽറ്റ് മാജിക്കും മാസ്മരവിദ്യകളും. കണ്ണുകെട്ടി മോട്ടോർ സെസക്കിൾ ഓട്ടീക്കുന്നതിൻറെയും ചഞ്ചലയ്ക്കിട്ടു പുട്ടി വൈള്ളത്തിൽ താഴ്ത്തിയ മജിപ്പറ്റ് നിമിഷങ്ങൾക്കും രക്ഷപ്പെട്ട് പുറത്തുവരുന്നതിൻറെയുമൊക്കെ പിന്നിലെ കളളിവൈള്ളിച്ചതാക്കുന്നുണ്ട് ഇത് പുസ്തകം. കൂടികൾക്കു പ്രയോഗിച്ചുനോക്കാവുന്ന പല മാസ്മരവിദ്യകളും കൂടുതലിൽ വിശദികരിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ಮಾಜಿಕಕ್ಕು ತೆರವಿಕಂಡಿತಿಯು ತಮಿತಿ ತಿರಿച್ಚಿರಿಯಾಗಾವಾತತವಿಯಂ ಕೃತಿ ಕ್ಕುಷಣತ್ವಕಿಟಕ್ಕುನ ಅಂತಹ ತಸಿಲಿಕಿಕ್ಕುದ ಲೋಕತಥಾಗೆ ಗಾಗ ಜೀವಿಕ್ಕು ನಂತರ. ಪಲರುಡೆಯು ಸಿಖಿಕರ್ಕು ಪಿರಿಕಿಲೆ ಪ್ರತಿಯ ಪ್ರಗತಿಪಾರಿಕಾಗ್ಗೆ ಇತಿಲೆ ವಿಶಬೀಕರಣಾಗೆ ಪರ್ಯಾಪ್ತಮಾನಗೆ. ಅನ್ಯಿರಂ ಪ್ರಾಚ್ಯಕರ್ ರಾಮಿಚ್ಚಿ ಪ್ರಗತಿಪಾರಿಯಾಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಿ ವಿಶಬೀಕರ್ ನಾಗ್ಯತಿತಿ ಇರು ರಕ್ಷಣೆಯಿಲ್ಲ. ಕರ್ಷಪ್ಪರಂ ಕಣತಿಕರ್ ನಾಗ್ಯತಿ ವೆಳಿಪ್ರಮಾನಗೆ ಶಬರಿಮಲತಿ ಕಾಣ್ಯಗೆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾತಿಸ್ತಿನ್ನಾಗೆ, ಕಣತಿಕರ್ ನಾಗ್ಯತಿ ನಾಗ್ಯತಿ ಅನುಷ್ಠಾನಿಕ್ಕು ಉತ್ತರಾಲ್ಲಿ ಡಕ್ತಿ ನಾರ ವಿಶಬೀಕರಾಗೆ ಪೋಕ್ಕುನಿಲ್ಲ. ಪರಿಹಾ ವಾಳಂಣುವರ್ತನ ಕೃತಿಕಳಿತಿ ಶಾಸ್ತ್ರಬೋಧ ವಾಳಂತಾನ ಇಲ್ಲ ಕೃತಿ ತಿರಿಚ್ಚಯಾಯು ಉಪಕರಿಕ್ಕು. ಕೃತಿ ತಿತಿ ಪರಿಹಾ, ಮಾಜಿಕಕ್ಕುಹಾಕಾಣಕ ಉಪಜಿವಿಗಂ ಕಣಿಕರ್ ನಾಗ್ಯತಿ ಚಿಲರುಡೆಯ ಕಿಲ್ಲು ವಯ್ದಂತದಿಕಾಗ್ಗೆ ಚಿಲಪ್ಪೊಳ ಇಲ್ಲ ಕೃತಿ ಉಪಕರಿಚ್ಚೆಯಕ್ಕು.

ಕಚ್ಚರಿಪ್ಪಾಡತತ ವಿಶೇಷಾಗೆಗೆ (ಕಮಕರ್)

ಸತತಾರ ಕಿಣಾಗ್ರೇರಿ, ನಾಗ್ಯತ ಪಣ್ಣಿಕೆಷಣಿನ್ನು, ತ್ಯಾಗ್ರೇರಿ, ವಿಲ 50.00

ಡ್ರಾಕೋಶರ್ವಿಕಿಕ ಕಾರ್ತುಕಂ ತೋಣ್ಯಗೆ ನಾಟಿನಪ್ಪಿಗಿರಿತ ಚಿಲ ಕಮ ಕಳ್ಳಾಗೆ ಕಚ್ಚರಿಪ್ಪಾಡತತ ವಿಶೇಷಾಗೆಗ್ಗೆ. ಅನುಣ್ಣಕೃತಿಕಳ್ಳ ಪೆಣ್ಣಾಗೆಗೆ ಪೀಯಿಸ್ಟಿಕರ್ ನಾಗ್ಯತ ಕಾಲತತ ವಿಭಾವಿಗಂ ಚರ್ಚುಕರ್ಯಾಗೆ - ಇರು ಅನುಣ್ಣ ಲೋಚನ - ಲೋರಿರೆಬೈವಾರಾಯ ಲಕಷ್ಯಿತಿಯಾಗ್ಗೆ ಅವರ್ಗಿದ ಏಕ್ಕುಂಪೆಕ್ಕುಂ ತಿರಿಯಾತತ ಮಹಿಳೆ ಬಾಬ್ಯುವ್ಯಾ ಇಲ್ಲ ಕಮಯಿಲೆ ಪ್ರಯಾಗಕಮಾಪಾತ್ರಾಗಣ್ಣಾಗೆ. ಕಲ್ಪಾಣಪ್ರಾಯಮಣಿಯ ಪೆಣ್ಣಿಕೃತಿಕಳ್ಳಕಣ್ಣಿಚ್ಚಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೇರಳಿಯಿಸಮೂಹಿ ತಿಳಿಲ್ಲಿತ ಏಲ್ಲಾ ಪೆಡಿಯು ವೆವಲಾತಿಕಳ್ಳಿ ತಿರಿಚ್ಚಿರಿಯ್ಯಾಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲ ಕಮ ಯಿತಿ. ಕೃಣತಿಗಣತಾಗಣಿಗಿರಿತ ಮರಣಿ, ಏಗಿಕಿಕ ವಿಣಿಭ್ಯಾ ಪೋಯತತಂ ಪರ್ಯಾ, ಪೆಣ್ಣಾಲೋಚನ, ಪೋಯತತಹಾಗಣಿ, ಯ್ಯಾಸ್ಟಿಕೆರ್ಡ್ ತ್ಯಾಗಣಿ ಕಚ್ಚರಿಪ್ಪಾಡತತ ನಾಟಿನಪ್ಪಿತತ ಪಾಣತ್ವವರ್ತನ ಪಲತಮಾಶಕಮಾಪಿತ್ತಿ ಇಲ್ಲ ಕೃತಿಯಿತ ಇಂ ಕಣಿಕತ್ವಾಗ್ಗೆ.

ಪರಿಹಾ, ಮಲಯಾಳತತಿ ಚೆಪ್ಪಾಕಮ ಅರ್ಜಿಚ್ಚಿ ಕರ್ತವ್ಯಾಂತ ತ್ವಕ ತತಿಂದೆಯಕ್ಕ ಕಾಲೆಡ್ಕಾತತ್ವವರ್ಯಕಾಗೆ ಸತತಾರಿಗೆ ಕಮಕರ್ ಅರ್ಹತ ನೆಂಟಿನಿಲ್ಲ. ಏಂ ವೆಂಪುರ್ವಂ ಪಾರ್ಯಾಣಿತಿಗಿರಿಕಾಗ್ಗೆ ಪ್ರಮೇಯತತಿಲೋ ಭಾಷ ಯಿಲೋ ಅವತರಣತತಿಲೋ ಇಲ್ಲ ಕಮಕರ್ ಪ್ರತ್ಯಾತಾಯಿ ಇಗ್ಗು ಸಂಭಾವನ ಚರ್ಚುಗಿಲ್ಲ. ಪಣ್ಣ ಪಣ್ಣ...ಏಂ ತ್ಯಾಗಣಾಗ್ಗೆ ಕಮಪಿಚ್ಚಿತ್ತಿರಿತಿ ಮಾರಿಪ್ಪೋಯ ಕಾರ್ಯಂ ಸತತಾರ ಕಿಣಾಗ್ರೇರಿ ಅರಿಣತತಾಯಿ ತೋಣ್ಯಗಿಲ್ಲ.

ജീവിതത്തിൻ്റെ അടയാളങ്ങൾ

അനിതയുടെ വീട്. ഈ ഹരികുമാർ,
പുൽസ പല്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 65.00
ഡോ. ഉള്ളി ആചശാറയ്ക്കിൽ

ആധുനികതയുടെയും ഉത്തരാധനികതയുടെയും അതിർവര വിൽനിന്നുകൊണ്ട് നവനാഗരികസംസ്കാരത്തിൻ്റെ ഉള്ളറക്കെളു തുറന്ന ശുത്രുന എഴുത്തുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശ്രദ്ധയന്നായ ചെറുകമാകുത്താണ് ഈ. ഹരികുമാർ. സാഹിത്യബലവും കമാകമനപാടവും പെത്തുകമായി കൈവന ഹരികുമാർ മനുഷ്യജീവിതത്തിൻ്റെ ആഴങ്ങൾ അതിസുക്ഷ്മത യോടെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. പതിമുന്നു കമകളുടെ സമാഹാരമായ ‘അനി തയുടെ വീട്’ ഈത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ സമാഹാരത്തിലെ പതിമുന്നു കമകളും നമ്മുടെ ഭാവുക്കര പരിണാമത്തിൻ്റെ നിദർശനങ്ങളാണ്. നഷ്ടപ്പെടലിൻ്റെ തിക്താനുഭവങ്ങളും, ദൃപ്പെടലിൻ്റെ വിങ്ഞാനങ്ങളും, സെസബർയുഗം ജീവിതചര്യകളിൽ വരുത്തി വെച്ച മാറ്റങ്ങളും അനുഭവവേദ്യമാംവിധം ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പുനും അധികയും നഷ്ടപ്പെട്ട അനാമ ബാലികയുടെ ജീവിതത്തിൻ്റെ അനി ശ്വിതാവസ്ഥയാണ് ‘എന്നൊക്കെയോ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരാൾ’ എന്ന കമയിലു ഇള്ളത്. ഭാര്യയും കൂട്ടി സാരിവാങ്ങാൻ ഇറങ്ങിയ അയാൾ പല കടക ശ്രീലൂം കയറിയിരിങ്കി. എവിടെയും കാണാത്ത, ആർക്കും ഇല്ലാത്ത നിറ മുള്ള സാരി ഒടുവിൽ 2800 രൂപയ്ക്ക് ലഭിച്ചു. എന്തിനെന്നനിയാതെ അവരെ പിന്തുടർന്ന അനാമപെൺകൂട്ടി അപ്പോഴും വിട്ടുപോയിരുന്നില്ല. “എന്നും കൊണ്ടുപോവേം?” - അവർ ചോദിച്ചു. മിമ്യാഡിജാത്യും അവശേഷ കൂടെ കൊണ്ടുപോവാൻ പേരിപ്പിച്ചില്ല. പക്ഷേ വീടിലെത്തിയിട്ടും അയാൾക്ക് നഷ്ടബോധം. ഒടുവിൽ തെരുവിലേയ്ക്ക് തിരിച്ച് വണ്ടിയോടിച്ചു അയാൾ. എന്നാൽ തെരുവിൽനിന്നു വിലപേശിവാങ്കിയ ഉട്ടപ്പുകളുമായി പോകുന്ന ഒരു മധ്യവർഗ്ഗ കൂടുംബം തെരുവോരത്ത് കിടന്നുങ്ങുന്ന അവശ്യങ്ങും കൂട്ടി അയാൾക്കു മുന്നിലൂടെ നടന്നുപോയി. അവർക്ക് നഷ്ടപ്പെടാനോ ചിന്തിച്ച് വേവലാതിപ്പെടാനോ എന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തോ നഷ്ടപ്പെടുന്ന വേദന ഉള്ളിലൊതുക്കാനേ അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

പ്രണയത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്നാണ്? പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്ന അഭിനയവും വാചകക്കണ്ടത്തും മാത്രമോ? ഒന്നും ബാലൻ എന്ന ഓഫീസ് പ്രൈണിക് മനസ്സിലായില്ല. ഒന്നും തീർച്ചയില്ലാതെ, തന്റെ കാമുകി മുന്നില്ലടെ കാരുകയറിപ്പോവുന്നത് അയാൾ നോക്കിന്നുണ്ട്. ‘വെറുതേ, ഒന്നും തീർച്ചയില്ലാതെ’ എന്ന കമ പ്രായോഗികതയ്ക്ക് ഉള്ളംഗൽ നൽകി മാനുഷികതയുടെ തലങ്ങാളെ വിസ്തർക്കുന്ന നിലീനയുടെ കമ പറയുന്നു. വിദ്യമാതൊക്കത (fantasy)യുടെ പശ്ചാത്തലമുള്ള ചില കമകളും ഈ സമാഹാരത്തിൽ കാണുന്നു. ഇരുട്ടിന്റെ വല, കാലത്തിന്റെ ഏതോ ഉടട്ടവഴികളിൽ, അനോഷ്ഠാം, കൂട്ടിച്ചാത്തണ്ണിന്റെ ഇടപെടലുകൾ എന്നീ കമകൾ ഈ ഗണത്തിൽ പെടുന്നു.

വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ഒറ്റപ്പെടലും ഏകാന്തതയുമാണ് ‘ഇരുട്ടിന്റെ വല’യിലുള്ളത്. സപ്പനവും യാമാർത്ഥ്യവും ഇഴപേർത്തതടക്കാൻ കഴിയാത്തവിധി ചേർന്നിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ കാലത്തിന്റെ ഏതോ ഉടട്ടവഴികളിൽ’ കാണാനാവുന്നു. ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷനായ ഭർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള മാലതിയുടെ അനോഷ്ഠാമാണ് ‘അനോഷ്ഠാം’ എന്ന കമ. വിദ്രോഹത്തെക്കരയുടെ സ്വപർശമുള്ള ഒരു അസാധാരണ കമയാണിത്. കമാലടനയിൽ പുതുമ കൈവരുത്താൻ കമാക്കുത്ത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പ്രതിപാദനഗൈലി തികച്ചും വ്യതിരിക്തമാണ്.

ജീവിക്കാൻവേണ്ടി പണം പലവിധി കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും അതുകൊണ്ടുതന്നെ പലപ്പോഴും ജോലി നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു രാമൻ. അങ്ങനെയാണ് അയാൾ പുതിയ വെബ്സൈറ്റിൽ അഭ്യരംപാപിച്ചത്. കൂട്ടിച്ചാത്തൻ ഡോക് കോം - അമേരിക്കൻ വെബ്സൈറ്റ്. കൂട്ടിച്ചാത്തൻ തനിഭാരതീയ/കേരളീയ സൂക്ഷ്മപരമാണെങ്കിലും അമേരിക്കൻ കൂടി അതിന്റെ പാറ്റുകൾ നേടിയിരിക്കുന്നു. പണം മുടക്കുന്നവന് കൂട്ടിച്ചാത്തൻ കളിക്കാണ്ട് പലവിധത്തിൽ നേടുണ്ടാവുന്നു. യാദൃശ്വികതകൾ വരുത്തുന്ന വ്യതിയാനങ്ങൾ സമർത്ഥമാവിധി കോർത്തിണങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജീവിതം വഴി മുട്ടുനോശ മനുഷ്യൻ ഏതുവഴിയും സീകരിക്കും. അങ്ങനെ വഴിമുട്ടി ഉഴിലുന്നവരെ കുറുക്കാൻ പുതിയ വെബ്സൈറ്റുകൾ ഉണ്ടാവുന്നു. മാസം തോറും കൂടുതൽ കൂടുതൽ പണം മുടക്കി പുതുക്കേണ്ട അംഗത്വമുള്ള പുതിയ വെബ്സൈറ്റുകൾ. ‘കൂട്ടിച്ചാത്തൻ ഇടപെടലുകൾ’ ഇത്തരമൊരുഖാത്തയാണ് കാഴ്ചവെക്കുന്നത്.

അമ്മ കാണുന്ന സീരിയലൈകളിലെ ഏതാനും ഷേഡ്യൂകൾ മാത്രമാണ് തന്റെ ജീവിതം എന്ന് നളിനി തിരിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആവർത്തന

അള്ളും വിരസതയും നിറങ്ങൽ ജീവിതത്തിന്റെ തിരിച്ചറിയലുകളാണ് ‘അനിതയുടെ വീട്’ എന്ന കമതിലുള്ളത്. അമധ്യുടെ ജീവിതപദ്ധതലം തന്റെ ജീവിതത്തെക്കുടി ബാധിക്കുമോ എന്ന് നജീനി ആശങ്കപ്പെടുന്നു. പ്രതീക്ഷയില്ലായ്മയുടെ ജീവിതം ജീവിച്ചുതീർക്കേ ഇടയ്ക്ക് വല്ലപ്പോഴും അവശ്യം അനിതയുടെ വീട് സന്ദർശിക്കുന്നു. അവിടെ അനിതയുറങ്ങുന്നു. പലപ്പോഴും അത് ഒരാശാസ്മാവുന്നു; അങ്ങമാവുന്നു. ഒരിക്കലും ഇല്ലാത്ത, സകലപ്പെ തിരിലെ അനിതയുടെ വീട്. സപ്പന്തത്തിലെ, നൃണാകളിലെ, അനിതയുടെ വീട്.

‘ബൈബൽ നിശ്ചയത്വം’, ‘അതേ, പഴയ ആർത്ഥനൊ’ എന്നീ കമകളും നവവായന ആവശ്യപ്പെടുന്നവയാണ്. പുതിയ ജീവിതപരിസരം വാർദ്ധക്യത്തെ എങ്ങനെ മാറ്റിത്തീർക്കുന്നുവെന്ന് ‘ബൈബൽ നിശ്ചയത്വം’ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒരു വുദ്ധൻ്റെ ആത്മഹത്യയും അനുബന്ധ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇമാണ് ‘പാവം ഈ ദേശക്കാർ’ എന്ന കമയിലുള്ളത്. ഒരു ശ്രാമത്തിന്റെ മാനസികവ്യാപാരത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഇക്കമ ആക്ഷേപപരാസ്യ തിരിന്റെ സാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ‘രസകരമായൊരു കമയ്ക്കി ടയിൽ’ എന്ന കമ സമൂഹത്തിന്റെ നിശ്ചയതന്നാവസ്ഥയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മരണവീട്ടിൽ കുടിനിന് അപമസാഖാരത്തിന്റെ കമകൾ പറഞ്ഞ രസിക്കുന്ന സമൂഹം മരണാനന്തരകർമ്മങ്ങളോ, ദ്വാഖിതരുടെ ആശങ്കകളോ പങ്കുവെക്കുന്നില്ല. എവിടെനോ കടന്നുവന്ന രാമൻ, കുട്ടിയെ നഷ്ടപ്പെട്ട വേലായുധന് താങ്ങും തണലുമാവുന്നു. മരിക്കാതെ മനുഷ്യത്തിന്റെ വറ്റാത്ത ഉറവയാവുകയാണ് രാമൻ. അയാൾ വന്നപോലെതന്നെ ഒടുവിൽ പട്ടിരിങ്ങിപ്പോവുന്നു. എവിടെയാണ് നാം ഇന്നി അയാളെ തിരയേണ്ടത്? തിരഞ്ഞാലും കണ്ണുകൂട്ടുമോ? തീർച്ചയില്ല. കമ പങ്കുവെക്കുന്ന ആശങ്ക അതിദയനിയവും ഭീകരവുമായി മാറുന്നു.

പത്തുവർഷത്തെ ജയിൽഗിക്ഷയ്ക്കുശേഷം പുറത്തുവന്ന ഭാസപ്പുന്ന പുതിയ ലോകത്തയാണ് കാണാനായത്. തന്റെ പഴയ കത്തി ഇനി വിലപ്പോവിബ്ലൈനും ജീവിതവും ചുറ്റുപാടും ഏറെ മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്നും അയാൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. കത്തിയുടെ സ്ഥാനം തോക്ക് ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. അടിപിടിയും കൊലപാതകവും ഇന്ന് വാർത്തയല്ലാതായിരിക്കുന്നു. ‘പുതിയൊരു റിപ്പബാൻ വിക്സ്’ എന്ന കമ പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ നേർക്കാം ചെയ്യാവുന്നു. ‘സപ്പനങ്ങൾ വില്ക്കുന്ന സെയിൽസ്മാൻ’, മധ്യവർദ്ധത്തിന്റെ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആശഹാജൈളെ വിളിച്ചുണ്ടത്തി പുതിയ കമോളവും സ്ഥായിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോവുന്നതിന്റെ ചിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഉപ

ഭോഗസംസ്കാരം ജീവിതത്തെ എങ്ങനെ തളച്ചിട്ടുന്നുവെന്നും, ഒടുവിൽ അതെങ്ങനെ ദുരന്തത്തിൽ കലാശിക്കുന്നുവെന്നും കമാക്കാൻ വ്യക്തമാ ക്കുന്നു. ഉപഭോക്താവിനെ തേടുന്ന കണ്ണുള്ള ഒരിക്കലും തളരുന്നില്ല. അത് പുതിയ ഇരകളെ തേടിക്കൊണ്ടെങ്കിക്കുന്നു. ഓലുടെ (മാധവിയുടെ) ആത്മഹത്യ അതിനെ ബാധിക്കുന്നതെന്നീല്ല.

നവൗപഭോഗസംസ്കാരവും വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കടന്നു കയറ്റവും ജീവിതത്തെ എത്രമാത്രം മാറ്റിത്തിർത്തിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഹരി കുമാറിന്റെ കമകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അഭ്യന്തര വാർഡക്കുവും പ്രതീക്ഷ യറ്റ ജീവിതവും നമുക്കിവിടെ കാണാം. നെന്നുമ്പലും നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രണ യവും മനുഷ്യത്വം ചോർന്നുപോയ സമൂഹവും ജീവിതത്തിന്റെ നേർപ്പ കർപ്പുകളാവുന്നു. ആധുനിക-ഉത്തരാധ്യാനിക കളളികളിൽ വേർത്തിരിച്ചു നിർത്താനാവാത്ത ഇക്കമകൾ വായനയുടെ അപാരമായ സാധ്യതകളെ നിലനിർത്തുന്നുണ്ട്.

നിയോഗത്തിന്റെ വഴികൾ

നിയോഗം. എ.പി.എ. സാദിവ്,
പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില : 55 രൂപ
ഡോ. ഉള്ളി ആമ്പാറയ്ക്കരൻ

ജീവിതം ഒരു നിയോഗമാണ്. ആരുടെ നിയോഗം? “വിധിയെഴുതുന്ന കൈകൾ എഴുതുകയും അതോടൊപ്പം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ സാമർത്ഥ്യത്തിനോ, തത്തച്ചിന്തയ്ക്കോ അതിലെരുവിലോല്ലോ തിരുത്താനോ, നമ്മുടെ കണ്ണുനീർകൊണ്ട് ഒരോറ്റ വാക്കു പോലും മായ്ക്കാനോ കഴിയുകയില്ല.” ഒരു വാക്കുപോലും മാറ്റി പറയാൻ കഴിയാത്ത മനുഷ്യൻ വേഷങ്ങൾ ആടിത്തിരിക്കാതെ വയ്ക്കുന്നതിൽ ആകസ്മിക്കതകൾ സംഭവിച്ചുക്കാം. ഒടുവിൽ, കൂട്ടിക്കിഴിച്ചിട്ടുന്നോൾ ശിഷ്യ്ദ മെന്ന് എന്നാറിയുമ്പോഴാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പൊരുളിയുന്നത്; അറിയാതെപോവുന്നതും.

ലളിതമായ ആവ്യാനശലിയിലുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പൊരുളുന്നു സിക്കുകയാണ് എ.പി.എ. സാദിവ് ‘നിയോഗം’ എന്ന നോവലിൽ. മുഹമ്മദ് അസ്ലം എന്ന കോളേജ് അഖ്യാപകനാണ് ഇതിലെ കേന്ദ്ര കമാക്കാനിലുണ്ട്

പാത്രം. ആകർഷണങ്ങളുടെ അടിത്തിയിൽ പ്രലോഭനങ്ങളുടെ പൊലിമയിൽ ആകൃഷ്ടനാവാതെ മനസ്സാക്ഷികനുസരിച്ച് ജീവിച്ചവൻ. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന വ്യക്തിതാം. അഖ്യാപനം കലാക്കി മാറ്റിയവൻ. എന്നിട്ടും എവിടെയാണ് പിഴച്ചത്?

സാരമല്ലാത്ത കാരണങ്ങളാൽ ഷക്കീലയുമായള്ള ജീവിതം തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു അയാൾക്ക്. പിന്നെ തെളിനീരുപോലെ സുഹര കടന്നുവന്നു. ഒഞ്ചു കൂട്ടികളും പിറന്നു. ഷക്കീലയിൽ പിറന്നവനെ കാണാനേ പോയില്ല. പക്ഷേ താൻ ദയപ്പെട്ടതു സംഭവിച്ചു - ജനിതക രൈകളും. പിറക്കുന്ന കൂട്ടികളിൽ മുന്നിൽ നന്നിന് രോഗം നിശ്ചയം. മുന്നാ മൻ റഫീവ് - പിറവിയിലേ കാലുകൾക്ക് ചലനമറ്റവൻ.

ആകസ്മികസംഭവങ്ങൾ ഈ നോവലിലുടനീളും കാണാം. വ്യദനും അവശ്യമായ മൂഹമദ്ദ അസ്സലം തന്റെ പെൻഷൻ കാര്യങ്ങൾ ശരിയാ കുവാൻ ഒടുവിൽ ചെന്നെത്തിയത് മകൻ്റെ മുന്നിലായിരുന്നു. നെറ്റിം പെഹസൻ. എഎ.എ.എസ്. ഓക്കലും കാണാതെ പോയ മകൻ. നിയോഗം അവരെ കൂട്ടിയിണക്കുന്നു. ഒരുദ്യാഗിക ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ തന്നെ ജീവനുതുല്യം സ്നേഹിച്ച പ്രമീള എന വിദ്യാർത്ഥിനി. അവർക്കു നേരെ അസ്സലം കണ്ണടച്ചു. ബാധ്യതിൽവെച്ച് കന്തത തലവേദന വന്ന പ്രോഫീ ചികിത്സക്കുവേണ്ടി ചെന്നെത്തിയത് അപഭ്രൂടെ അടുത്ത്. പ്രണയം നിശ്ചയിച്ചപ്രോഫീ “ഹന ക്രൂഞ്ഞ യു ആർ? യു വിൽ ദയഹമിന്റെ റിഗ്രേഡ് വൺഡേ” എന്ന് പറഞ്ഞ് കരണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നിപ്പോയ ഫെമിനബിഗ്രത, തലസ്ഥാനത്തുനിന്നുള്ള ഒരു മടക്കയാത്രയിൽ വണ്ടിയിൽവെച്ച് ഒരുക്കമുട്ടിയതും തികച്ചും അപ്രതിക്ഷിതം. ഓക്കലും വീണ്ടും കണ്ണടമുട്ടുമെന്ന് കരുതാതെ പഴയ ഭാര്യയുടെയും മകൻ്റെയും തിരിച്ചുവരവ്, മകളുടെ വിവാഹസാധ്യത, മരണം... എല്ലാം അപ്രതിക്ഷിതങ്ങൾ.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ആഴ്ഞാളെ അളന്നിടാനാണ് സാദിവ് തന്റെ നോവലിലുടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. നോവലിന്റെ ഘടന പ്രശംസനിയംതന്നെ. ജീവിതം അവിച്ചാരിതങ്ങൾക്കാണു നിരണ്ടതാണെന്നും അതു തിരുക്കുന്ന വിടവുകൾ ചിലപ്പോൾ നിരന്തരം വേട്ടയാടുമെന്നും നാം അറിയുന്നു. ഈതെ ആകസ്മികതകൾതന്നെ മറ്റുചിലപ്പോൾ പൊളളുന്ന ഓർമ്മകളിൽ ലേപ നമായും തീരുന്നു.

ചിലപ്പോഴാക്കയും നോവൽ ആവശ്യത്തിലയിക്കം വാചാലമാവുന്നുണ്ട്. ചില ഭാഗങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയാൽപോലും നോവലിന് വലിയ കൂറവ് വരുന്നില്ലെന്നുകാണാം. ഈത് നോവലിന്റെ കെട്ടുറപ്പിൽ നേരിയ വിള്ളുള്ള പിഴത്തുന്നു.

ଓପୁର୍ବମାତ୍ରାରାତ୍ରିକମ

ଜୁତାର୍ଥଶଙ୍କା ଅମବା ତପୋବନଚରିତଂ. ସ୍ଵାମିତପୋବନଂ, [ପ୍ରମାଣ:
ଚିନ୍ତଯ ହର୍ଷରାଜାଷଣାଳେ ହାତେଷଙ୍କ, ଆଶିଶକରଣିଲଯଂ,

ବେଳୀଯନାଟ୍, ବିଲ 250ଟୁପ

କେ. ଏମ୍. ଏମ୍.

‘ହୃଦୟରାତ୍ରିଶଙ୍କା ଅମବା ତପୋବନ ଚରିତଂ’ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାଷ
ଯିତେ ରଚିକେପ୍ପିଛ ଉରେଇରୁ ଆତମକମଧ୍ୟାଙ୍କ. ହମବତ୍ତିଭୁତି ଏଣ୍ ପ୍ରଶ
ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ସ୍ଵାମି ତପୋବନତିରେ (1889-1956) ଆତମକମଧ୍ୟାଙ୍କ ହୁତ.
ହିମଶିଳିବିହାର, କେକଲାମୟାତ୍ର ଏଣୀ କୃତିକଳ୍ପନା କରିତାବାଯ
ସ୍ଵାମିତପୋବନ ପୁର୍ବପ୍ରାଶମତିରେ ସାହିତ୍ୟ-ସାମ୍ବହ୍ୟ-ସାଂସ୍କାରିକ
ରଂଗତତ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧେୟନାଥିରୁଣ୍ୟ. ସନ୍ଧ୍ୟାସଂ ସ୍ଵାକର୍ଷତିକୁଶେଷଂ ଜମଦେ
ଶମାଯ ପାଲକାଟ୍ରେକ୍ ମଦଞ୍ଜିବରାତ୍ର ଉତ୍ତରକାଶିଯିଲ୍ୟଂ ହିମାଲୟ
ତିଲ୍ୟଂ, ତନେତରକାଣ ଅନେକଷିତ୍ୱକେଳାଙ୍କ, ଅନ୍ତର୍ମାଶ୍ରୟନାଥି ସବୁ
ରିଚ୍ଛ ସ୍ଵାମି ତପୋବନ ସାଧ୍ୟାରଣ ସନ୍ଧ୍ୟାସିମାରିତେ ନିନ୍ଦା ତୀର୍ତ୍ତତ୍ୟ
ବିଭିନ୍ନନାଙ୍କ. ସର୍ବୀବସଯବ୍ୟ ବସନ୍ତବ୍ୟ ଉପେକ୍ଷିତ୍ୱ ଉପନିଷତ୍ତମର
ସମାସବିତ୍ୱ ପରମବିରାଗିତାଯି ଏକାନ୍ତ ଅବେବ୍ୟମାଯ ପାତଯିତେ ସବୁ
ରିକ୍ଷୁଣବନାଙ୍କ ପରମଯନ୍ତର ଏଣ୍ ଶ୍ରୀଶକରାଚାର୍ଯ୍ୟ ପରିଯୁକ୍ତୁଣାତ୍ମି. ସ୍ଵାମି
ତପୋବନତିରେ ସତ୍ୟବସଯମାଯ ହୁଏ ଆତମକମଧ୍ୟିଲ୍ୟଂ କଟ
ନ୍ତୁପୋକୁବୋଶ ଶ୍ରୀଶକରନ୍ ବିର୍ଲଭାରତିଶଙ୍କା ଚେଯ୍ତର୍ତ୍ତ ତପୋବନ
ସ୍ଵାମିରେ ଆଯିରୁଣ୍ୟବୋ ଏଣ୍ ତୋଣିପୋକୁଥିଲା.

ଏତାଙ୍କ ଅରଣ୍ୟାଙ୍କାରୀ ପ୍ରଚାରତିରିନିନ୍ ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷମାଯି
ରୁଣ ତପୋବନଚରିତଂ ଏଣ ହୁଏ ଆତମକମ ଚିନ୍ତଯ ହର୍ଷରାଜାଷଣାଳେ
ହାତେଷଙ୍କ କମନୀୟମାତ୍ର ପୁଣିପ୍ରକରଣଂ ଚେଯ୍ତିରିକୁଣ୍ୟ. ସହୃଦ
ଯରୁଦେଖ୍ୟ ବେବାନିକଳ୍ପନାରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତତପୋମିକଳ୍ପନାରେ ସବିଶେଷ
ମାଯ ଶବ୍ଦ ହୁଏ କୃତିତ୍ୱରେ ପରିଯେଣାକାରୀ.

● ● ●

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അഷ്യസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറ്റുനോക്കുന്നത്
 ആയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ
 ആയുർവൈദത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിതെളിച്ചത്
 വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902ൽ അദ്ദേഹം
 സ്ഥാപിച്ച കോട്ടക്കൽ ആരുവൈദ്യശാലയാണ് ലോകഭൂപടത്തിൽ
 ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്

AYURVEDA THE AUTHENTIC WAY

Vaidyaratnam P.S. Varier's

ARYA VAIDYA SALA
(A CHARITABLE TRUST)
KOTTAKKAL-676 503, KERALA

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
 E-mail: koz_kottakal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
 Web: www.aryavaidyasala.com

സാമ്പത്തികിലും കോട്ടയ്‌ക്കലും മറിഞ്ഞകുളം ആദ്യപത്രികൾ | കോട്ടയ്‌ക്കലിൽ ചാരിറ്റബിൽ
 ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്‌ക്കലും കമ്പിക്കോട്ടും തൊക്കുമ്പാണ ഹാക്കടികൾ | അഞ്ഞുറിലഡിക്കം
 ശാസ്ത്രിയ തൊക്കുമ്പാണ | ഗവേഷണ പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗങ്ങൾ | തൊക്കുമ്പാണാട്ടങ്ങൾ | ആയുർവൈദ
 പഠനസാരകവൈദ്യങ്ങൾ | 20 ശാഖകൾ, 1300 ഫ്രെം അംഗീകൃത ഡിപ്പാർട്മെൻ്റ് | പി. എസ്. വി. നാട്യസാംഘം